

Phối Giác

Contents

Phối Giác	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	39
18. Chương 18	41
19. Chương 19	44
20. Chương 20	46
21. Chương 21	48
22. Chương 22	50
23. Chương 23	52
24. Chương 24	53
25. Chương 25	56
26. Chương 26	58
27. Chương 27	60
28. Chương 28	62
29. Chương 29	64
30. Chương 30	66
31. Chương 31	68
32. Chương 32	70
33. Chương 33: Phiên Ngoại 1: Lạc Tường	71
34. Chương 34: Phiên Ngoại 2 : Một Ngày H	74
35. Chương 35: Phiên Ngoại 3 : Sự Khiêu Khích Của Lâm Hiểu	78
36. Chương 36: Phiên Ngoại 4 : Chiến Tranh Giữa Lạc Tường Và Lê Ương	79

Phối Giác

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại đô thị, mỹ công bình phàm thụ, ngược luyến tàn tâm, ngược tâm Tình trạng: 32 chương + 4 phiên ngoại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phoi-giac>

1. Chương 1

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

Tầng thứ sáu cao ốc Kim Hạ, vốn là nơi tọa lạc của công ty thương mại hữu hạn Cẩm Hải. Ở bên trong phòng tổng giám đốc, có một nam nhân tướng mạo tầm thường nhưng khiến cho người ta có cảm giác thoải mái đang gọi điện thoại:

“Vâng, Văn tổng, ngài yên tâm. Chuyến hàng này chúng tôi sẽ hoàn thành thủ tục khai báo cho ngài... Vâng, đúng... được rồi, chi tiết thì để lần sau gặp chúng ta sẽ nói rõ ràng. Vâng, hẹn gặp lại.”

Thanh âm vững vàng mà vừa phải, nghe ra có vẻ rất chín chắn khiến cho người ta cảm thấy thoải mái trong lòng. Ngắt điện thoại, nam tử còn chưa có thời gian mà nghỉ ngơi đã ngay lập tức cầm một văn kiện lên xem. Người này chính là Lâm Tinh Hải, tổng giám đốc công ty thương mại Cẩm Hải, năm nay vừa tròn 25 tuổi.

“Anh!” Lâm Tinh Hải đang chăm chú đọc văn kiện, đành bất đắc dĩ ngược lên nhìn người em trai Lâm Hiểu vừa xông vào phòng, theo sau chính là thư ký đang không biết phải làm sao. Hắn khoát tay cho thư ký đi xuống, cười hỏi em trai: “Lại xảy ra chuyện gì rồi?”

“Mẹ vừa bắt em đi xem mắt, nhưng em nhất định không đi.” Lâm Hiểu đứng đặc ngồi trên ghế salon cầu nhau, “Em vẫn còn chưa chơi đùa đủ mà. Anh, lần này em van xin anh, anh nhất định phải thay em đi nha.”

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của em trai, Lâm Tinh Hải bất đắc dĩ gật đầu: “Em đấy, anh nói trước đây là lần cuối cùng đấy nhé. Sau này anh không bao giờ giúp em nữa đâu. Di Phương là muốn tốt cho em thôi.”

“Hi hi, cảm ơn anh. Em biết chỉ có anh là tốt với em nhất, em còn có hẹn, em đi trước đây.” Giống như một trận gió thổi qua, Lâm Hiểu cứ thế chọt đến chọt đi.

Nhưng Lâm Hiểu không biết rằng: khi cánh cửa phòng tổng giám đốc vừa khép lại, vẻ mặt Lâm Tinh Hải thoáng hiện lên một mảnh mờ mịt cùng cô đơn.

Lâm Tinh Hải dựa lưng vào ghế, nhắm mắt nhớ về chuyện lúc xưa: cha hắn vốn không phải một kẻ chung tình, sau khi cùng mẫu thân kết hôn, ông vẫn mê luyến một nữ tử xinh đẹp trẻ tuổi, nữ nhân đó chính là mẹ của Lâm Hiểu bây giờ. Hắn được mẹ nuôi nấng, bởi vì khi cha mẹ ly hôn vẫn không hề biết mẹ hắn đang mang thai. Mặc dù hắn vì mẹ bị bệnh qua đời mới chấp nhận đến ở cùng bọn họ, nhưng bởi vì lúc đó hắn đã lên trung học, đã trở thành một thanh niên hiểu chuyện nên chung quy khi ở cùng bọn họ, hắn vẫn có cảm giác khó mà hòa hợp. Kỳ thật hắn biết rõ, mẹ kế lúc này không muốn mình kết hôn, vì nàng sợ một ngày nào đó, mình cùng Lâm Hiểu sẽ tranh chấp cái gia sản này. Nhưng nàng không biết rằng, chính bản thân hắn cũng chưa bao giờ có loại tâm tư ấy. Lâm Hiểu lớn lên rất anh tuấn, là người hào phóng nhiệt tình, rất thông minh lại gia giáo, vừa nhìn đã biết là đại thiếu gia nhà giàu đầy phong lưu ưu nhã, y chỉ có một khuyết điểm duy nhất đó là có chút trắng hoa. Chính mình cũng chưa từng nghĩ tới muốn cùng Lâm Hiểu tranh đoạt cái gì, huống chi Lâm Hiểu luôn đối xử vô cùng tốt với hắn, điều đó trong lòng hắn cũng rõ ràng. Quan trọng là lúc này hắn khổ cực kiếm sống, sự nghiệp tuy vẫn chưa có gì đáng kể nhưng càng ngày càng hưng thịnh, dần dần có danh tiếng cũng có thể nuôi sống bản thân. Nhưng vì sao trong lòng lại thấy trống rỗng đến thế?

Lâm Tĩnh Hải lại nhớ trước đây, cha từng nói: “Tiểu Hải, chúng ta mang Hiểu Hiểu đi chơi, con cũng cùng đi nhé.”

“Vâng.”

“Cuối tuần, lớp của Hiểu Hiểu yêu cầu họp phụ huynh, lớp con bao giờ thì họp? Cha cũng muốn đi xem lớp con một chút.”

“Cám ơn cha.”

“Chào học trưởng, có thể phiền anh mang cái này đưa cho Lâm Hiểu được không?”

“Ha hã, học muội đừng ngại, yên tâm đi, tôi sẽ trao tận tay cho nó.”

“Tĩnh Hải, hôm nay có buổi gặp mặt làm quen, bọn mình không đủ người, cậu cũng đi cùng nhé.”

“Việc tốt như thế lại đến phiên mình sao? Ha ha, đi chứ.”

Kỳ thật Lâm Tĩnh Hải cũng biết, nguyên nhân bọn họ rủ hấn chỉ là vì hấn có vẻ ngoài tầm thường cùng với tiền tiêu vật lúc nào cũng rủng rinh.

“Anh.”

Đột nhiên bị dọa đến giật mình, Lâm Tĩnh Hải trợn mắt lên nhìn, ra là Lâm Hiểu đã quay lại.

“Đây chính là địa chỉ gặp mặt, thời gian cùng với hình của đối phương. Nghe mẹ nói, người nhà này rất có thực lực, nếu không em nhất định đã từ chối chứ không bắt anh phải chịu khổ thế này. Anh nhất định phải cự tuyệt giúp em nha. Em đi đây. Bye...” Lâm Hiểu nói xong đã vội vàng phi ra cửa.

Lâm Tĩnh Hải đành bất đắc dĩ cười cười, nhìn trang giấy trầm ngâm một chút, rồi cầm lấy điện thoại: “Tiểu Tào, 6h tối ngày mai giúp tôi xếp một lịch trống.”

Lâm Tĩnh Hải đi vào phòng ăn kiểu Tây, sau khi giải thích qua loa với nhân viên tiếp tân, hấn được đưa đến một bàn đã đặt trước, vị trí khá đẹp và yên tĩnh. Vẫn chưa có ai, có lẽ là hấn đến hơi sớm. Đưa ly nước chanh vừa yêu cầu lên chậm rãi uống, Lâm Tĩnh Hải vừa bắn khoăn nghĩ xem lát nữa làm sao giải quyết chuyện này. Mặc dù giúp em trai cự tuyệt hôn sự đồng thời an ủi đối tượng tương thân là việc hấn đã từng làm mấy lần rồi, nhưng Lâm Tĩnh Hải vẫn có chút xấu hổ, dù sao hấn cũng không giỏi trong việc quan hệ với phụ nữ.

Trong lúc hấn đang trầm ngâm suy nghĩ thì có một nam nhân đi tới trước mặt hấn, hấn chưa kịp phản ứng thì người kia đã ngồi xuống. Lâm Tĩnh Hải định nói với y rằng nơi này có người ngồi rồi, thế nhưng người kia đã lên tiếng trước:

“Xin hỏi vị tiên sinh này có quan hệ gì với Lâm Hiểu?”

Lâm Tĩnh Hải nghĩ: chẳng lẽ là người quen?

“Tôi là anh trai của hấn Lâm Tĩnh Hải, vậy ngài là...?”

“Thật xấu hổ, đã quên giới thiệu, tôi là anh trai của Lạc Trân, đối tượng tương thân của cậu ấy hôm nay, tên Lạc Tường.”

Lâm Tĩnh Hải theo phản xạ nghề nghiệp buột miệng: “Ngài chính là tổng tài Lạc Tường của tập đoàn quốc tế Tường Vũ sao? Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.”

Nam nhân đối diện bật cười thoải mái: “Tôi nghĩ chúng ta gặp nhau hôm nay là để tương thân, đâu phải để bàn chuyện công việc nhỉ?”

“A, đúng vậy.” Lâm Tĩnh Hải có chút bối rối không biết phải làm sao.

Lạc Tường cười: “Cậu hấn là cũng chưa ăn cơm chứ, tôi mới từ công ty tới đây, chưa ăn chút gì cả, vậy vừa ăn vừa nói chuyện đi. Chúng ta hấn là còn có việc muốn bàn.”

Lâm Tĩnh Hải suy nghĩ một chút rồi đáp: “Cũng được.”

Hai người kêu bồi bàn mang lên rượu cùng một vài món ăn đơn giản, sau đó chậm rãi chuyện trò.

2. Chương 2

Editor: Fuyu

Beta – reader: Bằng Tiêu

Khi uống nước, Lâm Tinh Hải vô ý ngẩng đầu, ánh mắt vừa vặn bắt gặp đôi mắt của Lạc Tường, trong lòng bỗng nhiên thấy run lên! Mới vừa rồi không nhìn kỹ, hấn đích thực rất cao và anh tuấn, hai con ngươi thâm thúy, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, mái tóc được chải gọn gàng, còn có hình dáng hoàn mỹ kia, so với Lâm Hiểu thậm chí còn đẹp hơn. Đột nhiên nghe được Lạc Tường nói chuyện:

“Tinh Hải, cậu đang suy nghĩ gì vậy?”

“Hả?” Lâm Tinh Hải bỗng nhận ra bản thân cư nhiên ngẩng một người nam nhân tới xuất thần.

Lạc Tường lại cho rằng hấn không thích mình gọi tên liền vội giải thích:

“Tôi thấy chúng ta dù sao cũng có thể coi là bằng hữu, nên mới tự ý kêu tên cậu, cậu giận sao?”

Lâm Tinh Hải cuống quýt nói: “Đương nhiên là không rồi, tôi thấy rất tốt.”

Lạc Tường khẽ nở nụ cười, khiến cho Lâm Tinh Hải cảm thấy như có chớp giạt bốn bên.

Lạc Tường nói: “Cậu cùng em trai không quá giống nhau. Cậu đừng để bụng, vì muốn tương thân nên nhà chúng tôi cũng có tìm hiểu về hấn một chút.”

Lâm Tinh Hải có chút xấu hổ: “Đúng vậy, chúng tôi không giống nhau lắm, vì tôi và cậu ấy vốn là anh em cùng cha khác mẹ. Mẹ ruột tôi là vợ trước của cha.”

Lạc Tường “ồ” lên một tiếng, liền quan tâm mà đổi đề tài: “Hôm nay vốn là em trai cậu cùng em gái tôi gặp mặt mới đúng, không ngờ lại trở thành cuộc gặp gỡ của hai người anh là chúng ta. Tôi nghĩ lý do chắc cũng không sai biệt lắm.”

Lâm Tinh Hải ngẩng đầu kinh ngạc nói: “Em gái anh cũng là vậy?”

Lạc Tường mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy, cô em gái tôi không tốt, biết tôi định an bài tương thân cho nàng, nàng liền chạy mất, tôi chỉ có thể tự mình đến xin lỗi mà thôi. Biết người đến là cậu, không thể phủ nhận là tôi đã thờ phào nhẹ nhõm.”

Lâm Tinh Hải cười, thầm nghĩ người nam nhân này rất thành thực lại hiểu ý người khác, mọi chuyện đều coi như là việc đã rồi, vậy nên cũng đáp:

“Nguyên lai chúng ta đều giống nhau, kỳ thật như vậy cũng tốt, sẽ không có chuyện gì khó nói, ha ha. Anh mới vừa rồi nói chuyện tương thân là do chính anh an bài? Lâm Hiểu hoạt náo nhà tôi liệu có làm lệnh tôn tức giận không?”

Lạc Tường ngừng một chút mới trả lời: “Sẽ không đâu, cha mẹ tôi đã mất cả rồi.”

Lâm Tinh Hải thoáng cái bối rối không biết nói sao, trong lòng bỗng dấy lên chút hối hận, bình thường khi bàn bạc công việc, không phải lúc nào mình cũng rất khôn khéo hay sao? Đành chỉ có thể nói câu xin lỗi rồi cầm ly nước lên uống.

Thật may, đúng lúc này, các món ăn lần lượt được mang lên. Hai người liền có thể lấy việc dùng cơm để xóa đi bầu không khí im lặng đang bao trùm lúc đó.

Lạc Tường như thể không bị ảnh hưởng chút nào, vẫn mỉm cười ôn nhu cùng Lâm Tinh Hải nói chuyện. Lâm Tinh Hải sau khi khôi phục thái độ bình thường liền quyết tâm phát huy khả năng giao tiếp của mình, trả lời tự nhiên, cũng rất lịch sự và phong độ.

Hai người sau khi giải quyết chuyện tương thân một cách êm thấm, cũng rất thoải mái mà kể những chuyện xấu của mình hồi còn đi học. Lâm Tĩnh Hải cười nói vui vẻ, cảm giác như chính mình tựa hồ như đã rất lâu rồi không trò chuyện cởi mở cùng dễ dàng như thế.

Hơn nữa hắn rất hâm mộ Lạc Tường, trong lòng không khỏi suy nghĩ: hắn cùng Lâm Hiểu thật sự là cùng một loại người, đều có mị lực có thể hấp dẫn người ta như thế.

Lâm Tĩnh Hải cười nói với Lạc Tường: “Hôm nay Lâm Hiểu không tới thật là đáng tiếc, hắn nếu gặp anh nhất định sẽ rất thích, hai người các anh chắc chắn sẽ rất tâm đầu ý hợp cho mà xem.”

Lạc Tường chớp đôi mắt, cũng nở nụ cười: “Ha ha, có thể thế sao? Nếu vậy thật sự tốt quá.”

Lâm Tĩnh Hải hăng hái bừng bừng nói: “Chắc chắn rồi, hai người nhất định có thể trở thành bằng hữu, hôm nào tôi sẽ giới thiệu cho hai người biết nhau.”

Lạc Tường đáp: “Xem ra chúng ta đem chuyện tương thân đổi thành giao hữu rồi, ha ha.”

Hai người nhìn nhau rồi bật cười, trò chuyện không ngừng, bữa cơm cứ thế không biết đã ăn xong từ lúc nào, hai người lại hàn huyên thêm một chút chuyện phiếm, Lâm Tĩnh Hải theo thói quen gọi nhân viên phục vụ lại để tính tiền.

Bồi bàn bước tới đáp: “Lạc tiên sinh khi đặt chỗ đã thanh toán trước rồi ạ.”

Lâm Tĩnh Hải có chút kinh ngạc, lại có chút vui vẻ nói: “Chỗ này là do anh đặt sao? Tôi còn tưởng là Lâm Hiểu cơ? Hôm nay dùng bữa thật sự rất vui.”

Lạc Tường mỉm cười: “Cậu vui là tốt rồi.”

Lâm Tĩnh Hải có chút thụ sủng nhược kinh đáp: “Cám ơn, tôi chưa từng được người ta mời ăn cơm. Hôm nay chính là lần đầu tiên.” Khóe mắt như có một tia cô đơn vụt thoáng qua rồi ngay lập tức biến mất.

Lạc Tường liền cười: “Đây là vinh hạnh của tôi. Cậu là một bằng hữu không tệ chút nào. Đang vui vẻ thế này, chúng ta đi làm vài chén đi?”

Lâm Tĩnh Hải nghĩ về nhà dù sao cũng chỉ có một mình, vì vậy liền gật đầu đồng ý.

3. Chương 3

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

Lạc Tường nói: “Tôi biết có một quán bar rất hay, để tôi mời cậu.”

Lâm Tĩnh Hải mặc dù đã lăn lộn trên thương trường vài năm, nhưng về lĩnh vực này đúng là cũng không quen thuộc mấy, vì vậy hắn liền gật đầu đồng ý.

Lạc Tường rất vui vẻ mà cười: “Đi, để tôi dẫn đường.”

Hai người một trước một sau lái xe đi tới quán bar quen thuộc của Lạc Tường. Lâm Tĩnh Hải xuống xe nhìn thấy trên cánh cửa bên trái quán bar có đề hai chữ nhấp nháy: Thất Diệp.

Quán bar này rất trang nhã và an tĩnh, xem ra những người hay lui tới cũng không phải tầm thường. Lạc Tường dẫn Lâm Tĩnh Hải vào trong, vừa đi vừa nói:

“Tôi cũng là một lần vô tình phát hiện ra nơi này, cảm giác không tệ nên từ đó về sau cũng thường lui tới. Bây giờ thì đã thành khách quen rồi. Ở đây có Tiểu Cửu pha rượu rất tuyệt.”

Lâm Tĩnh Hải nghe thấy biệt danh thú vị liền mỉm cười: “Người này nhất định rất mê rượu đi.”

Sau khi ra hiệu vài câu với người quen, Lạc Tường dẫn theo Lâm Tĩnh Hải tới một góc phía bên trong ngồi xuống: “Chỗ này không có nhiều người quấy rầy, lại có tầm nhìn tương đối tốt, rất không tệ.”

Lâm Tĩnh Hải trêu ghẹo nói: “Vừa nghe là biết anh là khách quen rồi, vì thế nơi anh chọn chắc chắn cần bàn nhiều.”

Lâm Tĩnh Hải ngẩng đầu nhìn bốn phía, mấy người phục vụ trông rất có phong độ đang đứng một chỗ cách khách ngồi không xa lắm, đứng như vậy vừa không thiếu sự chu đáo, lại vừa không làm ảnh hưởng đến cuộc trò chuyện riêng tư của khách hàng.

Còn người đàn ông đang đứng trong quầy bar đang pha chế rượu kia thoát nhìn trông rất điềm đạm, động tác của hắn vô cùng đẹp mắt, tựa như mây bay nước chảy vậy.

Cảm giác có người nhìn mình, hắn ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy Lâm Tĩnh Hải, liền mỉm cười gật đầu với cậu.

Lâm Tĩnh Hải thầm nghĩ: người đàn ông này thật có mị lực.

“Hắn chính là Tiểu Cửu.” Một thanh âm đột nhiên vang lên rất gần bên tai khiến cho Lâm Tĩnh Hải giật mình quay đầu lại. Đôi môi hắn không cẩn thận mà trượt qua bờ môi người trước mặt. Lâm Tĩnh Hải giật mình sửng sốt, chỉ thấy Lạc Tường rất tự nhiên nhích người ra xa:

“Tĩnh Hải, cậu thật nhiệt tình. Lát nữa nhất định phải uống vài chén đấy.”

Mặt Lâm Tĩnh Hải đỏ lên, bỗng chốc thấy như thể mặt mình sắp bị nướng chín. Hắn giật mình nghĩ: mình là một người đàn ông trưởng thành rồi, mặt sẽ không vì thế mà đỏ lên chứ.

Lâm Tĩnh Hải đành bối rối nói: “Như thế cũng là bởi vì anh quá nhiệt tình thôi.”

“Thật sao?”

Đột nhiên, Lạc Tường nheo mắt rồi tiến sát đến trước mặt hắn. Lâm Tĩnh Hải hơi hoảng sợ lùi sát người về sau dựa vào chiếc ghế salon mềm mại, cả thân thể hắn đều chìm sâu vào trong ghế. Ánh mắt Lạc Tường bỗng tràn đầy khoái trá cùng vẻ đùa cợt.

“Thật ám muội nha.”

Một thanh âm trêu chọc truyền đến. Lâm Tĩnh Hải bỗng cuống quýt đẩy Lạc Tường ra, ngẩng đầu thấy Tiểu Cửu đang bê trên tay một khay nước bước đến.

Tiểu Cửu thoải mái nhìn Lâm Tĩnh Hải cười cười: “Cậu đừng để ý, Lạc Tường vốn là người thích đùa. Tôi là Tiểu Cửu, cậu là lần đầu tiên đến đây phải không? Tôi mời cậu một ly Kê Vĩ Tửu đặc sản của quán.”

Nói rồi hắn đem một ly rượu màu tím, hồng, lam được pha chế rất bắt mắt đưa cho Lâm Tĩnh Hải, lại cầm ly rượu màu nhạt đưa cho Lạc Tường: “Đây là rượu của ông bạn.”

Lâm Tĩnh Hải cười nói: “Thật cảm ơn, tiếc là tôi không biết uống rượu.”

“Không sao, rượu này độ cồn không cao lắm. Cậu có thể nếm thử xem.”

“Vậy xin đa tạ.” Lâm Tĩnh Hải cầm ly rượu trong tay lên ngắm nghía: “Thật xinh đẹp. Tôi lúc nào cũng chỉ uống những loại bia thông thường thôi.”

Tiểu Cửu cười: “Quán tôi cũng tự pha chế bia, mùi vị rất đặc biệt. Chút nữa tôi sẽ bảo người mang ra cho cậu nếm thử.”

“Hay lắm, Tiểu Cửu người chỉ biết đẩy mạnh tiêu thụ rượu của người thôi. Nhanh nhanh mà đi chỗ khác đi.”

Tiểu Cửu quay sang Lạc Tường cười nói: “Sao vậy? Chê tôi chậm trễ cậu à? Được được, tôi phải đi rồi, hai người cứ từ từ nói chuyện.”

Lâm Tĩnh Hải không biết sao, trong lòng có chút bối rối, hướng Tiểu Cửu gật đầu cười cười nhưng không nói gì.

“Thế nào? Rượu này không tệ đi?” Lạc Tường hỏi.

“Ừh, rất tuyệt, có chút mùi thơm mát nhàn nhạt của hoa quả, nhưng không hề mất đi hương thơm tinh túy của rượu.”

Lạc Tường nửa kinh ngạc nửa vui đùa nhìn Lâm Tĩnh Hải: “Cậu quả thật xuất sắc trong việc thưởng thức rượu đây, mặc dù cậu không nói hẳn ra nhưng tôi cũng có thể rõ ràng ý tứ của cậu.”

“Thật sao? Là anh quá khen thôi. Ha ha.” Lâm Tĩnh Hải cao hứng cầm lấy cốc bia vừa được mang tới đưa lên môi uống. Có lẽ do uống quá chén một chút cho nên Lâm Tĩnh Hải hơi say, hần cứ ngây người ra, thì thoảng lại nở nụ cười ngây ngô. Ngay cả hình dáng Lạc Tường ở trong mắt hần cũng đã có chút mơ hồ.

Lạc Tường cũng nhìn lại hần, hai người cứ thế mà im lặng. Lâm Tĩnh Hải cũng không biết vừa rồi mình nói cái gì, cuối cùng, chỉ nghe thấy thanh âm:

“Thế nào mà lại nhanh say như thế, thật là ngốc nghếch. Tĩnh Hải, Tĩnh Hải, nhà cậu ở đâu? Tôi đưa cậu về nhà.”

Lâm Tĩnh Hải cố gắng tỉnh táo nói ra địa chỉ nhà mình, sau đó hần cảm thấy có ai đó đang dìu hần đi.

“Tiểu Cửu, xe của hần cứ để ở chỗ người nhé, ta lấy xe đưa hần về.”

4. Chương 4

Editor: Fuyu

Beta – reader: Bằng Tiêu

Lâm Tĩnh Hải cảm giác đầu mình như thể sắp nổ tung đến nơi, trước mắt sáng lóa làm cho hần không sao chịu nổi. Cuối cùng, hần không nhịn được đành mở mắt ra, phát hiện trời đã sáng hẳn, cũng sắp 9h rồi, nhưng hần vẫn mơ mơ màng màng không biết mình đang ở đâu.

Ngồi ngẩn hồi lâu, cuối cùng hần cũng rõ ràng mình đang ở nhà, nhưng lại nghĩ mình không phải đang ở quán bar uống rượu sao? Làm thế nào mà về nhà được nhỉ?

Lâm Tĩnh Hải cố gắng lắc đầu, từ trên giường ngồi dậy mới phát hiện mình đã thay áo ngủ, đi tới phòng tắm nhìn, quần áo bẩn hôm qua vẫn đang nằm trong giỏ quần áo. Lâm Tĩnh Hải vẫn có chút bồn chồn không rõ. Chờ hần rửa mặt xong đi về bên giường ngồi xuống, mới phát hiện bên cạnh có tờ giấy nhắn.

“Tĩnh Hải, cậu uống rượu say nên tôi đã đưa cậu về. Xe của cậu vẫn để ở Thát Diệp. Tỉnh dậy nếu thấy khó chịu thì nhớ uống chút trà lạnh. Thật vui khi được quen biết cậu.

PS: đáng tiếc chính là cậu không say tới mức không nói được địa chỉ. Nếu không tôi sẽ không ngại lập tức đưa cậu về nhà mình.

Lạc Tường.”

Lâm Tĩnh Hải xem xong có chút cảm giác không nói được thành lời, rất thoải mái ấm áp nhưng cũng pha lẫn chút chua xót trong lòng

Lâm Tĩnh Hải trầm nghĩ: hẳn đối với mình thật chu đáo. Chính mình hình như rất ít khi có cảm giác được người khác đối xử ôn nhu như thế, hay có lẽ là chưa từng có. Người được hần yêu thương nhất định là rất hạnh phúc, nếu đến một lúc nào đó ta có thể gặp được một người để ta có thể toàn tâm toàn ý, ta nhất định sẽ cố gắng che chở cho nàng, cùng nàng sống một cuộc sống êm đềm hạnh phúc.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt Lâm Tĩnh Hải hiện lên một vẻ tịch mịch pha chút chế giễu: có lẽ mình vốn là vô vọng rồi, nghe nói có người mang số mệnh cô độc cả đời, phải chăng mình chính là như thế. Bản thân các phương diện đều có thể coi là hoàn hảo, sự nghiệp có chút thành tựu, đối đãi người khác chân thành, hơn

nữa tự nhận bản thân cũng là một người suy nghĩ cẩn thận, chu đáo cho người khác. Vậy phải chăng là do mình không muốn yêu người.

Lâm Tĩnh Hải không biết rằng, sự cô độc cùng khát vọng tình yêu vốn đã tràn ngập trong mái tóc, trong ngón tay, trong bờ môi, và trong từng ánh nhìn của hắn, làm cho nỗi xúc động vừa lan tỏa cũng dần bị đẩy lùi.

Do say rượu, lúc Lâm Tĩnh Hải đến công ty đã là 10h, vừa tới nơi chưa kịp thở đã bị trợ lý của hắn là Tiểu Tào trình lên một văn kiện khẩn muốn hắn xem.

Công việc bề bộn qua đi thì cũng đã 12h, Lâm Tĩnh Hải lúc này mới đột nhiên nhớ ra xe của mình vẫn còn để ở Thất Diệp. Hắn ấn chuông gọi Tiểu Tào vào:

“Tiểu Tào, cậu tới quán Thất Diệp trên phố Tương Sở mang xe về đây giúp tôi. Thuận tiện đặt cho tôi xuất cơm.”

“Giám đốc, ngài lại ăn thức ăn nhanh như vậy không tốt cho cơ thể đâu.”

“Không sao, đi đi. Trên đường cẩn thận, trở về còn có việc chờ cậu đấy. Mau đi đi.”

Lâm Tĩnh Hải cười cười với Tiểu Tào tỏ ý cảm ơn. Mặc dù hắn không thường nói, nhưng kỳ thật hắn đối với Tiểu Tào rất hài lòng, hơn nữa cũng một mực đem hắn bồi dưỡng cho chức Phó tổng giám đốc, có như vậy hắn mới không bị công việc làm cho bề bộn như thế này nữa. Lâm Tĩnh Hải uống ngụm nước, rồi lại bắt đầu làm việc.

Một lát sau, có tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào.” Lâm Tĩnh Hải cũng không ngần đầu lên nói.

“Giám đốc, thức ăn nhanh của ngài đã tới.”

Lâm Tĩnh Hải dừng bút nhìn, vốn là nhân viên vừa tốt nghiệp đại học mới vào công ty làm, Thạch Lỗi. Thạch Lỗi nghe nói Lâm Tĩnh Hải cũng tốt nghiệp tại chính trường đại học mà mình theo học, sau đó thành lập công ty này không tới mấy năm đã đạt được thành tựu như ngày nay, trong lòng vẫn rất ngưỡng mộ hắn, luôn tìm cơ hội mà đến gần Lâm Tĩnh Hải. Từ trong ánh mắt có thể nhìn ra, hắn đối với người kia vô cùng tôn kính cùng nể trọng, nhưng tuyệt nhiên không hề có một chút a dua nịnh nọt nào, chỉ im lặng mà chờ đợi, Lâm Tĩnh Hải cũng thuận miệng hỏi:

“Sao vậy? Cậu không đi ăn cơm à?”

Lâm Tĩnh Hải nói lỏng nút thắt cà vạt ra, sau đó rời bàn làm việc tới ghế salon bên cạnh ngồi xuống.

Thạch Lỗi vừa giúp mang hộp cơm đến vừa trả lời: “Ăn chứ, chỉ là đúng lúc trở về thì gặp người mang cơm tới cho ngài, nên nhân tiện cầm vào giúp.”

“Vậy tôi cũng không khách khí.” Lâm Tĩnh Hải cũng không cố gắng duy trì phong độ của ông chủ gì hết, cứ thế cầm đĩa lên ăn.

“Tổng giám đốc từ từ dùng cơm.”

Lâm Tĩnh Hải bỗng ngừng đầu nhìn hắn, “Sao lại ân cần như thế? Không phải kẻ gian thì cũng phường trộm đạo. Có chuyện gì thì nói đi? Tiểu Lỗi tử.”

“Hắc hắc. Tất cả mọi người đều nói ngài vốn là người đứng đầu mảng giao thương với các đối tác bên ngoài ở công ty ta. Tôi có chút thủ tục văn bản cùng trình tự không hiểu lắm, muốn nhân lúc ngài có thời gian mà thỉnh giáo.”

Lâm Tĩnh Hải nghĩ một chút rồi đáp: “Không thành vấn đề, coi như bồi dưỡng thế hệ đàn em cho công ty thôi. Bất quá đến lúc có người hỏi cậu, cậu cũng không được phép giấu, phải chỉ dẫn mọi người, hiểu không?”

“Yes, sir.”

“Tốt lắm, đừng ở đó lâu lắm nữa. Để chờ qua đợt giao hàng bề bộn này đã.”

“Vâng, tổng giám đốc, tôi ra ngoài trước.”

“Được, đi đi. Nhân tiện lấy cho tôi ly cà phê nhé.”

Công việc cứ thế hồi hải không ngừng, chờ đến khi Lâm Tĩnh Hải xong việc trở về thì đèn đường đã bật sáng rực rỡ. Hắn nhìn đồng hồ, thì ra đã tám giờ rồi. Công việc mặc dù mệt mỏi, nhưng hắn chung quy không muốn về nhà. Có chút xem thường chính mình, nhưng thật sự hắn cảm thấy trong nhà vô cùng lạnh lẽo. Suy nghĩ một chút, hắn móc điện thoại ra:

“Hiểu Hiểu, là anh đây. Ngày hôm qua anh đi gặp rồi, chuyện cũng đã giải quyết ổn thỏa. Em trở về thì nói với dì Phương rằng thấy hai người có vẻ không hợp nhau. Ừ, thế nhé, anh còn có chút việc, chờ gặp nhau thì nói tiếp. Em cũng không nên về nhà quá muộn, nhớ cẩn thận.”

Nghe giọng nói vui sướng của Lâm Hiểu trong điện thoại, Lâm Tĩnh Hải cũng bị lây chút vui vẻ của em trai.

Cúp máy rồi, Lâm Tĩnh Hải tựa vào ghế salon, cũng không rõ chính mình là xảy ra chuyện gì, hắn cũng không đề cập với Lâm Hiểu chuyện của Lạc Tường, định để chờ lúc nào gặp mặt thì nói chuyện. Nhưng hắn cũng biết Lâm Hiểu nếu như không có việc, y rất ít khi đi tìm hắn. Không phải Lâm Hiểu không muốn gặp, mà chỉ là bằng hữu của Lâm Hiểu nhiều vô cùng, lúc nào có thời gian là y lại đi tụ tập với đám bạn bè.

Lâm Tĩnh Hải nhắm mắt dưỡng thần, sau đó cầm áo khoác đi ra cửa. Xe vừa mới ra khỏi ga ra, điện thoại của Lâm Tĩnh Hải bỗng vang lên. Lâm Tĩnh Hải nhìn số điện thoại không quen kia, sau đó vẫn là bất tri bất giác mà nghe máy: “Xin chào.”

“Tĩnh Hải?”

Lâm Tĩnh Hải đột nhiên có cảm giác trái tim của mình như ngừng đập! Thoáng cái, hắn ngừng xe:

“Là anh? Lạc Tường?”

“Đúng vậy, chả lẽ anh của đối tượng tương thân của em trai mình mà cậu cũng quên sao? Hơn nữa, chúng ta lại còn từng cùng uống rượu giải sầu vì hai đứa em bảo bối của mình nữa.”

“Cái kia... sao có thể chứ?” Lâm Tĩnh Hải có chút luống cuống trả lời.

Bên kia bỗng im lặng một chút, “Đầu có còn đau không?”

“Hả? À, không đau nữa rồi. Vậy, ngày hôm qua được anh đưa về nhà? Cảm ơn rất nhiều.”

“Tĩnh Hải, đừng nói cảm ơn với tôi. Đã định buổi sáng gọi điện thoại cho cậu, nhưng bỗng có một hội nghị khẩn cấp ở Mỹ nên đến giờ mới gọi được.”

“Không cần đâu, anh đưa tôi về nhà là đã tốt lắm rồi.”

Lâm Tĩnh Hải nghĩ đến mình trong lúc say còn được người kia thay áo ngủ cho, còn có quần áo trong cái giỏ kia nữa, nhớ lại vẫn có chút ngượng ngùng.

“Hôm nào chúng ta gặp lại đi.”

“Được.”

“Được rồi, tôi không phải muốn tìm hiểu đời tư của cậu, chỉ là lúc tìm thứ gì giải rượu thì thấy rất nhiều thuốc dạ dày. Dạ dày cậu không tốt sao? Xin lỗi đã đưa cậu đi uống rượu.”

“Không sao đâu, chỉ là chút tật xấu thôi. Anh dẫn tôi đi quán bar đó, tôi thật sự rất thích.” Lâm Tĩnh Hải phát hiện mình có chút bối rối giải thích, nên không nói gì nữa.

“Vậy là tốt rồi. Hẹn hôm khác nhé.”

Thanh âm Lạc Tường ôn nhu lại có từ tính từ ống nghe vang lên bên tai, khiến cho Lâm Tĩnh Hải có chút không cách nào thích ứng.

“Được rồi. Vậy ... gặp lại sau.”

Lâm Tĩnh Hải không biết nên nói gì nữa, chỉ có thể lúng túng nói hẹn gặp lại. Chờ hắn phát giác, hắn đã ở trong ga ra nửa giờ rồi.

Tại tầng cao nhất của một cao ốc văn phòng, có một nam nhân cũng đang cầm điện thoại nhìn xuống dưới, bên ngoài khung cửa sổ là thành phố về đêm với những dòng xe cộ tấp nập như nước chảy không hề ngừng nghỉ.

5. Chương 5

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

Lâm Tĩnh Hải bước vào nhà, nằm vật lên ghế salon, một ngày mệt nhọc cả về thể xác lẫn tinh thần khiến cho hắn một chút cũng không muốn di chuyển. Nhìn trần nhà lạnh lẽo, hắn cảm thấy điều duy nhất khiến mình vui vẻ lại chính là có người ân cần thăm hỏi. Nhưng người kia cũng chỉ là một bằng hữu bình thường mà thôi.

Lâm Tĩnh Hải từ hồi vào đại học đã quyết định dọn ra ngoài ở, vì hắn cảm thấy ở một nơi mà đối với mình chỉ giống như ở trọ, vậy thì chi bằng bỏ chút tiền ra thuê lấy một phòng mà trú tạm. Cuộc sống lâu dần thành quen nhưng đôi khi, vào lúc đêm khuya thanh vắng, trái tim hắn cũng không khỏi có chút bi thương.

Trong lúc vô ý, bên tai lại vang lên thanh âm ôn nhu: “Tĩnh Hải.”

Lâm Tĩnh Hải nghĩ thầm: cho tới bây giờ cũng chưa từng có ai gọi tên mình vừa thân thiết, mà lại không hề đánh mất sự đúng mực như vậy. Hắn không hổ là người lãnh đạo của tập đoàn lớn đến thế. So với hắn, mình vẫn còn kém hơn một số mặt.

Lâm Tĩnh Hải hít sâu một hơi, rồi đứng dậy đi thay quần áo tắm rửa. Phải tiếp tục cố gắng! Hắn âm thầm tự nhủ chính mình.

Đang nửa đêm, bỗng nhiên di động của Lâm Tĩnh Hải vang lên. Âm thanh của Tiểu Tào gấp gáp truyền đến:

“Tổng giám đốc, chuyển hàng của chúng ta lần này có chuyện rồi.”

Lâm Tĩnh Hải ngồi bật dậy: “Xảy ra chuyện gì?”

“Tôi đã tìm hiểu tin tức nội bộ, hiện giờ giá cả lô hàng của chúng ta đang sụt giảm. Chúng ta chắc cũng phải lập báo giá giảm xuống rồi.”

Lâm Tĩnh Hải hít sâu một hơi: “Lô hàng lần này cũng không ít. Cậu đừng vội, tôi lập tức tới công ty.”

Tới công ty tìm hiểu tình hình, kết quả bọn họ bị lỗ vì giá mua nguyên liệu đầu vào cao hơn với giá thị trường hiện tại. Cũng chẳng còn cách nào, công ty đành chỉ có thể nghĩ mọi biện pháp để đền bù tổn thất. Gọi điện thoại nói rõ tình huống với xưởng sản xuất, nhanh chóng hoàn tất thủ tục để tranh thủ sớm có thể giao lô hàng kia đi. Đến khi gần như giải quyết xong việc thì một ngày mới cũng đã bắt đầu.

Bởi vì cũng đã có những phương án dự phòng trước, nên khi sự việc xảy ra, mọi người cũng không quá bối rối, trái lại rất bình tĩnh chấp nhận bài học kinh nghiệm lần này.

Lâm Tĩnh Hải cả đêm khấn trương đến giờ mới được thả lỏng một chút, nhưng cảm giác mệt mỏi liên kéo tới ngay lập tức. Hay là do tinh thần không có người để hướng tới, nên khó lòng mà có thể vững vàng. Mặc dù đã mệt như vậy, nhưng còn muốn cái gì đây?

Vừa định ngủ, điện thoại di động lại vang lên, Lâm Tĩnh Hải bắt máy: “Xin chào.”

“Tĩnh Hải, tôi vừa nhận được tin tức hàng nhập khẩu bị tụt giá, cậu có sao không? Có chịu ảnh hưởng chút nào không?”

“Cũng tạm, đã xử lý thích đáng nên cũng không tổn thất lớn lắm. Cám ơn anh.”

“Cậu chắc cũng mệt rồi? Nghỉ ngơi một chút đi. Lúc khác gặp nhau.”

“Ừm. Hẹn gặp lại.”

Cúp máy, Lâm Tinh Hải vốn rất mệt nhưng lại không thể nào ngủ được, chỉ có thể nhắm mắt dưỡng thần.

Gần đây các dự án đã hoàn thành, công ty cũng vượt qua một vài đối thủ nhỏ khác mà ngày càng khuếch trương thị trường, hôm nay chính là kỳ phát lương. Mọi người trong công ty đều vì việc nhận được lương tháng mà tỏ ra hưng phấn.

Lâm Tinh Hải cũng có chút vui vẻ, bởi vì hôm nay sau khi hết giờ làm việc, Lạc Tường sẽ đến rủ hắn đi ăn cơm. Hắn đối với người bằng hữu mới quen này quả thật vô cùng quý mến, cho nên vừa nghe y bảo muốn cùng nhau ăn cơm liền sáng khoái mà đáp ứng.

“Tinh Hải, tôi đang ở dưới tòa nhà cậu rồi. Xuống đây đi. Đừng lấy xe nhé, đi cùng xe với tôi luôn.”

“Được rồi, anh chờ một chút.”

Lâm Tinh Hải ngắt điện thoại, dọn dẹp một chút đồ nhân tiện đưa cho Tiểu Tào vài thứ rồi ra cửa. Cũng không biết rằng, phía sau các nhân viên đang hằng hái rĩ tai nhau:

“Các người xem, sắc mặt của Tổng giám đốc thật tốt.”

“Hay là hôm nay đi hẹn hò? Tổng giám đốc của chúng ta hình như chưa từng hẹn hò thì phải.”

“Nói càn cái gì? Nghe nói hình như là đi gặp mặt người phụ trách một công ty khác đấy.”

Lâm Tinh Hải vừa bước ra khỏi toà cao ốc văn phòng không lâu, liền rất dễ dàng nhận ra xe của Lạc Tường, một chiếc Mercedes Benz màu đen, đứng bên cạnh là một người đàn ông đẹp trai phong độ, nổi bật như vậy thật khó khiến người ta không chú ý.

“Để anh đợi lâu rồi.”

“Không đâu, tôi cũng vừa mới đến thôi.”

Hai người ngồi trong chiếc xe quen thuộc cười nói, Lạc Tường cũng chậm rãi khởi động xe:

“Muốn ăn cái gì?”

“Anh nói đi, hôm nay tôi mời khách, lúc nào cũng để anh mời thật là ngại.”

“Không cần để ý, bởi vì tôi rất tình nguyện được mời cậu đi ăn.”

Đột nhiên, Lạc Tường liếc mắt nhìn Lâm Tinh Hải một cái, hai người nhìn nhau một chút, rồi Lạc Tường mới dời tầm mắt đi. Chỉ còn lại Lâm Tinh Hải có chút ngu ngơ không biết phải làm sao.

“Tôi biết có một nhà hàng đồ ăn cũng không tệ, để tôi dẫn cậu đi.”

Đây là một nhà hàng chuyên phục vụ những món ăn dưỡng sinh truyền thống bổ dưỡng của Trung Quốc. Lâm Tinh Hải khi ăn cũng ít nói chuyện, bởi vì đồ ăn quá ngon. Mà Lạc Tường thì luôn tay gấp thức ăn cho Lâm Tinh Hải, chính mình lại ăn chẳng bao nhiêu.

“Đồ ăn dưỡng sinh của quán này đối với thân thể rất bổ, tôi trước đây còn đặc biệt nhờ bác sĩ của gia đình tư vấn cho, trong này có một vài vị thuốc đối với dạ dày của cậu cũng rất tốt. Nên ăn nhiều một chút nhé.”

Lâm Tinh Hải ngẩng đầu nhìn Lạc Tường: “Rất ngon, đa tạ.” Sau đó lại vội vàng cầm cùi ăn.

“Bây giờ mà nói cậu là tổng giám đốc tập đoàn thương mại Cẩm Hải đang nổi gần đây, có lẽ cũng không mấy người tin đâu, trông cậu ăn chẳng khác gì trẻ con.”

“A?”

Lạc Tường nhìn Lâm Tinh Hải vừa ngừng đùa, khoái trá tiếp tục trêu: “Vùi đầu vào ăn, cứ như một chú mèo nhỏ vậy, ngay cả tiền bạc trong người bị người ta móc hết có khi cũng không biết, thế nhưng lại có chút kén ăn.”

Xoạt một cái, lần này không nghi ngờ gì, mặt của Lâm Tĩnh Hải đã hoàn toàn đỏ lên.

“Cậu xem, mặt đỏ rồi, càng giống một hài tử, thật đáng yêu.”

Nhìn Lạc Tường cười tùm tùm nói thêm một câu, trái tim Lâm Tĩnh Hải phút chốc đập thành thịch, vừa vội vừa xấu hổ lại vừa bối rối nói: “Tôi không ăn nữa.”

“Được rồi, được rồi, tôi không đùa nữa, cậu mau ăn đi. Ngoan.”

Ngoan? Nhìn Lạc Tường không coi ai ra gì mà tiếp tục bỏ thêm một quả bom to đùng, Lâm Tĩnh Hải thật hận không thể đâm đầu vào bát canh đậu hũ bốc khói nghi ngút kia mà chết đi.

Nhân viên phục vụ bên cạnh lại như không có việc gì tới gần nói: “Món ‘quốc sắc thiên hương’ của hai vị đã tới rồi.”

Không hiểu sao, bình thường trong công việc rất chững chạc, vậy mà lúc này Lâm Tĩnh Hải có chút cẩu kính, Lạc Tường dỗ dành hồi lâu thật vất vả mới chịu ăn xong bữa cơm. Bất quá, nói tóm lại đêm nay hai người đi ăn cơm cũng rất vui vẻ. Thoáng cái tựa hồ như mọi mệt nhọc đã bay biến hết.

Vốn Lâm Tĩnh Hải định lái xe về nhà, nhưng Lạc Tường không chịu, rất ra dáng một quý ngài mà đưa Lâm Tĩnh Hải về đến tận trước cửa nhà hắn.

“Cái kia, anh vẫn bảo tôi không nên nói cảm ơn, nhưng đi cùng anh tôi thật sự rất vui vẻ, ngoài đối với anh nói cảm ơn ra, tôi thật sự cũng không biết còn có thể nói gì.” Trước khi xuống xe, Lâm Tĩnh Hải nói với Lạc Tường.

Lạc Tường nhìn sâu vào đôi mắt của người kia mà bảo: “Tôi nói rồi, đừng nên cảm ơn, tôi muốn chính là thứ khác.”

“Là thứ gì? Nếu anh nói ra, tôi nhất định sẽ hỗ trợ.”

“Thật sao?”

Lâm Tĩnh Hải thấy Lạc Tường rướn cả thân người về phía mình, trong lòng hắn có chút khó thở: “Ừ, thật mà.”

Đột nhiên, Lâm Tĩnh Hải cảm giác trước mắt có bóng người kề sát, một thứ gì đó rất ấm áp chạm vào bờ môi của hắn, nhẹ nhàng mơn trớn, sau đó Lạc Tường bỗng liếm môi hắn! Nói chính xác thì, vốn là trước hôn sau liếm!

Lâm Tĩnh Hải lần này thật sự luống cuống, ông trời ơi, nụ hôn đầu tiên trong 25 năm sống trên đời của hắn. Bởi vì chính mình trưởng thành không có gì nổi bật, hơn nữa lại không có dũng khí theo đuổi phụ nữ, cho nên tới bây giờ chưa từng nói chuyện yêu đương, tự nhiên cũng chưa từng hôn ai cả.

Nhưng lúc này, cứ nhiên, cứ nhiên có người hôn hắn, lại còn là một nam nhân! Quan trọng hơn là người này sự nghiệp thành đạt, tướng mạo anh tuấn, vóc người đẹp đẽ, đầu óc tuyệt đối không có vấn đề, chắc chắn là loại nam nhân để con gái xếp hàng mà mơ ước!

Lạc Tường chưa thỏa mãn lại tiếp tục cúi đầu ôn nhu hôn lên đôi môi người đã hoàn toàn ngây ngẩn trước mắt, tiện nghi không chiếm lúc này thì đợi đến lúc nào đây?

Lúc này, Lâm Tĩnh Hải mới đột nhiên có phản ứng. Không biết phải làm sao đối mặt người kia, hắn chỉ nghĩ đến phải đẩy cửa bỏ chạy. Bỗng một cánh tay ngăn cản hắn:

“Tĩnh Hải, nghe tôi nói hết đã. Chúng ta vốn là người trưởng thành, cậu biết tôi muốn gì rồi chứ?”

Lâm Tĩnh Hải gật đầu.

“Tôi biết, chuyện này với cậu là quá bất ngờ, tôi lần đầu nhìn thấy cậu đã thấy rất thích. Tôi cũng định sẽ từ từ tiếp cận, thế nhưng tôi lại không nhận được mà hôn cậu, đối với cái hôn này, tôi nhất định sẽ không xin lỗi đâu.”

Lâm Tĩnh Hải lại gật đầu.

“Hy vọng cậu có thể cho tôi câu trả lời, hôm nay là thứ năm, vậy thứ năm tuần sau, được không? Hãy cho tôi đáp án.”

Lâm Tĩnh Hải có chút ngây ngốc, rồi lại chỉ có thể gật đầu.

Tay người kia lúc này mới buông lỏng ra, sau đó giúp hắn mở cửa xe: “Cũng không còn sớm nữa, cậu về nghỉ ngơi đi.”

Lâm Tĩnh Hải cũng không biết nói gì, theo lời vội vàng xuống xe mà chạy thẳng, đầu cũng không dám quay lại mà nhìn.

“Tĩnh Hải!”

Lâm Tĩnh Hải bắt đầu dừng lại, nhưng vẫn đưa lưng về phía Lạc Tường.

“Cho tôi một cơ hội, tôi sẽ đối xử với cậu thật tốt, nâng niu cậu trong tay như bảo vật.” Có thể nghe thấy rõ ràng thanh âm của người nam nhân phía sau, giọng nói mang theo nồng đậm tình cảm cứ quanh quẩn bên tai hắn.

Trong lòng Lâm Tĩnh Hải vô cùng chấn động, bất giác quay đầu, nhìn thấy thân ảnh cao lớn của người kia đang đứng cạnh xe, trông không rõ về mặt nhưng vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt như lưu ly kia sáng lấp lánh trong bóng đêm huyền ảo.

6. Chương 6

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

Lâm Tĩnh Hải có chút không thể bình tĩnh được, vài tuần gần đây có một chuyện khiến hắn hết sức băn khoăn. Chưa từng nghĩ người đầu tiên và cũng là duy nhất hướng mình bày tỏ tình cảm cư nhiên lại là một nam nhân.

Làm sao đây? Làm sao đây? Hắn ngồi co ro trên ghế salon mà nghĩ.

Nhưng Lâm Tĩnh Hải cũng rất rõ ràng về tâm tư của mình, khi nghe Lạc Tường nói những lời kia, trong lòng hắn vô cùng cao hứng, một cảm giác chua xót cùng ngọt ngào bỗng tràn ngập trong tim. Có lẽ bản thân hắn rất khao khát sự ôn nhu kia.

“Tôi sẽ nâng niu cậu trong tay như bảo vật.”

Thanh âm Lạc Tường vẫn như quanh quẩn bên tai. Hai tay hắn ôm lấy đầu, vui mặt sâu vào trong đó, gất gao mãi không buông.

Vì cái gì? Chưa từng có ai chân chính coi trọng cùng quan tâm mình như vậy, hẳn là vì cái gì đây?

Cảm giác nghe thấy tiếng chuông điện thoại, Lâm Tĩnh Hải gắng gượng mở mắt, thì ra là cái cốc trên tay hắn rơi xuống đất tạo nên tiếng vang.

Sao mình lại ngủ quên trên ghế salon chứ?

Lâm Tĩnh Hải có chút tự giễu sự chậm chạp của mình, phát sinh việc như vậy mà mình cư nhiên còn có thể ngủ, thật đúng là quá mức chậm chạp.

Hít sâu một hơi, hắn quyết định đem hết thấy vấn đề trước kia quên hết, làm việc miệt mài hơn nữa.

Thế nhưng Lâm Tĩnh Hải đã đánh giá chính mình quá cao, hẳn thật sự hoàn toàn không thể nào tập trung được.

Nhìn thấy cảnh vật tối đen như mực bên ngoài, hắn cũng có thể nghĩ đến đôi mắt đen như hắc thạch, sâu hun hút không thấy đáy của Lạc Tường đêm đó.

“Giám đốc, bánh bao chay Mặc Hương ngài có muốn ăn không? Tôi ra ngoài mua cho ngài một ít nhé.”

Đang định đi ra ngoài ăn cơm trưa, Thạch Lỗi đi vào hỏi thăm.

Bánh bao? Bao? Tử? Bao vật...

“Trời ơi... ” Lâm Tĩnh Hải rên rỉ thành tiếng, “Không ăn, cậu đi đi.”

Lại tiếp tục ngồi ngơ ngác, mỗi lần có chuyện gì muốn giải quyết, bởi vì không ai có thể giúp hắn chia sẻ, Lâm Tĩnh Hải đã tập cho mình thói quen tự hỏi tự đáp như vậy rồi.

Thế nhưng trái tim hắn đã sớm đập loạn lên:

“Loại chuyện này với thứ tình yêu mà mình vẫn mơ tưởng không giống nhau, cứ từ chối quách đi. Trên thương trường thì vẫn là bằng hữu, cũng không nên làm cho mối quan hệ này trở nên căng thẳng làm gì.”

“Nhưng là, nếu như từ chối rồi, hắn còn có thể đối xử ôn nhu với mình như thế nữa không? Ngay cả cha mẹ và Hiểu Hiểu cũng chưa từng đối với mình tốt như thế.”

“Người chẳng lẽ là bởi vì hắn đối với người tốt mà không muốn buông tay sao? Cái đó và tình cảm đâu thể đánh đồng làm một chứ.”

“Vậy bản thân mình mỗi khi nhìn thấy hắn lại cảm thấy khác thường thì phải giải thích thế nào đây? Chẳng phải là do tâm động sao?”

Không biết tại sao, Lâm Tĩnh Hải cứ cố gắng thuận theo suy nghĩ của chính mình.

Buổi tối, trong hơi nước mờ ảo của phòng tắm, Lâm Tĩnh Hải nhìn chính mình trong gương mà thì thào lên tiếng:

“Lâm Tĩnh Hải, người luyện tiếu hắn ư, sao lại vậy chứ? Ta thật không muốn mất đi hắn. Lâm Tĩnh Hải, người nhận mệnh đi. Tựa hồ... có thể... thật sự... người yêu hắn rồi.”

“Nhưng sao có thể nhanh như thế chứ? Có lẽ là do hắn đã tiến vào nơi yếu đuối nhất trong lòng người chẳng, thoa chút thuốc trị thương vào nơi vết thương của người vẫn còn đang rỉ máu...”

Sau khi tẩy rửa vài giờ đồng hồ trong phòng tắm, Lâm Tĩnh Hải như thể giải quyết được vấn đề nan giải mà nhẹ nhõm đi ra. Hắn chưa bao giờ là loại người hay ăn năn hối tiếc. Hiểu rõ mình muốn cái gì, muốn làm gì, hắn sẽ càng nỗ lực mà phấn đấu cho bằng được.

Hôm nay hắn đã có mục tiêu như thế, vốn là do hắn đã có chủ ý sẵn rồi. Đến tuổi này còn có thể tìm được một người mình thật lòng yêu mến vốn là việc không hề dễ dàng, bây giờ nếu hắn đối với mình có cảm tình, mình lại cũng không phải tâm không động, vậy thì cứ cặp với nhau đi.

Không thể phủ nhận một điều, sự ôn nhu của hắn là thứ mà Lâm Tĩnh Hải cực kỳ tham luyện. Mặc dù nam nhân yêu nhau có chút trái với luân thường, nhưng như vậy cũng không thể sinh con đẻ cái được, dĩ Phương hắn cũng hài lòng đi.

Về mặt mang theo ý cười ung dung, Lâm Tĩnh Hải có chút hy vọng, lại cũng có chút sợ hãi cuối tuần sắp đến.

Gần đây, thời vận tựa hồ không tệ, việc làm ăn của công ty cũng rất tốt, Tiểu Tào xử lý các vấn đề cũng càng ngày càng thuận tay, các nhân viên cũng rất nghe lời. Lâm Tĩnh Hải có thể nói là phi thường hài lòng. Hắn bây giờ chỉ cố gắng làm cho bản thân có thể quên đi ước định vào cuối tuần.

Rất nhanh, thứ năm cuối cùng cũng tới. Lâm Tĩnh Hải có chút đứng ngồi không yên.

“Tiểu Tào, cho tôi ly cà phê, chỉ cần đường không cần cà phê nhé.” Ách...

“Phần văn kiện này sao chép rồi đóng dấu hai bản nữa cho tôi...”

Khóe miệng Tiểu Tào có chút giật giật... nhưng Lâm Tĩnh Hải vẫn đang rất chuyên tâm...

Càng tới gần lúc hết giờ làm việc, Lâm Tĩnh Hải càng khó có thể ngồi yên.

“Đình...”

Lâm Tĩnh Hải bị hù dọa đến mức thiếu chút quăng bút đi. Hắn nhìn chiếc điện thoại di động đang vang lên không ngừng, rồi chậm rãi với tay cầm lấy.

“Tĩnh Hải... tôi đang ở dưới lầu chờ cậu...”

Lúc Lâm Tĩnh Hải nhìn thấy Lạc Tường, hắn đang đứng bên cạnh chiếc Mercedes Benz sang trọng, vẫn đặc biệt chói mắt và nổi bật như trước.

Bước vào nhà hàng Nhật Bản nổi tiếng, Lạc Tường chọn một gian phòng nhỏ kín đáo. Lâm Tĩnh Hải vẫn cúi đầu không dám nhìn mà chỉ đi theo Lạc Tường vào rồi ngồi xuống.

Hắn nhìn người phục vụ dọn dẹp bàn, sau đó chuẩn bị đồ ăn đầy đủ rồi lặng lẽ lui ra ngoài.

Tiếp đó chỉ nghe thấy Lạc Tường thở dài một tiếng. Đột nhiên, một miếng điểm tâm rơi vào trong chén của hắn, khiến Lâm Tĩnh Hải phải ngẩng đầu nhìn lên.

Hai tròng mắt của Lạc Tường đang thâm thúy nhìn hắn:

“Ăn cơm trước đi. Cậu gầy quá đấy.”

Lâm Tĩnh Hải hít hít cái mũi một chút, rồi cầm lấy đôi đũa bắt đầu ăn...

7. Chương 7

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

Lúc hai người ăn cơm, Lạc Tường cũng không nói gì hết, chỉ ngồi sát bên Lâm Tĩnh Hải mà gấp thức ăn cho hắn. Gấp cho hắn cái gì, Lâm Tĩnh Hải cũng không cự tuyệt, cứ thế mà ăn hết sạch.

Cơm nước xong xuôi, hai người ngồi nghỉ một lát. Lạc Tường gọi người phục vụ lên thanh toán, sau đó hướng Lâm Tĩnh Hải nói:

“Ăn xong rồi chứ? Chúng ta đi thôi.”

Lâm Tĩnh Hải gật đầu. Chờ khi đã ngồi vào trong xe, Lạc Tường đột nhiên nghiêng người sang Lâm Tĩnh Hải đang ngồi bên cạnh, khiến cho hắn hoảng sợ vội đến mức muốn thở không ra hơi, không nghĩ tới Lạc Tường chỉ đơn giản là thắt dây an toàn cho hắn.

Lạc Tường thắt dây xong, lại nhìn Lâm Tĩnh Hải một chút rồi nói:

“Tôi đưa cậu về nhà.”

Trời đã tối hẳn, chỉ còn chút ánh sáng phát ra từ ánh đèn của chiếc Mercedes Benz, nơi có hai người nam nhân đang yên lặng ngồi bên trong.

Trong lòng Lâm Tĩnh Hải rất rối loạn, không biết phải nói cái gì. Lạc Tường đành mở lời trước:

“Tĩnh Hải, cậu hôm nay theo tôi ra ngoài ăn cơm, tôi biết như vậy là cậu đã chấp nhận tình cảm của tôi rồi, đúng không? Khi nhìn thấy cậu, tôi thật sự rất vui vẻ. Chúng ta... luôn ở bên nhau nhé.”

Lâm Tĩnh Hải gật đầu. Sau đó hít sâu một hơi, hắn mới thấp giọng nói:

“Tôi... đã suy nghĩ rất nhiều, tôi cảm thấy tôi đối với anh cũng có cảm tình. Tôi cũng sẽ đối với anh thật tốt. Tôi không giỏi trong việc biểu đạt thành lời, nhưng tôi nghĩ nói rõ ra được vẫn là tốt nhất, để tránh

những hiểu lầm không đáng về sau. Tôi nếu như đã quyết định rồi, nghĩa là thật sự muốn có thể cùng với anh sống thật hạnh phúc... “

Không đợi hắn nói thêm gì nữa, đôi môi ấm áp của Lạc Tường đã bao phủ lấy môi hắn. Lâm Tĩnh Hải lần này không hề trốn tránh, hắn nghĩ: Dù sao cũng thử thích ứng đi, huống hồ, hắn cũng không cảm thấy chán ghét, càng chưa nói đến, hắn thật sự tham luyện sự ôn nhu của Lạc Tường. Cứ thế, hắn chậm rãi nhắm mắt lại.

Lạc Tường vẫn tiếp tục hôn, cứ như thể muốn khắc từng đường nét của khuôn mặt hắn vào đôi mắt sáng lấp lánh như những vì sao trong bầu trời đêm.

Hôm nay, Lâm Tĩnh Hải rất an tâm xuống xe về nhà. Hắn biết mặc dù mình chưa từng có kinh nghiệm yêu đương, nhưng hắn có thể học hỏi cách yêu thương thật tốt, cố gắng làm việc thật chăm chỉ trong khi hai người bồi đắp tình cảm của mình. Hắn không hề quay đầu lại, trong lòng có chút ngượng ngùng. Lạc Tường lần này cũng không hề xuống xe.

Sau đó, giống như tất cả các đôi tình nhân khác trên đời, bọn họ chính thức yêu nhau. Hai người bắt đầu thường xuyên gọi điện thoại, lúc rảnh rỗi thì cùng nhau ăn cơm, cũng sẽ thỉnh thoảng ôm hôn, đôi lúc tựa hồ như khó mà nhịn được muốn thân mật hơn nữa, nhưng thật may cả hai đều có khả năng áp chế được sự xúc động ấy.

Lạc Tường cũng rất tự nhiên tiếp tục đưa Lâm Tĩnh Hải đi ăn cơm, lúc ăn, Lạc Tường cũng rất ôn nhu chăm sóc, gấp một vài thứ Lâm Tĩnh Hải thích ăn vào bát hắn.

Lâm Tĩnh Hải đôi khi có chút hoảng hốt, cảm thấy như hạnh phúc này của mình như thể không hề chân thật, nhưng Lạc Tường vẫn ôn nhu hôn hắn như vậy, khiến cho trái tim hắn ấm áp ngập tràn.

Những khi thay đổi thời tiết, Lạc Tường cũng sẽ gọi điện cho hắn, vào lúc hắn làm thêm giờ thì chờ hắn ở quán rượu bên ngoài công ty, những lúc hắn muốn ăn vặt cũng không ngại đưa hắn đi, đưa hắn về nhà cũng ôn nhu đặt lên môi hắn nụ hôn tạm biệt. Cứ thế khiến hắn cảm thấy yêu nhất định là cảm giác này đây. Lâm Tĩnh Hải rất hạnh phúc, cũng rất kiên định.

Đương nhiên, Lâm Tĩnh Hải cũng cố gắng đối xử với Lạc Tường thật tốt, những khi thấy một thứ gì thú vị cũng nhớ giữ cho người kia một phần; khi nhớ hắn thì sẽ gọi điện thoại cho hắn, lúc nghe thấy được giọng nói hắn, Lâm Tĩnh Hải thấy đặc biệt an tâm; trước khi gặp hắn cũng sẽ kiểm tra rằng miệng mình thật cẩn thận, dù tưởng mạo mình lúc nào cũng vậy, nhưng vẫn muốn có thể bày ra mặt tốt nhất khi gặp người kia; khi hôn nhau, hắn nhắm mắt lại nhưng trái tim cứ đập thình thịch không ngừng, bởi vì hắn luôn mê luyện cái cảm giác đôi môi hai người quấn quýt lấy nhau, cái cảm giác ấy khiến hắn say mê như thể trong người vừa có dòng điện chạy qua vậy; lúc ăn cơm, hắn cũng sẽ không cho Lạc Tường uống nhiều rượu, vì hắn lo cho y phải lái xe về.

“Tĩnh Hải? Tĩnh Hải?”

Nghe thấy giọng nói của Lạc Tường, Lâm Tĩnh Hải mới biết mình vừa mới thất thần.

“Hả?”

“Có chuyện gì vậy? Không muốn ăn sao? Anh biết dạ dày em không tốt, mấy thứ này lại đều là đồ nóng.” (Ta thay đổi cách xưng hô từ đây nhé J)

“Không phải đâu, rất ngon mà.” Lâm Tĩnh Hải cười cười.

“Vậy là tốt rồi.” Lạc Tường cũng mỉm cười nhìn hắn.

Ăn cơm xong, Lâm Tĩnh Hải còn tưởng sẽ giống như trước, Lạc Tường sẽ đưa hắn về nhà. Gần đây hắn bắt đầu có thói quen để Lạc Tường đưa về, xe của mình tựa hồ như thật lâu rồi không có dùng qua.

Tình yêu của Lâm Tĩnh Hải chính là giản đơn như thế. Hắn cũng không cố gắng muốn tìm hiểu quá nhiều, chỉ cảm thấy việc tìm tòi trải nghiệm cảm giác yêu đương thật sự rất tuyệt, cứ thế mà dốc lòng cố gắng nhiều hơn.

Lạc Tường vẫn theo lệ mà giúp thắt dây an toàn cho Lâm Tĩnh Hải, hôn hần một cái, sau đó không lái xe mà quay sang hỏi hần:

“Về nhà anh nhé?”

Lâm Tĩnh Hải bỗng thấy run rẩy, chỉ có thể lắp bắp: “Em...”

“Nếu có chuyện gì thì để hôm khác cũng không sao...”

“Không có gì, đi thôi.”

Lạc Tường cúi đầu xuống hôn thật sâu lên đôi môi hần.

Hai người tựa hồ từ khi bắt đầu chính thức qua lại cũng không nói chuyện quá nhiều, nhưng dù vậy vẫn khiến cả hai cảm thấy rất thoải mái. Nhưng lúc này đây, khi đang ngồi trên ghế salon trong nhà Lạc Tường, Lâm Tĩnh Hải lại có chút căng thẳng.

Nhân lúc Lạc Tường đang tắm, hần bắt đầu quan sát xung quanh. Căn phòng rộng khoảng 200 m², đầy đủ tiện nghi nhưng vẫn khá rộng rãi, màu sắc trang nhã nhưng hơi có chút quạnh quẽ.

Một chiếc TV tinh thể lỏng cỡ lớn cùng dàn âm thanh hiện đại rất hòa hợp với nhau. Trên tường là một bức bích họa có vẽ không tinh xảo cho lắm, hần còn chưa kịp nhìn kỹ thì cửa phòng tắm đã mở, Lạc Tường đang chậm rãi bước ra.

Lâm Tĩnh Hải quay đầu lại nhìn, trên người Lạc Tường chỉ quấn một chiếc khăn tắm, mái tóc vẫn còn ướt nước, vài giọt nước thuận theo cơ thể cân đối của hần trượt từ trên ngực xuống, khiến cho yết hầu Lâm Tĩnh Hải đã có chút khô khan. Mái tóc ngổ ngược phía trước trán Lạc Tường khiến hần cảm thấy cả người y như bột đi chút ôn nhu thường thấy mà thêm phần khí tức nguy hiểm.

Lạc Tường đi đến chỗ hần, từ phía sau thuận tay ôm lấy Lâm Tĩnh Hải vào lòng, cách một bộ âu phục nhưng hần vẫn có thể cảm thấy thân nhiệt ấm nóng của người kia, khiến cho lưng hần đã có chút cảm giác không chịu nổi.

“Đang nhìn bức tranh sao?” Lạc Tường hỏi.

“Ừm.”

“Bức tranh này cũng không có gì đặc biệt, từ hồi ở đây anh cũng chưa từng để ý qua, cho nên cũng không buồn đổi cái khác.”

Lâm Tĩnh Hải gật đầu.

“Đi tắm không?” Hơi thở của Lạc Tường cứ phảng phất nơi cổ hần.

Lâm Tĩnh Hải hơi rụt cổ lại, tránh đi Lạc Tường một chút, có phần luống cuống mà bước nhanh tới phòng tắm.

Bước vào trong, Lâm Tĩnh Hải thấy Lạc Tường đã chuẩn bị cho hần đầy đủ bàn chải mới, còn có khăn tắm cũng đã để ở đó. Hần chậm rãi mở vòi sen, từ từ nhớ lại mọi việc.

Hần biết Lạc Tường bảo hần đến là có ý gì, đã là người trưởng thành thì chung quy đều sẽ như vậy, chính mình không phải cũng đã chuẩn bị tâm lý từ lâu rồi sao.

Lâm Tĩnh Hải biết rõ, nếu hai người cùng một chỗ, nhất định sẽ trao toàn bộ bản thân cho nhau, cũng hiểu rằng khi mình ở bên Lạc Tường sẽ phải nằm dưới, hơn nữa với người không hề cho người khác cảm giác an toàn như mình thì khó có thể ôm người khác được. Bây giờ có Lạc Tường yêu mình, chính mình hần là nên vui vẻ tiếp nhận mới phải.

Lâm Tĩnh Hải chậm rãi tắm, đến cái nơi riêng tư kia, mặt hần đã có chút đỏ lên, nhưng hần muốn mình cùng Lạc Tường sẽ có một lần đầu thật hoàn hảo. Vừa nghĩ đến đây, khuôn mặt người đàn ông trong gương đã đỏ ửng, vẩy một chút nước hoa lên cổ tay, buộc khăn tắm cẩn thận rồi hần mới dám bước ra ngoài.

Lạc Tường đã đứng ngoài cửa chờ sẵn từ lâu, cầm theo áo choàng tắm rồi khoác cho Lâm Tĩnh Hải. Có lẽ do hần biết Lâm Tĩnh Hải cũng rất khắt khe vì khăn tắm quá nhỏ.

Hắn nắm lấy tay Lâm Tĩnh Hải, đưa hắn tới trước quầy bar, sau đó rót cho hắn một ly Hồng tửu:

“Uống một chút cho thông giọng đi.”

Trong ánh mắt của Lạc Tường chợt hiện lên một tia ôn nhu. Lâm Tĩnh Hải cầm lấy ly rượu nhấp môi một chút.

Lạc Tường nhìn hắn rồi chậm rãi đưa đầu tới gần, hơi thở dồn dập cũng có thể nghe thấy một cách rõ ràng.

Chóp mũi hai người như sắp chạm vào nhau, Lạc Tường thì thào vào tai Lâm Tĩnh Hải:

“Sợ hãi sao?”

Lâm Tĩnh Hải nhìn Lạc Tường một chút, sau đó nhỏ giọng nói:

“Không.” Rồi hắn nhẹ nhàng hôn lên chiếc mũi của Lạc Tường.

Lạc Tường sao có thể chịu cho hắn nắm giữ thế chủ động, vì vậy liền lập tức hoàn toàn nghênh đón tên ngốc đang then thùng kia, dùng miệng và đầu lưỡi liếm mặt, cổ và tai của hắn, đôi tay cũng ôm hắn vào trong ngực mình.

Lâm Tĩnh Hải đang là người chủ động hôn bỗng trở nên không biết phải làm gì, chỉ có thể thuận theo vũ điệu mà cơ thể Lạc Tường đã khơi lên. Bầu không khí mơ màng khiến cho cả hai cứ thế chầm chậm rơi vào tiên cảnh.

8. Chương 8

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

Lâm Tĩnh Hải vẫn còn run rẩy, hắn có chút sợ hãi, dù sao nếu như đã tới nước này thì sẽ không thể nào quay đầu lại được nữa. Nhưng hắn cũng không muốn dừng lại, bởi vì hắn thích cảm giác được ôm thế này, như vậy, có thể làm cho hắn cảm thấy mình được yêu thương.

Hắn nhắm chặt mắt lại, không dám nhìn những chuyện kế tiếp sắp xảy ra, nhưng khi nhắm mắt lại rồi, cơ thể dường như càng thêm nhạy cảm. Hắn cảm thấy được Lạc Tường hôn từ bờ môi của hắn, sau đó di chuyển xuống phía dưới, tới cằm, vành tai, cần cổ, tới lồng ngực, còn có cả hai quả anh đào hồng hồng mẫn cảm, sau đó vẫn tiếp tục hôn xuống nữa.

Lâm Tĩnh Hải biết mình đã có chút khản trương, cảm giác dường như hơi lạnh lẽo, hắn không biết làm tình nhân có phải là như thế này không, nhưng theo những gì hắn tìm hiểu được trên internet thì việc ân ái sẽ làm cho con người ta cảm nhận được khoái cảm cùng cảm giác thoải mái, nhưng hắn một chút cũng không hề cảm thấy gì hết, hắn chỉ thấy lạnh.

Lạc Tường vẫn còn đang hôn lên cơ thể hắn, tay cũng không ngừng vuốt ve từ đôi mắt đang nhắm chặt của hắn đến bộ ngực, sau đó xuống đến nơi cấm địa kia.

Lâm Tĩnh Hải còn đang run rẩy không ngừng, lúc này hắn chỉ muốn được nghe giọng nói của Lạc Tường, thế nhưng hắn lại cảm thấy khó có thể phát ra tiếng được. Hắn muốn được Lạc Tường ôm ấp, muốn được người kia an ủi, gạt đi nỗi sợ hãi trong lòng, nhưng đôi tay Lạc Tường vẫn di chuyển xuống bên dưới cơ thể hắn, chạm đến địa phương vẫn khiến Lâm Tĩnh Hải sợ hãi kia.

“Lạc...” Hắn miễn cưỡng lên tiếng.

Lạc Tường lại hôn lên môi hắn, tay tiếp tục luật động không ngừng. Lâm Tĩnh Hải cảm giác như có vật gì luồn vào trong hạ thể, ngay lúc hắn đang muốn nói gì đó, cảm giác đau đớn đã xâm nhập vào cơ thể, cả người hắn căng thẳng hẳn lên, mồ hôi lạnh cứ thế túa ra không ngừng.

“Đau...” Hấn quả thật đau đến mức không nói được thành lời.

Lạc Tường chỉ dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục động tác. Vừa vào vừa ra liên tục không ngừng, thân thể Lâm Tĩnh Hải đau đến nỗi giống như một cái đinh đang xuyên vào hạ thể của mình, ngay cả tay, dạ dày và cả trái tim cũng không ngừng đau đớn.

Lâm Tĩnh Hải nghĩ thầm: thật sự đau quá. Nhưng không sao, trên mạng cũng nói lần đầu tiên sẽ là như thế, nhẫn nại chịu đựng thì sẽ qua thôi.

Lâm Tĩnh Hải biết, thứ cương cứng tượng trưng cho nam tính kia đang tiến vào hạ thể của chính mình, hấn hít sâu, cố gắng không quá căng thẳng, vì hấn hiểu chỉ như vậy mới có thể khiến cho đau đớn kia giảm bớt phần nào.

Thế nhưng không phải muốn làm điều này thì cần có những bước dạo đầu chuẩn bị trước đó sao? Chẳng lẽ Lạc Tường cũng không biết điều đó?

Lạc Tường vẫn tiếp tục động tác quất xuyên, có thể nhìn ra thân thể tinh trắng này so với Lâm Tĩnh Hải thật sự khác biệt. Ánh trắng xuyên qua bức rèm cửa chiếu rọi căn phòng, như thể đang nhìn xem một vị đế vương đang trên đường rong ruổi chinh phạt để mở mang lãnh thổ của mình.

Lâm Tĩnh Hải vì đau đớn mà hai chân vô lực tách ra hai bên sườn cùng bờ hông tinh trắng của Lạc Tường, thuận theo mỗi động tác của hấn mà nảy lên.

Lần đầu tiên ân ái, Lâm Tĩnh Hải biết dùng tư thế này hấn là có chút miễn cưỡng. Nhưng hấn cũng chẳng thể nói gì, bởi vì hấn không biết làm sao để nói ra miệng rằng mình thật sự rất đau.

Dường như có giác quan thứ sáu mách bảo, hấn có chút sợ hãi nếu mình nói đau, Lạc Tường sẽ cứ thế rời đi. Hấn chỉ có thể thấp giọng rên rỉ, rên rỉ một cách khê khàng, vô lực, rên rỉ bởi nỗi đau đớn không nói nên lời.

Nhưng Lạc Tường sau khi nghe thấy tiếng rên của hấn, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn, một lát sau y ngừng hấn lại, ôm lấy hấn, Lâm Tĩnh Hải có thể cảm thấy một thứ chất lỏng nóng bỏng đang bắn vào phía trong tràng bích mình.

Hấn có chút thở phào nhẹ nhõm, chắc là xong rồi? Nhưng nam nhân không hề rút cái thứ vẫn đang chôn sâu trong cơ thể Lâm Tĩnh Hải ra, mà chỉ ghé vào trên người hấn nghỉ ngơi một chút, ngay lúc hai người vẫn ở tư thế tương liên, liền đem người Lâm Tĩnh Hải lật lại, cơ thể hấn lúc này đã hoàn toàn vô lực chỉ có thể phát ra một tiếng than nhẹ.

Sau đó, Lạc Tường lại bắt đầu một đợt tiến công mới, tay hấn lúc này mới bắt đầu chạm tới hạ thể Lâm Tĩnh Hải, không nặng không nhẹ mà vuốt ve, người Lâm Tĩnh Hải run lên bắt đầu cảm nhận được một tia hưng phấn, cơ thể hấn có chút khấn trương, phía sau tựa hồ như không còn đau đớn như trước nữa.

Hấn há miệng mà thở hổn hển, mồ hôi thuận theo tóc, men theo cổ, cằm, lông mi nhỏ từng giọt xuống ra trải giường, lăn cả vào nơi bộ vị hai người đang tương liên.

Động tác Lạc Tường càng lúc càng nhanh, cùng lúc đó, tay hấn cũng ngày một thêm gấp gáp. Lâm Tĩnh Hải cảm giác từng cơn khoái cảm như điện lưu cứ thế theo xương sống chạy thẳng lên đại não.

Lúc tới đỉnh điểm, hấn cảm thấy trước mắt là một mảng trắng xóa, thân thể căng ra, rồi bắn ngay trên tay Lạc Tường. Lạc Tường tựa hồ bị sự co rút của Lâm Tĩnh Hải làm cho kích thích, mãnh liệt quất xuyên một trận, hung hăng cắm vào, sau đó cũng bắn ra bên trong cơ thể Lâm Tĩnh Hải.

Lâm Tĩnh Hải vẫn còn chưa hoàn toàn dứt khỏi cao trào, lại bị nhiệt dịch nơi kia kích thích, cơ thể lại thêm một trận co quắp. Hấn thật sự không còn chút khí lực nào, cứ thế mà nằm vật ra giường.

Lạc Tường vẫn còn thở dồn dập trên lưng của Lâm Tĩnh Hải. Hấn vuốt ve tấm lưng y, cảm giác ôn nhu khiến cho Lâm Tĩnh Hải thấy thật an toàn, sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi, nước mắt Lâm Tĩnh Hải đã rơi ướt gối.

Lạc Tường đến lúc này mới rút thứ nam tính kia ra khỏi người hấn, nằm bên cạnh Lâm Tĩnh Hải, nhẹ nhàng gạt đi những lọn tóc rũ xuống đôi mắt kia, ngón tay ẩm ướt đầy mồ hôi đang định chạm lên vuốt ve

khuôn mặt hần, nhưng rồi cuối cùng lại thu về.

Một lát sau, Lạc Tường ngồi dậy, đi vào phòng tắm, Lâm Tĩnh Hải nhìn theo thân thể khỏe mạnh đẹp đẽ của hần, cũng không nói năng gì. Rồi lại một lát sau, tiếng nước ngừng lại, Lạc Tường từ phòng tắm đi ra:

“Anh ôm em đi tắm rửa.”

Hần dễ dàng ôm lấy Lâm Tĩnh Hải đi vào bên trong. Mông Lâm Tĩnh Hải mới dính một chút nước đã khiến cho nơi vừa bị kích thích kia một trận đau nhức. Hần định co người lại, tay lại bị Lạc Tường nắm chặt:

“Có chuyện gì?”

“Không có gì.”

Lâm Tĩnh Hải nhỏ giọng nói. Thanh âm hần đã có chút khàn khàn, mặc dù lúc xảy ra sự tình vừa rồi, chính mình cũng không phát ra thanh âm quá lớn, nhưng những tiếng rên rỉ vẫn bị nén lại trong cổ họng kia khiến giọng nói hần lúc này đã có chút khó phát ra.

Lạc Tường ôm hần vào trong bồn tắm, muốn giúp hần lau rửa, nhưng Lâm Tĩnh Hải lại thẹn thùng ngăn lại:

“Em... để em tự làm được rồi...”

Lạc Tường cũng không nói gì, xoa xoa đầu hần một chút, sau đó đi ra ngoài. Lâm Tĩnh Hải hít sâu một hơi, chậm rãi đưa tay tới cái địa phương khó nói kia, nhẩn nại nhìn đi đau đớn, hần đưa tay ra trước mặt để nhìn cho rõ, màu phần hồng đã được nước làm cho nhạt bớt rơi vào tầm mắt.

Lâm Tĩnh Hải rũ mắt xuống, vậy là bị chảy máu rồi. Hần cứ đưa tay từng chút từng chút một tiến vào trong, theo những gì đã đọc được thì hần phải đem những thứ nam nhân bắn bên trong mình tổng xuất hết ra ngoài, không biết là nước, là mồ hôi hay là thứ gì khác cứ từng giọt, từng giọt theo mặt hần mà rơi xuống.

Lâm Tĩnh Hải tự mình lau rửa xong, ước chừng cũng hết một tiếng đồng hồ. Hần chậm rãi từ bồn tắm bước ra, chân có chút run rẩy, sau đó đứng dưới vòi sen rửa sạch sẽ cơ thể một lần nữa, dùng khăn tắm quấn quanh người cẩn thận, lúc này mới chậm rãi ra ngoài.

Lạc Tường đang nằm trên giường, nhìn thấy hần từ phòng tắm đi ra liền hỏi:

“Em không sao chứ?”

Thanh âm trầm thấp đầy mỉa mai hoặc vang lên trong đêm, làm cho mặt Lâm Tĩnh Hải đã có chút hồng:

“Không sao.”

Hần không có dũng khí nhìn Lạc Tường, chậm rãi bước về giường nằm xuống. Hần kéo chiếc chăn mỏng phủ lên người, động tác ấy lướt qua vết thương nơi hạ thân lại khiến hần run rẩy. Hần nghiêng đầu nhìn Lạc Tường đang nằm bên một chút, Lạc Tường cũng nhìn lại hần.

Lâm Tĩnh Hải bất giác nhích tới gần Lạc Tường, ngửi thấy một mùi thơm mát khiến cho người ta an tâm, đột nhiên như hải tử mà ở trên người Lạc Tường cọ cọ.

“Lạc Tường.”

“Ừ?”

“Em đã suy nghĩ nhiều lắm, chúng ta ở bên nhau thế này... sau này không thể có con... Em thì không sao cả, ba người trong nhà cũng sẽ không nói gì. Anh... nếu như anh muốn nhận con nuôi, em sẽ cùng anh nuôi dưỡng nó lớn lên thật tốt. Nếu như, anh muốn thụ tinh trong ống nghiệm thì cũng nói với em. Em sẽ không có ý kiến gì cả. Em chỉ sợ anh sau này sẽ vì chuyện này mà bị áp lực nên nói với anh trước. Em luôn suy nghĩ quá nhiều, anh cũng không cần để ý.”

Lâm Tĩnh Hải cố gắng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt phát sáng của Lạc Tường, hần hướng Lạc Tường cười cười, sau đó lại vùi mặt sâu vào thân thể ấm áp bên cạnh.

“Chuyện đó để sau này tính. Ngủ đi...”

Lạc Tường nói xong, tay liền vỗ nhẹ lên lưng Lâm Tĩnh Hải để trấn an

9. Chương 9

Editor: Fuyu

Beta – reader: Bằng Tiêu

Hai ngày cuối tuần, hai người chỉ ở trong nhà không hề bước chân ra khỏi cửa, đọc một chút sách, xem một ít đĩa, hai người cùng nhau trò chuyện, cùng nhau nấu cơm, Lâm Tĩnh Hải cảm thấy thật dễ chịu.

Vào buổi tối, Lạc Tường tựa hồ như lại muốn, Lâm Tĩnh Hải có chút làm khó nói mình không thoải mái lắm. Lạc Tường cười hờn hờn hắn, cũng không làm gì thêm.

Lâm Tĩnh Hải lại thấy có chút thất vọng, sao hắn không nhân tiện hỏi xem mình vì sao cảm thấy không thoải mái chứ. Nhưng ngay sau đó, hắn thấy Lạc Tường nấu cháo cho hắn, trong lòng lại thấy vui vẻ hắn lên.

Chưa từng nghĩ tới, chính mình có ngày lại giống như một tiểu cô nương lần đầu biết yêu thế này, nhìn người yêu vì mình nấu một bữa cơm, trong lòng lại hạnh phúc đến thế.

Lâm Tĩnh Hải nhìn thấy ra trải giường được nhét dưới cùng trong giỏ quần áo, đã nghĩ sẽ giúp Lạc Tường giặt sạch. Lúc giữ tấm ra giường ra, hắn lại trông thấy có chút máu dính bên trên, đúng vậy, Lạc Tường sao có thể không biết mình vì chuyện gì mà khó chịu chứ. Lâm Tĩnh Hải có chút bối rối, nhưng lại không rõ vì sao, hắn hít sâu mấy cái, sau đó cầm ra giường ném vào máy giặt, nhìn nước cùng bột giặt thấm ướt, phủ một lớp bột lên vết máu trên tấm ra giường, màu máu cũng dần phai đi.

Buổi tối ngày chủ nhật, Lạc Tường đưa Lâm Tĩnh Hải về nhà, sau đó cả một tuần tiếp theo, hai người cũng không gặp mặt. Một cú điện thoại ân cần thăm hỏi cũng không. Lâm Tĩnh Hải vừa cầm bút ký vào văn bản đã đóng dấu ở trước mặt vừa nghĩ lan man, trong lòng có chút mất mát.

Hắn nhìn điện thoại, muốn gọi cho người kia, nhưng lại sợ quấy rầy công việc của y, hắn có chút hoảng sợ. Đang lúc Lâm Tĩnh Hải muốn chuẩn bị tâm lý thật tốt, sau đó gọi điện cho Lạc Tường thì điện thoại di động của hắn lại đột nhiên vang lên.

Trước đây Lâm Tĩnh Hải từng nhờ người khác chỉ dẫn để đặt âm báo cuộc gọi đến dành riêng cho Lạc Tường. Khi tiếng chuông đặc biệt kia vang lên, Lâm Tĩnh Hải đã có chút luống cuống:

“A lô?”

“Tĩnh Hải à? Tối thứ năm có rảnh không?”

“Có...”

“Anh sẽ đến đón em nhé?”

“Được...”

“Vậy cứ thế đi, anh cúp máy đây.”

“Vâng, gặp lại sau. Anh...”

“Sao?”

“Không có việc gì, hẹn gặp lại. Thứ năm nhé.”

Điện thoại di động đã ngắt hồi lâu, Lâm Tĩnh Hải vẫn có chút chưa thể lấy lại bình tĩnh được, hắn nhìn ra bên ngoài cửa sổ, vẫn là cái cảnh đường phố đông đúc đó. Thu hồi tầm mắt, Lâm Tĩnh Hải tiếp tục vội đầu vào công việc.

Tựa hồ đã thành thói quen, cứ thứ năm lại gặp mặt, cùng đi ăn cơm, sau đó về nhà Lạc Tường, tắm rửa, ân ái, bên nhau hai ngày sau đó.

Trong phòng tắm, động tác của Lâm Tĩnh Hải vẫn thật lặng yên, bây giờ hắn luôn nhớ mang theo dầu bôi trơn bên người, lúc đi tắm sẽ tự giúp bản thân khuếch trương hậu huyết.

Lần ân ái đầu tiên, sau khi về nhà, hắn phát hiện ra phía sau của mình đã bị sưng tấy lên khiến hắn vô cùng xấu hổ. Sau đó hắn lại lên mạng tìm hiểu, biết rằng cứ như vậy tiến vào nhất định sẽ bị thương, cũng biết lần đầu tiên mình đã không lau rửa vệ sinh cẩn thận, nhất định phải khuếch trương thật đầy đủ trước.

Lần thứ hai, Lạc Tường vẫn như trước trực tiếp đi vào phía sau hắn, hắn liền biết rằng sau này tự mình phải mang theo dầu để bôi trơn rồi.

Lâm Tĩnh Hải tắm rửa sạch sẽ xong mới đi ra ngoài, Lạc Tường vẫn như lần đầu tiên đứng ở cửa chờ hắn, khoác cho hắn chiếc áo ngủ, sau đó hai người uống một chút hồng tửu, xem một chút TV, hôn nhau, làm tình... Thẳng đến chủ nhật, Lâm Tĩnh Hải sẽ được đưa về nhà.

Khi ân ái với Lạc Tường, Lâm Tĩnh Hải luôn mỉm cười, bởi vì hắn muốn Lạc Tường cũng sẽ ôn nhu mỉm cười với hắn, thế nhưng Lạc Tường bình thường không nhìn thấy nụ cười ấy.

Bởi vì việc thường xuyên diễn ra chính là, Lạc Tường đem Lâm Tĩnh Hải nằm sấp ở trên giường, rồi từ phía sau hắn mà đi vào, sau đó mãnh liệt di chuyển, đem nụ cười của Lâm Tĩnh Hải phá vỡ thành muôn ngàn mảnh nhỏ...

Trong không khí phiêu tán một mùi thơm nam tính nhàn nhạt còn sót lại, Lâm Tĩnh Hải lúc này đang nằm bên cạnh Lạc Tường, hắn vẫn còn đau, nhưng đã tốt hơn trước rất nhiều.

“Lạc Tường...”

Lạc Tường ôm lấy hắn mà hôn nhẹ.

“Chúng ta chuyển đến sống cùng nhau đi...”

Thân thể Lạc Tường có chút cứng lại.

“Sao vậy? Không được à?”

Lạc Tường vẫn ôn nhu tươi cười: “Không phải, chỉ là anh có chút chưa chuẩn bị. Ngủ đi. Cuối tuần tính tiếp.”

Lâm Tĩnh Hải nhắm mắt lại, hắn luôn rất quen thuộc mà ngủ say bên cạnh Lạc Tường. Lạc Tường nhìn về mặt say ngủ của hắn, trong lòng tràn ngập ưu tư.

Một tuần sau, hai người cũng không liên lạc, đến thứ năm tiếp theo, Lâm Tĩnh Hải vẫn chờ điện thoại của Lạc Tường, bởi vì đã thành thói quen, Lạc Tường sẽ gọi điện tìm hắn.

Đến nửa đêm, đồng hồ lúc này đã điểm 12 giờ, điện thoại vẫn im lìm như cũ. Lâm Tĩnh Hải ngồi trong phòng đột nhiên đứng dậy, cầm theo một vài thứ, sau đó đi vào thang máy xuống lầu.

Hắn lái xe của mình đi thẳng tới dưới nhà của Lạc Tường. Đang định mở cửa xe ra ngoài, ánh mắt hắn bắt gặp một chiếc Mercedes Benz màu đen quen thuộc ở con phố đối diện, bên trong chính là người nam nhân mà hắn mong mỏi được gặp, người nọ, cùng một cô gái ăn mặc hợp thời trang với mái tóc dài đang nhiệt tình ôm hôn, không những vậy, cả hai tựa hồ còn muốn tiếp tục tiến xa hơn nữa, người kia dường như đã đưa tay xâm nhập vào trong váy của cô nàng.

Nhìn cảnh thân mật trước mắt kia, đại não của Lâm Tĩnh Hải bỗng dưng trống rỗng, trên người nam nhân kia có một loại cảm giác nhiệt tình mà hắn chưa hề thấy qua, khi hai người bọn hắn ở trên giường cũng không có thứ khí chất nóng bỏng như thế.

Trái tim Lâm Tĩnh Hải đã có chút không chịu nổi, hắn không biết tại sao lại thế, những năm tháng trong quá khứ không được ai quan tâm, không có ai để ý cũng không khiến hắn hối hận day dứt đến thế này, trong lòng hắn cũng từng cảm thấy chua xót, khó chịu, nhưng là lúc này, hắn chỉ thấy đau, thật sự rất rất đau.

Những chuyện tồi tệ như thế này vốn chỉ xảy ra trong ngôn tình tiểu thuyết, vậy mà cư nhiên lại trở thành trải nghiệm của chính mình. Hắn có chút hoảng loạn, quay nhìn bốn phía, muốn tìm một người có thể cứu vớt tình cảnh của mình lúc này. Nhưng xung quanh một bóng người cũng không hề có. Dù sao lúc này cũng đã nửa đêm.

Tai hắn bất giác ù đi, Lâm Tĩnh Hải vẫn phải cố mà chịu đựng, tay nắm chặt lại, sau đó chậm rãi quay xe, sau đó lái xe thật nhanh ra đường lớn, cứ thế mà phóng đi.

Bởi vì điều hắn vừa mới nghĩ ra chính là: mình không thể quấy rầy, người con gái kia sẽ vô cùng xấu hổ!

Lâm Tĩnh Hải không biết rằng, trên mặt mình, lệ đã tuôn rơi.

10. Chương 10

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

Lâm Tĩnh Hải cũng không biết làm sao mình có thể về được tới nhà, hắn tháo giày, cởi áo khoác, nhìn một chút xung quanh, mới biết là mình đã về đến nơi. Lúc này, những ghen ngào đau đớn suốt đoạn đường về mới cùng nhau bộc phát, khiến hắn cảm thấy không sao chịu nổi.

Lâm Tĩnh Hải quỳ trước ghế salon, đầu vùi vào giữa hai đầu gối, những tiếng khóc bị kìm nén lại vẫn run rẩy phát ra, giống như con thú nhỏ bị thương không biết phải làm sao, chỉ có thể tìm kiếm mẹ trong vô vọng.

Hắn thấy ghen ngào, ủy khuất, rồi lại run lên, vòng tay ôm chặt lấy thân người, hắn không biết mình nên làm gì nữa. Không kịp kéo tấm rèm cửa sổ lại, ngoài kia chỉ có ánh trăng mờ mịt lạnh băng, cứ thế rải từng tia sáng nhọt nhọt trên mặt đất, cô độc mà đầy thống khổ bị thương.

Vì cái gì? Ta không rõ. Là ta đã sai sao? Lâm Tĩnh Hải gượng ép bản thân mình suy nghĩ. Hắn chưa từng có kinh nghiệm trong những chuyện thế này, chỉ có thể bức bách mình tỉnh táo lại:

“Lâm Tĩnh Hải, người phải tỉnh táo lên, hãy cho hắn một cơ hội giải thích, toàn bộ nói rõ ràng, biết đâu chừng là do người phụ nữ kia cưỡng ép hắn...”

Lâm Tĩnh Hải ngồi trên ghế salon, lưng ưỡn thẳng tắp, cứ thế cho đến khi ánh trăng nhạt đi, trời cũng sáng dần, một ngày nữa lại tới.

Đến chín giờ, Lâm Tĩnh Hải nghĩ lúc này mình gọi điện hỏi hắn có lẽ cũng thích hợp rồi. Hắn liền bấm số gọi vào điện thoại của Lạc Tường.

“Xin chào.” Thanh âm thấp trầm, có chút biếng nhác của Lạc Tường truyền tới.

“Lạc Tường, em là Lâm Tĩnh Hải...”

“Cậu không biết sao?” Lạc Tường nghe thấy giọng Lâm Tĩnh Hải, phút chốc lặng yên, sau đó mới chậm rãi nói.

“Sao cơ?”

“Tôi đến lúc hẹn nhưng không hề tìm cậu, chính là bởi vì muốn chúng ta kết thúc.”

Một câu như sấm nổ bên tai, Lâm Tĩnh Hải thật sự có chút nghe không rõ.

“Sao?”

“Tôi nghĩ hẳn cậu đã biết quy tắc, nhưng cậu lại vượt rào. Lúc trước khi quen nhau tôi từng hỏi cậu, rằng cậu có biết tôi muốn điều gì không? Lúc đó cậu nói biết.”

“Em...”

“Chúng ta chính là bạn tình. Bây giờ thì hết rồi.”

“Không...”

“Không có việc gì phải bàn nữa, tôi cúp máy đây.” Trong điện thoại mơ hồ truyền ra một giọng phụ nữ nhẹ nhàng mềm mại. Sau đó chỉ còn những tiếng tút tút vang lên, Lâm Tĩnh Hải ngậy người một lúc rồi thì thào tự nói:

“Em còn tưởng rằng... anh thật tình muốn ở bên em...”

Còn có điều Lâm Tĩnh Hải không dám nói ra khỏi miệng, vì hấn sợ chính mình lại thêm đau đớn: em đã đem chính bản thân trao cho anh, tất cả...

Đáng tiếc cậu không say đến mức không nói được địa chỉ nhà. Nếu không tôi sẽ không ngại lập tức đưa cậu về nhà mình...

Tĩnh Hải, tôi vừa nhận được tin tức hàng nhập khẩu bị tụt giá, cậu có sao không? Có chịu ảnh hưởng chút nào không?...

Tôi biết dạ dày cậu không tốt, nhà hàng này có nhiều món rất tốt cho dạ dày...

Tôi lần đầu nhìn thấy cậu đã thấy thích cậu rồi. Tôi cũng định sẽ từ từ tiếp cận, thế nhưng tôi lại không nhận được mà hôn cậu, đối với cái hôn này, tôi nhất định sẽ không xin lỗi đâu...

Cho tôi một cơ hội, tôi sẽ đối với cậu thật tốt, nâng niu cậu trong tay như bảo vật...

Lâm Tĩnh Hải thật sự không rõ, tất cả đều là giả dối sao? Mình có lẽ thật sự đã bị những lời kia làm cho cảm động.

Lạc Tường khi làm tình cũng không thèm để ý đến mình, sau khi quan hệ thì càng thêm lãnh đạm, đối với thương thế của hấn thì một lời cũng ngại hỏi han, Lâm Tĩnh Hải cũng chưa bao giờ có dũng khí để truy đến cùng, nguyên lai là bản thân đã sớm có dự cảm.

Hấn chưa bao giờ phát sinh quan hệ với ai ngoài Lạc Tường, nhưng những kiến thức cơ bản thì hấn cũng hiểu rõ, lần đầu hấn cũng biết vốn là không bao giờ được vội vàng như vậy, cũng không thể làm liên tục hai lần.

Trên giường tẩy trừ thân thể cho nhau sau khi làm tình cũng là một cách ân ái mà các đôi tình lữ thường thể hiện cho nhau, nhưng Lạc Tường cũng chưa từng làm qua. Trước đây, hấn vẫn vin vào lý do có lẽ Lạc Tường không biết để mà giải thích, nhưng Lâm Tĩnh Hải cũng hiểu, y có điều bộ thuần thực trực đảo hoàng long* như vậy sao có thể không biết những điều cơ bản ấy. Chỉ là bản thân không dám đối mặt mà thôi.

*Trực đảo hoàng long: Có trong điển tích về Nhạc Phi, điển tích này nói về trận chiến của Nhạc Phi thảo phạt quân Kim, sau câu thành ngữ này được lấy từ đó mà ra, ý của nó là trực tiếp tấn công vào sào huyệt địch, còn ở câu trên, ý nói Lạc Tường thành thực mà trực tiếp “tấn công” chứ không phải là chưa từng làm mà làm bừa.

Lâm Tĩnh Hải cũng có chút bội phục chính mình, đến lúc này mà vẫn còn có khả năng tỉnh táo để ngồi phân tích, hấn là chính mình cũng đã có nhiều kinh nghiệm cùng tâm lý chuẩn bị sẵn rồi. Hấn ôm lấy thân người lấm lấm:

“Cũng tốt, cũng tốt, Lâm Tĩnh Hải, người phải cố gắng hơn, không có gì đâu, bây giờ loại chuyện này là rất bình thường, là do người hiểu sai ý thôi... Là do người quá cô đơn nên mới trở nên như vậy, sau này sẽ trở lại quỹ đạo thôi, cũng tốt... Người sau này không được tự mình đa tình nữa, loại người như người vốn không có người yêu đâu. Người nhà không cần người, bằng hữu cũng không muốn người, còn ai thèm quan tâm đến người chứ... Thật tốt, người phải kiên cường hơn, Lâm Tĩnh Hải, đừng khóc, ngàn vạn lần không được khóc... Người là một nam nhân cơ mà...”

Thế nhưng lệ vẫn rơi không sao ngừng được, cứ thế thuận theo cảm mà chảy xuống ướt đầm cả cánh tay, rồi theo tay rơi ướt cả đầu gối. “Khóc đi, cũng không sao, sau này không khóc nữa. Người phải khôn lên chứ, đã quên mẹ nói gì rồi sao? Phải học khôn lên mới được. Hãy thật kiên cường...”

Lâm Tĩnh Hải nói qua với trợ lý Tào một câu, sau đó ở nhà cả ngày. Hắn cần nghỉ ngơi để điều chỉnh tâm trạng mình một chút, nhưng khi nhắm mắt lại, trái tim hắn vẫn không thoát ra được cảm giác khẩn trương căng thẳng, khiến cho dạ dày hắn đau quặn từng cơn.

Hắn cố gắng hết lần này đến lần khác nhắc nhở chính mình: “Thả lỏng, hãy thả lỏng.” Nhưng rốt cuộc cũng vô tác dụng, chỉ cần nhắm mắt lại, hắn lại thấy như không thể nào thở nổi, hắn bị mất ngủ, cũng ăn không được, hễ cho một chút gì vào miệng là lại muốn nôn ra.

Lâm Tĩnh Hải đành từ bỏ ý định đi ngủ, hắn ngồi trước bàn trà nghĩ muốn ăn cháo, nhưng khi người mang cháo đưa tới, hắn chỉ nhìn bát cháo một chút, đột nhiên đem mặt vùi vào lòng bàn tay.

Nguyên lai, thật sự, hắn yêu Lạc Tường!

Khuôn mặt với những đường nét tuấn lãng của Lạc Tường, thanh âm trầm thấp đầy từ tính, hai tròng mắt đen như phát sáng lấp lánh, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng đầy gợi cảm, cánh tay cùng vòng eo khỏe mạnh đầy nam tính, ngữ khí quan tâm chăm sóc đối với mình, nụ cười đầy ôn nhu dịu dàng, tất cả đều vẫn vẹn nguyên trong đầu Lâm Tĩnh Hải chưa từng biến mất.

Mỗi khi nhớ lại, trong lòng Lâm Tĩnh Hải lại cảm thấy đau như dao cắt, bởi vì: Lạc Tường nói đây là một trò chơi.

Nhưng Lâm Tĩnh Hải vẫn còn yêu Lạc Tường, mặc dù năng lực hắn khi làm việc rất tốt, cũng có thể dễ dàng điều hành sự vụ ở công ty, nhưng trong tình cảm hắn vĩnh viễn vẫn là một kẻ nhát gan, hắn chưa từng có chút tự tin nào cả.

Không hiểu vì sao cũng chưa bao giờ có cô gái nào thích hắn, bằng hữu xung quanh cũng chỉ là loại thầm nghĩ có hắn đi cùng để trả tiền thật là tốt.

Nói chung có lẽ vì em trai hắn vốn đã rất ưu tú rồi, mà chính mình vô luận mặt nào so ra cũng thấy thua kém. Nhưng hắn vẫn hy vọng có thể cùng người mà mình yêu mến sống bên nhau đến khi đầu bạc, yên ổn cả đời, hai người lúc hoạn nạn thì chăm sóc, giúp đỡ nhau, khi ấm êm thì cùng nhau sẻ chia hạnh phúc sống hết một kiếp người.

Cho nên dù trong lòng cô độc, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ đến việc tùy tiện tìm một cô gái nào đó vui đùa, càng chưa bao giờ cùng với người khác phát sinh quan hệ vượt ra ngoài kiểm soát.

Nội tâm Lâm Tĩnh Hải vốn đơn thuần hết như một hài tử. Hắn chưa từng được trải nghiệm qua những cảm giác như khi hắn ở bên Lạc Tường, khẩn trương, ấm áp, nhưng nhớ, quan tâm, nhìn thấy người kia là có cảm giác rất an toàn thoải mái, thậm chí từng nghĩ qua muốn cùng hắn cả đời. Lâm Tĩnh Hải cuối cùng cũng minh bạch, mình thật sự rất yêu người kia.

Lâm Tĩnh Hải ăn xong cháo, mới nghỉ ngơi không hết một chén trà, cơn buồn nôn trong lòng lại bất chợt dâng lên, hắn cuống quýt vọt vào nhà vệ sinh nôn ra hết.

“Không được, ta phải tìm hắn nói cho rõ, ta muốn hắn trước mặt nói hết ra, biết đâu hắn có nỗi khổ trong lòng? Ví như hắn bảo rằng cha mẹ hắn không đồng ý thì sao.” Lâm Tĩnh Hải đã quên mất một điều là trong nhà Lạc Tường chỉ còn lại hắn và em gái.

Hắn nhìn chính mình trong gương, tướng mạo bình thường giống mẹ, không anh tuấn bằng phụ thân, càng không thể đẹp trai tuấn lãng như em trai hắn. Đôi mắt một mí, bởi vì thương tâm mà trông có vẻ càng nhỏ hơn. Nơi duy nhất không tệ tựa hồ chỉ có làn da này, thật sự rất không tồi, nhưng chính mình vốn là nam nhân, có làn da đẹp cũng chẳng ích gì. Mình cùng Lạc Tường đứng là không xứng...

Hắn đưa tay chạm lên đôi môi của người trong gương, ve vuốt: “Lâm Tĩnh Hải, đi tìm hắn đi, không phải sợ, lần này cần nói gì thì nói ra, cái gì cần hỏi cũng hỏi cho rõ ràng. Biết đâu chừng... còn có thể cứu vãn thì sao.”

Lâm Tĩnh Hải rất hiểu tính cách của mình, đó là, mọi việc đều muốn thật minh bạch, những người có tính cách này thường rất hay chuốc mệt mỏi vào người. Quả thật, người trong gương cũng đã lộ ra vẻ mệt mỏi tiêu tụy, không hề có tinh thần giống như vài ngày trước đó.

11. Chương 11

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

Lâm Tĩnh Hải đứng thẳng dậy, một đêm không ngủ cùng với những áp lực đè nặng trong lòng làm cho cơ thể hắn có chút không chịu nổi. Hắn đi rửa mặt, vệ sinh thật sạch sẽ chính mình, nhìn người trong gương hồi lâu, sau đó mới xoay người bước ra khỏi cửa. Bóng dáng của Lâm Tĩnh Hải dưới ánh mặt trời dường như trở nên gầy nhỏ một cách khác thường.

Vẫn là đi đến cái nơi đầy quen thuộc kia, nhưng cái cảm giác trong lòng vừa then thừng lại vừa thấy ngọt ngào ngày xưa đã không bao giờ còn quay lại nữa, tràn ngập trong tim chỉ là sự nôn nóng bất an cùng cảm giác sợ hãi vô pháp áp chế được.

Lâm Tĩnh Hải vào thang máy, đi tới tầng lầu của Lạc Tường. Khi cửa thang máy vừa mở ra, bên ngoài lập tức truyền đến tiếng nam nữ đang cười vui đùa giòn.

Trong lòng Lâm Tĩnh Hải lại bắt đầu xuất hiện thứ cảm giác chua xót đã trở nên rất quen thuộc kia. Cổ họng hắn có chút nuốt xuống khó khăn.

Lâm Tĩnh Hải nhìn chăm chú ra ngoài, ở đó có một đôi nam thanh nữ tú đang đứng. Hắn không biết phải nói gì. Người phụ nữ tựa vào bên người nam nhân, nũng nịu oán giận nói:

“Hôm nay anh phải ở bên em cả ngày đó, anh nghĩ xem đã bao lâu anh không ở bên chơi với em rồi chứ.”

“Xin lỗi, Lâm Lâm, thời gian vừa rồi anh đang chơi một trò chơi rất thú vị. Bây giờ không phải anh đã đền bù rồi sao? Đừng nóng giận mà, bảo bối.”

“Em vẫn chưa hết giận đâu, bắt quá vì anh đã tặng em căn hộ mà em rất thích kia, nên em tạm thời tha thứ cho anh.”

“Cám ơn, em yêu.”

Nam nhân sủng nịch ôm lấy người phụ nữ, vô cùng ngọt ngào mà khẳng khít.

Lâm Tĩnh Hải đã sớm buông hạ mi mắt, không dám nhìn tình cảnh này thêm nữa. Hắn chưa bao giờ biết Lạc Tường cũng có lúc ôn nhu như thế, tuy ôn nhu nhưng lại mang theo chút cường thế, có chút kiêu ngạo cộng thêm vài phần tà khí.

Lâm Tĩnh Hải theo bọn họ xuống dưới lầu, lúc hai người kia đang chuẩn bị bước ra khỏi thang máy, Lâm Tĩnh Hải vội nói: “Lạc Tường, tôi có việc muốn hỏi.”

“Tường, anh quen anh ta sao?”

“Ngoan, em lên xe trước chờ anh nhé.”

Lừa cô gái kia đi rồi, Lạc Tường mới xoay người đối mặt Lâm Tĩnh Hải hỏi: “Có việc gì?”

“Anh vì cái gì mà theo đuổi tôi? Nếu từ trước đến nay vẫn hẹn hò cùng người phụ nữ đó, vậy hà cớ gì phải tới quấy rầy tôi?”

Lạc Tường bước từng bước tới trước mặt Lâm Tĩnh Hải, hơi thở nóng hổi cứ phả xuống cần cổ mẫn cảm của hắn:

“Không hổ là Tổng giám đốc của công ty thương mại Cẩm Hải, mặc dù bị tôi mê hoặc đến thất điên bát đảo, nhưng lối suy nghĩ xoay chuyển thật là nhanh.”

Hắn đứng thẳng lên, buông lỏng sự áp bách đối với Lâm Tĩnh Hải:

“Đúng vậy, ngày hôm qua nói vậy với cậu chỉ là lời nói khách sáo mà thôi, nếu như đã chia tay rồi thì cũng không phải giải thích nữa, cũng sẽ không khiến cho cậu thêm thống khổ. Nhưng ai bảo cậu lại quá thông minh như vậy?”

Lạc Tường đứng trong thang máy không rộng lắm nhưng vẫn vô cùng ung dung tự tại, phong thái không khác gì một bậc vương giả, hần dựa vào vách thang máy tiếp tục nói:

“Tôi là cố ý tiếp cận cậu. Chỉ trách cậu có một tên em trai quá phong lưu mà thôi.”

Lâm Tĩnh Hải mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt Lạc Tường.

“Vốn nghĩ muốn cho hần một chút giáo huấn, hần trước kia từng làm tổn thương trái tim của em gái tôi, thế nhưng hần một chút cũng không hề nhớ. Tôi hôm đấy là định đi gặp hần một chút, muốn khiến cho hần không thể tiếp tục đùa bỡn tình cảm của phụ nữ nữa. Nhưng không nghĩ rằng đi tương thân cư nhiên lại là cậu. Vừa nghĩ đến nếu như em gái tôi thật sự đi tương hôn, nó sẽ phải chịu bao xấu hổ tủi nhục, tôi lại thấy tức giận vô cùng. Bất quá, mặc dù là cậu, nhưng hiệu quả lại rất tốt.”

Lạc Tường hơi thay đổi tư thế, nhìn vào đôi mắt Lâm Tĩnh Hải mà cười thoải mái:

“Tĩnh Hải, tôi vốn không định đối với cậu như thế, ai ngờ cậu lại đáng yêu đến vậy, cho cậu một chút mà cậu đã thụ sủng nhược kinh, đưa cậu về nhà cậu lại tỏ ra vô cùng xúc động, tìm một chỗ ăn ngon đưa cậu đi cậu lại cho rằng tôi là người tốt nhất trên đời, mặc dù cậu không nói nhưng ánh mắt cậu vẫn tìm hình bóng tôi, tôi có thể không nghĩ đến phương pháp này sao? Tôi cũng không hề đối xử đặc biệt gì với cậu, vậy mà cậu đã yêu thương nhung nhớ rồi. Mặc dù cậu không phải dạng ấy, nhưng bản lĩnh cũng không tệ.”

*Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

Nhìn thân thể Lâm Tĩnh Hải đã có chút run rẩy, đôi môi Lạc Tường dần dần tiến đến gần chiếc mũi nhỏ của Lâm Tĩnh Hải, chậm rãi nói:

“Cậu không phải rất thương em trai sao? Như vậy em làm anh chịu, cũng đâu có gì không được. Đến nhanh thì đi cũng nhanh, coi như chúng ta không hợp rồi chia tay đi. Đừng có làm cái bộ dạng như phụ nữ vậy, bảo bối. Tôi biết cậu yêu tôi là bởi vì đêm đó tôi từng nói sẽ nâng niu cậu trong tay như bảo vật, bất quá, trong tay tôi mọi thứ đều là bảo vật.”

Lạc Tường trước mặt Lâm Tĩnh Hải đã thay đổi, không còn là Lạc Tường ôn nhu chăm sóc của ngày xưa nữa, giờ hần đem tất cả chân tướng thật sự như Minh Vương độc ác hắc ám phơi bày trước mặt Lâm Tĩnh Hải, cứ ung dung ưu nhả mà bước đi, bên trong chỉ còn lưu lại một mình Lâm Tĩnh Hải cúi đầu không nói.

Thang máy phía sau lưng Lạc Tường khép lại, bên trong cùng bên ngoài cánh cửa là hai mảnh mộng lung, một bên là tiếng cười trong hân hoan vui sướng còn bên kia chỉ có tiếng hít thở đầy bi thương.

Lâm Tĩnh Hải đứng ở bên trong không biết đã bao lâu, như thể đã một năm trôi qua trước mắt. Hần dựa vào vách tường bên cạnh bước đi, trước mắt là một mảnh tối tăm mù mịt. Một nhân viên vệ sinh đi tới nhìn hần lo lắng hỏi:

“Tiên sinh, ngài bị làm sao vậy? Có chuyện gì không?”

Thanh âm người kia vô cùng bối rối, hình ảnh cứ đung đưa trước mắt hần. Lâm Tĩnh Hải lúc này mới có phản ứng, thì ra, hần, đã quên hô hấp...

Biểu tình lạnh nhạt của mình cũng không ngăn cản Lạc Tường phát hiện mình yêu hần... Mục đích đã đạt được rồi nên trò chơi đã kết thúc sao...?

Nhân viên vệ sinh kia nhiệt tình đỡ hần bước ra khỏi thang máy, đưa đến đại sảnh ngồi nghỉ:

“Tiên sinh, ngài thật sự không sao chứ? Mới rồi sắc mặt của ngài rất tệ đấy. Ngài chờ một chút, tôi đi lấy cho ngài chén nước.”

Nói xong, hần vội vàng chạy đi lấy nước. Lâm Tĩnh Hải chậm rãi thở ra, cơn tức ngực mới rồi cũng đã có phần dịu bớt.

“Cho ngài này.”

Lâm Tĩnh Hải nhìn người trẻ tuổi trước mặt, hai tròng mắt thật to như thể tiểu ngư mới sinh đầy ướt át long lanh khiến người ta ưa thích.

“Cám ơn.”

Chàng trai trẻ này làm cho hắn thấy rất quý mến... Khóe miệng Lâm Tĩnh Hải vẽ ra một nụ cười nhợt nhạt. Cũng là do chính mình vô duyên vô cớ gặp phải sự tình thế này đi.

“Đây là danh thiếp của tôi, vừa rồi rất cảm ơn cậu. Tôi gần đây cơ thể không khỏe lắm nên mới vậy, cậu không cần lo lắng. Sau này nếu muốn tôi hỗ trợ việc gì thì cứ nói.”

Lâm Tĩnh Hải tỏ vẻ tạ ơn mà nói. Cậu nhóc kia mặt bỗng đỏ lên:

“Không có gì, tôi cũng không có yêu cầu gì. Ngài nếu đã khỏe rồi thì tôi đi làm việc đây.” Nói xong, cậu nhóc vội vàng chạy mất.

Lâm Tĩnh Hải cũng chẳng còn chút tâm tư muốn ở đây nữa, hắn ngồi một lát, sau đó đứng lên đi ra nhà để xe, lấy xe lái tới công ty. Dù sao, cuộc sống vẫn cứ phải tiếp tục, không phải vậy sao?

Trong lòng hắn đã bình tĩnh lại. Tới công ty, Lâm Tĩnh Hải đi về phía trước một cách máy móc, khi nghe tiếng kêu kinh ngạc của ai đó hắn cũng không phản ứng chút nào. Tới khi Thạch Lỗi mạnh mẽ cầm lấy tay hắn, hắn mới phát hiện lòng bàn tay đã rướm máu. Hắn mặc cho thư ký cầm hòm thuốc nhỏ đến giúp hắn rửa sạch, trong lòng cư nhiên còn có thể nghĩ đến:

“Nguyên lai, móng tay lúc nào cũng được cắt ngắn ngắn của mình cư nhiên cũng có thể có công lực thế này.”

Lâm Tĩnh Hải ngồi trong phòng làm việc, không cho phép kẻ nào tiến vào. Hắn cố gắng tự nói với mình: Lâm Tĩnh Hải, người phải thật lý trí. Người xem, loại tình cảm này đâu thể biến thành cơm ăn, công việc của người phải tiếp tục mới có thể nuôi sống bản thân cùng công ty chứ. Trong lòng người có thiếu sót, người cũng biết điều đó, như vậy càng phải cố gắng vượt qua. Không nên sợ hãi, chỉ cần nhớ lại người trước kia mà thôi. Không cần phải có cảm giác không an toàn. Công ty là của người, nhà, xe cũng là của người. Người chẳng mất đi cái gì hết, coi như trong lúc vô ý nhặt được đồ rồi trả lại cho người ta mà thôi. Chuyện xảy ra cũng xảy ra rồi, phải tiến về phía trước. Lâm Tĩnh Hải, người phải sống thật tốt, mẹ đang ở trên thiên đường mà nhìn người đấy.

Lâm Tĩnh Hải cũng biết những khuyết điểm trong lòng của chính mình, cũng từng đi gặp bác sĩ tâm lý nhờ tư vấn. Hắn cũng không có gì nghiêm trọng, chỉ là có chút cảm giác không an toàn. Nhưng những biện pháp bác sĩ khuyên thì hắn không thể nào dùng, bởi cuộc sống của hắn căn bản không đáp ứng được. Bác sĩ vốn là khuyên hắn nên cùng người nhà cảm nhận không khí gia đình, nên ở bên người yêu thật nhiều, cùng bạn bè thật vui vẻ. Hắn lại vô pháp thực hiện những điều đó. Lần này hắn đã cố gắng vượt qua chướng ngại tâm lý là nỗi sợ hãi bị mất mát, muốn cùng Lạc Tường nói chuyện yêu đương, nhưng cuối cùng cư nhiên lại là hắn một sương tình nguyện.

Hắn tiếp tục cố gắng ám thị chính mình, hắn biết rõ chỉ có thông suốt tất cả thì buổi tối mình mới có thể ngủ yên giấc, ban ngày mới có thể chuyên tâm làm việc. Hắn dùng sức vỗ vỗ vài cái lên mặt, cố gắng làm cho chính mình tỉnh táo lại.

Ồn thôi, Lâm Tĩnh Hải, sẽ ồn thôi...

12. Chương 12

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

Lâm Tĩnh Hải vốn là một người cứng cỏi. Một đứa trẻ, so với bị người tận lực thương tổn thì việc bị quên lãng hoàn toàn thậm chí còn tổn thương hơn, nhưng Lâm Tĩnh Hải cũng không trở nên hờ hững, càng không

có những suy nghĩ cực đoan. Hắn rất ưu tú, thông hiểu sự tình, chưa bao giờ gây phiền toái cho người khác, cũng luôn tích cực nghênh đón những thử thách trong cuộc sống. Trong vài chục năm kể từ khi mẫu thân hắn qua đời, hắn cũng vẫn chăm sóc bản thân mình thật tốt.

Lâm Tĩnh Hải không muốn suy nghĩ thêm gì nữa, hắn cứ vui đầu vào công việc mong quên đi tình cảm này. Có lẽ, cái này với hắn mà nói vốn là thứ xa xỉ phẩm. Hắn hẳn là không có thứ quyền lợi này đi.

Nhưng mà, tình yêu không phải là thứ mà mọi người đều ngang hàng hay sao? Còn ta, vì sao lại không thể?

Lâm Tĩnh Hải cứ thế vui đầu vào công việc, bởi vì trước kia không phát hiện ra, lúc này căn phòng an tĩnh hắn vẫn thường nghỉ ngơi dường như trở nên đặc biệt trống trải, khiến cho hắn thường xuyên gặp ác mộng, mỗi lần tỉnh dậy đều cảm thấy cả người co quắp trong đau đớn. Cũng chỉ có mỗi khi nửa đêm tỉnh giấc, hắn mới rõ ràng cảm giác ấy, nguyên lai, mình đã từng cùng một người phát sinh một đoạn tình cảm luyện ái si mê.

Không khí trong công ty Thương mại Cẩm Hải gần đây có chút nặng nề. Các nhân viên đều cảm thấy lo lắng. Bởi vì Tổng giám đốc hòa ái dễ gần của họ gần đây tinh thần rất sa sút. Mặc dù ngài không giáo huấn điều gì, nhưng so với mắng chửi còn khiến cho người ta thấy khó chịu hơn.

Có lẽ Tổng giám đốc gặp phải việc gì rồi. Lời vừa nói ra, có người thấp giọng bàn khoăn:

“Tổng giám đốc, không phải là thất tình đấy chứ?”...

“Tổng giám đốc chưa từng yêu ai, sao có thể thất tình được?”

Trong phòng uống trà vô ý nghe được câu này khiến tay Lâm Tĩnh Hải bỗng dưng run lên, nước trà nóng bỗng văng ra tung tóe:

“Đúng vậy, căn bản chưa từng bắt đầu yêu đương lưu luyến, sao có thể nói thất tình...”

Lâm Tĩnh Hải cố gắng điều chỉnh tâm tình, công việc cũng dần dần trở nên lu bù, công ty thương mại Cẩm Hải mới nổi lúc này đã có chút bản lĩnh trong giao thương với bên ngoài.

Hắn đem toàn bộ tinh lực tập trung vào công việc, cảm giác được mình một lần nữa hào hứng hẳn lên, có lẽ mọi thứ cứ phai nhạt đi như vậy cũng tốt lắm. Lâm Tĩnh Hải đã khôi phục sự thận trọng trong công việc, khoác lên mình hình tượng một nam nhân thành công, mạnh mẽ vang dội nhưng cũng rất lịch sự tao nhã. Các nhân viên công ty cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng kỳ thực chính hắn rõ ràng, trong lòng hắn càng ngày càng sầu khổ, rất nhiều chuyện không muốn ra mặt, nhất là những lĩnh vực mà hắn biết sẽ phải chạm mặt người kia, hắn đều van vãn Tiểu Tào đi làm giúp hắn, may mắn chính là Tiểu Tào hoàn thành xuất sắc không sai một chút nào. Mặc dù biết người nọ có khi cũng đã quên mình, nhưng hắn vẫn có chút không tài nào buông xuống được.

Cứ như vậy, cuộc sống chậm rãi trôi qua, vết thương cũng dần dần bình phục.

Lâm Tĩnh Hải đang nghiêm túc làm việc, ánh mặt trời ủa vào hắt lên khuôn mặt hắn. Cả người hắn cũng như sinh động hẳn lên, hình ảnh an tĩnh lại khiến người ta cảm giác như có vấn đề, mái tóc ngắn rất mềm mại được chải gọn gàng, chỉ có vài sợi tóc vểnh ra xung quanh như nghịch ngợm, làn da trên khuôn mặt được bao phủ bởi một lớp lông tơ mỏng, dưới ánh mặt trời ấm áp lại toát lên nét gợi cảm như có như không, lông mi thật dài tỏa bóng xuống đôi mắt một mí như trời buộc ánh nhìn, sống mũi thẳng không cao lắm luôn có một cái gọng kính ngự bên trên, nhìn qua trông thật ôn nhu; đôi môi hồng nhuận tắn ra nét ngây thơ hấp dẫn; bàn tay không lớn cùng những ngón tay thon dài, thuần thực như vuốt ve những phím đàn réo rắt, tất cả tạo nên giá trị con người hắn; vành móng tay nhỏ được cắt tỉa gọn gàng cũng tỏa ra ánh sáng vàng óng lung linh.

Lâm Tĩnh Hải trông vừa cô đơn tịch mịch lại vừa xinh đẹp động lòng người, chỉ là vẻ xinh đẹp này chưa từng được người ta phát hiện. Mọi người luôn vội vàng đi qua bên cạnh hắn, người ta có thể nhìn thấy em trai hắn, nhìn thấy gia đình vốn không thuộc về hắn, nhìn thấy công ty của hắn bây giờ, cũng nhìn thấy dung mạo bình thản an nhiên của hắn. Thế nhưng người ta lại không chú ý đến đôi mắt một mí xinh đẹp dưới cặp kính kia đang phát ra ánh hào quang dù trong bất cứ hoàn cảnh nào. Về tâm hồn hắn, dù đã sống

đến tuổi này nhưng vẫn chưa từng có ai để tâm tới. Càng hướng chi nếu có người thật sự có tâm để ý thì cũng khó mà nhìn thấu tâm tình chân thật của hắn.

Lâm Tĩnh Hải càng ngày càng thêm bị động, hắn không chịu nổi ánh mắt khác thường của người khác nên đánh mất đi quyền được theo đuổi hạnh phúc của mình; hắn không có sự tự tin trong tình cảm nên cũng mất đi tư cách bảo vệ tình yêu.

Hắn chỉ có thể ở trong góc mà âm thầm chờ đợi, dùng tính cách tự ti của mình để tự liếm vết thương. Tất cả tình cảm mãnh liệt cùng sự nhiệt tình nỗ lực hắn đều đặt hết vào sự nghiệp, còn lời hứa cùng với người kia bên nhau đến thiên trường địa cửu hắn cũng đã chậm rãi quên đi. Có lẽ người nọ không rõ, đối với người lúc nào cũng mang tâm lý sợ hãi như Lâm Tĩnh Hải, có thể tỏ ra vững vàng ung dung quên đi từng chút một như vậy vốn chẳng dễ dàng, đáng tiếc, tất cả đã trở thành dĩ vãng.

Nhưng, có thật đã là quá khứ hay không?

“Cậu còn không hiểu sao? Cuộc sống hạnh phúc chỉ có diễn viên chính mới có thể có được, vai phụ đều chỉ là dùng để phụ trợ, chỉ khi bọn họ thống khổ giãy dụa mới có thể làm nổi bật cuộc sống tốt đẹp đầy ắp hạnh phúc của diễn viên chính.”

Giọng nói của Lạc Tường như vang vọng bên tai Lâm Tĩnh Hải, khiến cho hắn từ cơn nửa mê nửa tỉnh phải đau đớn mà tỉnh giấc. Lâm Tĩnh Hải luôn ngủ không yên, gần đây thậm chí còn sinh ra chứng huyền thính. Nhưng hắn vẫn rất lý trí, dù thế nào cũng nhất định không chịu uống thuốc ngủ, hắn sợ chính mình chết rồi cũng sẽ không ai phát hiện ra. Chịu đựng, đó là điều duy nhất mà hắn có thể làm.

*Huyền thính: ảo giác, nghe thấy những âm thanh không có thật, hoặc những âm thanh của quá khứ nhưng lúc nào cũng vang lên bên tai.

13. Chương 13

Editor: Fuyu

Beta – reader: Bằng Tiêu

Ngay lúc Lâm Tĩnh Hải đang bề bộn công việc khó mà rời ra được thì điện thoại của hắn vang lên, ra là Lâm Hiểu gọi.

Lâm Tĩnh Hải nhìn thấy số người gọi, ánh mắt lập tức trở nên rất nhu hòa: “Hiểu Hiểu?”

“Anh, nhà ta định mở dạ tiệc đầu năm, ba nói anh cũng phải tham gia. Hai hôm nay em bề bộn nhiều việc, sẽ không qua chỗ anh được. Em sẽ phái đàn em qua đó đưa thiệp mời cho anh nhé.”

“Ừ...”

“Nhất định phải tới đây. Em còn có bằng hữu muốn giới thiệu cho anh làm quen. Được rồi, em không nói nhiều nữa, lúc đó gặp lại.”

Lâm Tĩnh Hải còn chưa kịp nói gì, điện thoại đã vội ngắt. Hắn đành bất đắc dĩ lắc đầu. Đại công tử Lâm gia đại danh lừng lẫy trong thương giới mà khi tham gia dạ tiệc gia đình mình còn phải có thiệp mời. Đây là chuyện vô cùng bất đắc dĩ, bất quá cũng không sai, bởi vì chính mình đã lâu không còn ở đó nữa, nhân viên bảo vệ của gia đình không nhận ra hắn cũng là chuyện bình thường. Cho nên muốn vào phải có thiệp mời mới được.

Lâm Tĩnh Hải không muốn đi, bởi vì mọi thứ với mình vốn không quan hệ, nhưng lại nghĩ đến việc có thể quen biết được một số vị tổng tài nên rốt cuộc hắn vẫn quyết định tới dự tiệc.

Lâm Tĩnh Hải vốn là người rất thực tế. Hắn cũng hiểu đôi khi người thực tế so với người không hiểu chuyện thì càng thống khổ đến mức không tự kiềm chế được, nhưng hắn cũng chẳng biết phải làm sao. Bởi vì đã

rành rảnh trước mắt rồi, dù cho có thông minh hơn người đi chăng nữa, chưa nói đến không được ai quan tâm, thậm chí có khi còn tổn thương chính bản thân mình.

Lễ tiết cơ bản vẫn phải có, vì vậy Lâm Tĩnh Hải quyết định chọn một bộ lễ phục thật đẹp, chải lại tóc, đứng ở trước gương đánh giá chính mình. Mặc dù tướng mạo hắc không có gì nổi bật nhưng lại có dáng dấp thư sinh văn nhã, thêm khuôn mặt sáng sủa cũng có thể khiến người khác nảy sinh hảo cảm, không đến mức làm người ta chán ghét.

Lâm Tĩnh Hải nhìn mình trong gương, khẽ đẩy gọng kính, bờ môi vẽ ra nụ cười nhẹ, chuẩn bị sẵn vẻ mặt để đối phó với bữa tiệc đêm nay. Hải lòng nhìn người trong gương, hắc mới xoay người đi ra cánh cửa, hướng mục đích đêm nay mà xuất phát. Bóng lưng cô đơn mà cao gầy, như phải tự mình gánh vác cả bầu trời.

Đại sảnh xa hoa đầy tiếng cười nói ồn ào, những nhân vật lớn trong giới thương nhân cũng tới không ít. Lâm Tĩnh Hải ở đây cũng không có gì nổi bật, hắc chỉ là giám đốc một doanh nghiệp cỡ nhỏ mà thôi.

Bảo vệ khi nhìn thấy thiệp mời của hắc cũng có chút kinh ngạc, vì đây chính là lần đầu tiên họ được diện kiến trưởng tử của Lâm thị, người này so với nhị thiếu gia không hề giống nhau một chút nào. Lâm Tĩnh Hải cũng hiểu ý tứ trong mắt bảo vệ nhưng chỉ khẽ cười, cũng không nói gì mà đi thẳng vào chỗ ngồi của mình bên trong căn hộ xa hoa mà hắc từng ở những năm trung học.

Đối với những quy tắc nơi thương trường, Lâm Tĩnh Hải cũng nắm khá rõ. Hắc thuần thực cùng những người lần đầu gặp nói chuyện tán dóc, thăm nghĩ càng quen biết nhiều những nhân vật này thì càng có thể làm tăng uy tín của chính mình.

Hắc rất trầm ổn, lại nhã nhặn ôn hòa, thái độ khiêm nhường còn rất hòa đồng với mọi người nên rất nhanh đã cùng những người xung quanh ở đó tụ tập chuyện trò vui vẻ.

Lâm Tĩnh Hải trò chuyện trong chốc lát, thấy mục đích buổi tối coi như đã đạt được. Hắc liền tìm cơ hội rời đám người đó đi chỗ khác. Tiện tay lấy một ly rượu trên khay của người bồi bàn, Lâm Tĩnh Hải quyết định tìm một góc hẻo lánh mà nghỉ ngơi.

Mới vừa thở phào nhẹ nhõm, đã nghe đám người xôn xao cả lên. Nghe theo tiếng bàn tán của những người xung quanh, Lâm Tĩnh Hải biết phụ thân của hắc đã ra. Hắc vô ý thức ngẩng đầu lên nhìn, bất giác cả người như đông cứng lại. Phụ thân vốn đang đi cùng dì Phương, thế nhưng người đang đi bên cạnh nói chuyện phiếm với Lâm Hiểu kia, không ai khác lại chính là Lạc Tường.

Đúng vậy, sao lại không thể cơ chứ. Hắc đường đường là tổng tài Lạc Tường, gia thế tuyệt không hề thua kém so với Lâm thị.

Lâm Tĩnh Hải cảm giác như xung quanh mình phút chốc không còn chút không khí nào, cả người không thể khống chế nổi mà đứng chôn chân tại chỗ không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn những cử chỉ thân mật giữa Lạc Tường và Lâm Hiểu. Trong lòng hắc muốn hét to lên:

Mau lên, Lâm Tĩnh Hải, mau bảo Hiểu Hiểu rời xa hắc, tránh xa hắc.

Nhưng thực tế hắc lại giống như con ếch xanh đang bị con rắn nhìn chăm chăm, không thể nào di chuyển dù chỉ một bước, đành đứng yên ở đó nhìn Lâm Hiểu đang kéo theo Lạc Tường tiến tới.

“Anh!” Lâm Hiểu vui sướng hét lên. Mặc dù âm thanh khá lớn, tuy vào lúc này hơi có chút thất lễ, nhưng khi mọi người nhìn thấy Lâm Hiểu, không có bất kỳ ai cảm thấy không thoải mái. Bởi vì Lâm Hiểu trời sinh là loại người khiến cho người ta yêu thích muốn được sủng ái cưng chiều.

Lâm Tĩnh Hải tay phải vẫn cầm ly rượu, rất bình tĩnh nhìn Lâm Hiểu cười cười, thế nhưng tay trái hắc, móng tay đã bấm thật sâu vào da thịt. “Hiểu Hiểu.”

“Anh, em đã sợ anh sẽ không đến. Được rồi, để em giới thiệu cho anh một người, đây là Lạc Tường, bằng hữu của em.”

“Anh và anh của em đã biết nhau rồi.” Lạc Tường cũng không hề giấu diếm nói. Đôi mắt sau gọng kính vẫn ôn nhu nhìn Lâm Hiểu.

“Lần trước em vốn định cùng em gái anh tương thân, anh của em đi thay, vừa vặn lại có anh ở đó, nên lúc đó đã biết nhau rồi.” Lạc Tường cực kỳ tự nhiên nói.

“Ra là vậy, sao anh không nói sớm cho em biết, như vậy em và Lạc Tường có thể sớm quen nhau rồi. Em và Lạc Tường mới quen nhau chưa lâu, bắt quá hai chúng em rất tâm đầu ý hợp, trò chuyện vô cùng ăn ý.”

Lâm Tĩnh Hải có chút sững người, không biết phải hỏi cái gì, hắn cũng rõ ràng ý tứ trong lời nói của Lạc Tường:

Chỉ có thể nói tới đây, những chuyện khác bỏ qua, cái gì không nên nói thì đừng nói.

“Vậy sao? Anh bận nhiều việc quá nên quên mất. Bắt quá bây giờ hai người thân thiết như vậy là tốt rồi.”

Lâm Tĩnh Hải đang không biết tiếp theo phải nói cái gì thì Lạc Tường bất chợt xen vào:

“Hiểu Hiểu, có khát không? Anh đi lấy nước cho em nhé.”

“Không thích, em muốn uống rượu cơ.”

“Không được, nghe lời anh, em uống rượu dễ say lắm.”

“A...”

Lạc Tường sờ sờ đầu Lâm Hiểu một chút rồi đi. Trong lòng Lâm Tĩnh Hải bỗng thấy run rẩy, cảm giác những cử chỉ của hai người lúc này thật giống như bọn họ trước kia:

“Hiểu Hiểu, hai người là?”

“Anh, anh đừng nói chuyện này với ai nhé, em cùng Lạc Tường đang yêu nhau!”

Ừnh! Trong đầu Lâm Tĩnh Hải như có cái gì nổ tung, hắn vội nắm lấy cánh tay Lâm Hiểu.

“Anh, em biết anh chắc vẫn còn chưa thể nào chấp nhận, nhưng em với Lạc Tường là hoàn toàn nghiêm túc...” Đôi mắt trong suốt đầy kiên nghị của Lâm Hiểu như chứng minh quyết tâm của hắn.

“Hắn... hắn đối với em có tốt không?”

Lâm Hiểu kéo Lâm Tĩnh Hải đang đứng ngây người đến bên cạnh mình rồi hạnh phúc nói: “Đương nhiên là tốt lắm. Em cũng đã lặn lội chơi gái bao năm, hì hì, cho nên em hiểu rõ tình yêu là gì. Lúc bọn em bên nhau, đôi mắt anh ấy lúc nào cũng dõi theo em, tình cảm chất chứa bên trong khó mà giấu được, bạn bè của em cũng giúp em thử thách rồi. Anh ấy có hôm tối bị sốt, nhưng nghe thấy em ở quán bar uống rượu liền vội chạy đến đưa em về nhà. Em mơ mơ màng màng gối lên tay anh ấy ngủ cả đêm, làm anh ấy đến sáng hôm sau cả người tê rần, môi cũng vì khô nóng mà bị nứt ra, thế nhưng anh ấy chỉ cười nói với em chào buổi sáng, vô cùng thân thiết...”

Mỗi câu Lâm Hiểu nói lại như một mũi dao đâm vào trong lòng Lâm Tĩnh Hải, cứ thế xé nát trái tim hắn từng chút một, rồi khi rút ra chỉ còn để lại một lỗ hổng trống rỗng. Lâm Hiểu vẫn còn thao thao bất tuyệt về việc Lạc Tường đối với hắn tốt đến thế nào, nhưng Lâm Tĩnh Hải đã không còn nghe được gì nữa.

Vết thương ngày ấy cứ tưởng rằng đã lành lặn, ngờ đâu nó đã sớm hư thối rửa nát từ lâu, chỉ là do bị tầng tầng lớp lớp bụi đất che phủ khiến cho chính bản thân mình quên mất mà thôi, rồi đến hôm nay đã bị người ta mặc sức mà đào bới.

Lâm Tĩnh Hải vốn đã quen với việc dạ dày cứ nhộn nhạo quặn thắt từng cơn, thế nhưng lúc này cũng có chút đau không chịu nổi. Lâm Tĩnh Hải vừa nói chuyện vừa phải khom lưng xuống: “Vậy sao?”

“Anh không biết đâu, lúc bọn em làm tình, anh ấy lúc nào cũng chiều theo em, dù là lúc anh ấy khó mà nhận được anh ấy cũng vẫn quan tâm để ý đến cảm giác của em trước. Em trước đây cùng với các cô gái khác cũng chưa từng quan tâm các nàng được như vậy. Em mặc dù... cái kia... nhưng cảm giác tuyệt lắm...” Giọng Lâm Hiểu dần nhỏ đi, khuôn mặt vốn luôn tùy tiện giờ cũng đã có chút đỏ ửng nhưng vẫn ánh lên nét hạnh phúc.

Linh hồn Lâm Tình Hải tựa như đã tung bay ra khỏi cơ thể, hắn nhìn thấy chính mình đang trêu chọc Lâm Hiểu: “A? Như thế nào hả? Cảm giác tuyệt lắm sao?” Lâm Hiểu kéo tay hắn đầy xấu hổ, còn hắn vẫn đang cười.

Trong đầu hắn hồi tưởng những điều Lạc Tường trước đây từng nói:

Ân cần với cậu một chút mà cậu đã thụ sủng nhược kinh, đưa cậu về nhà cậu lại tỏ ra vô cùng xúc động, tìm một chỗ ăn ngon đưa cậu đi cậu lại cho rằng tôi là người tốt nhất trên đời...

Tôi cũng không hề đối xử đặc biệt gì với cậu, vậy mà cậu đã yêu thương nhưng nhớ rồi...

Khó trách a, vốn là chính mình đã hiểu lầm tất cả...

Lâm Tình Hải đã đau đến nỗi có chút không thể đứng thẳng lưng, hắn mỉm cười nói với Lâm Hiểu: “Anh biết rồi, bây giờ anh cũng không nói gì, em cứ cố gắng chăm sóc bản thân là được rồi. Mà sao Lạc Tường đến giờ còn chưa đến? Em đi xem một chút đi.”

Lâm Hiểu nghe lời, cũng vội vàng đi về phía bữa tiệc.

Lâm Tình Hải vẫn cố gắng chịu đựng, sau đó xoay người hướng phía cửa ra vào, cố thể mà chạy trốn chết.

14. Chương 14

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

Trên đường, một chiếc Volvo đơn độc lao vun vút, chỉ có ánh đèn cùng khói xe thể hiện chủ nhân của nó đang bối rối run rẩy đến mức nào. Lâm Tình Hải cố khắc chế nỗi xúc động và ý nghĩ muốn nhấn ga của mình, lái xe đi thẳng một mạch tới ngoại ô.

Tại bãi đất cạnh khu nhà xưởng bị bỏ hoang, Lâm Tình Hải dừng xe, nhưng hồi lâu vẫn yên lặng không động tĩnh. Rồi đột nhiên, một âm thanh đầy đau khổ nghẹn ngào vang lên, tựa như một con thú bị thương đang rên xiết, sau đó dần dần chuyển thành tiếng hét đầy bi thống. Hai vai Lâm Tình Hải kịch liệt run rẩy.

Khóc đi, hãy khóc đi, chỉ có đem trái tim ủ khuất cùng những đau đớn phát tiết hết ra, như vậy sáng ngày mai người mới có thể như lẽ thường xuất hiện gặp gỡ mọi người, có phải không?

Lạc Tường gấp thức ăn cho hắn, đưa hắn về nhà, Lạc Tường ôn nhu hôn lên đôi môi, làm cho chính mình dù sợ hãi, dù thống khổ nhưng vẫn muốn được cùng hắn ân ái mây mưa, còn có Lạc Tường từng nói qua những lời không chút lưu tình...

Hãy khóc đi rồi quên hết...

Cả đêm, chiếc xe vẫn an tĩnh đậu nguyên chỗ cũ, còn người ở bên trong cũng yên lặng làm lễ truy điệu cho một mối tình chưa kịp nở đã vội héo tàn.

Khi mặt trời như thường lệ lộ ra ở hừng đông, cũng là lúc chiếc xe bắt đầu khởi động, vẫn vững vàng mà phóng như bay. Chỉ có ánh đèn cùng khói xe mới hiểu được sự kiên cường cùng cố gắng của chủ nhân nó.

Lâm Tình Hải ngồi sau bàn làm việc của mình: “Tiểu Tào, cho tôi cốc cà phê, cảm ơn.”

Trong lòng lảng lảng suy nghĩ, hắn tỉnh táo cẩn thận ngẫm lại, mặc dù không muốn có bất cứ quan hệ gì với người kia, nhưng dù sao Hiểu Hiểu cũng là đứa em thân yêu nhất của hắn, có một số việc không thể không nói được, bởi vì hắn nhớ rõ những điều Lạc Tường từng nói:

Tôi cố ý tiếp cận cậu, chỉ trách cậu có một tên em trai quá phong lưu mà thôi...

Vốn nghĩ muốn cho hắn một chút giáo huấn, vì trước kia hắn từng làm tổn thương trái tim của em gái tôi, thế nhưng hắn một chút cũng không hề nhớ. Tôi hôm đây là định đi gặp hắn một chút, muốn khiến cho hắn không thể tiếp tục đùa bỡn tình cảm của phụ nữ nữa...

Lâm Tĩnh Hải biết mình cần phải gọi cho Lâm Hiểu.

“Kỳ thật, nếu có thể khiến bọn họ tách nhau ra cũng là chuyện tốt!” Lâm Tĩnh Hải đột nhiên bị ý niệm vừa hiện ra trong đầu mình hù dọa. Sao mình có thể có ý nghĩ như thế cơ chứ?? Như một người phụ nữ ghen tuông, không ăn được thì muốn đập đổ vậy!

Lâm Tĩnh Hải cảm thấy mình đã trở nên cực kỳ xấu xa đến không chịu nổi. Sao có thể làm như vậy? Móng tay của bàn tay trái theo thói quen lại bấm sâu vào lòng bàn tay, hy vọng đau đớn có thể làm cho mình thanh tỉnh. Trong lòng hắn âm thầm sợ hãi:

“Sao vậy chứ? Tại sao ngay cả ý nghĩ cũng đột nhiên trở nên giống với phụ nữ rồi? Chẳng lẽ mình thật sự đã thành đồng tính luyến ái rồi sao? Nhưng mình cũng chỉ yêu một người đó thôi mà.”

Lâm Tĩnh Hải cố gắng ổn định tâm tình, lúc Tiểu Tào đem cà phê đưa vào, hắn cũng chỉ uống vài ngụm, cố nuốt tiếng cho thông suốt, sau đó nhắc máy gọi cho Lâm Hiểu.

“Vâng? Xin chào.”

“Hiểu Hiểu, là anh đây.”

“Anh.” Lâm Hiểu cao hứng nói: “Có chuyện gì vậy? Sao tự nhiên anh lại gọi điện cho em?”

“Em đang ở một mình à? Lạc Tường có bên cạnh em không?”

“Không có... Xảy ra chuyện gì sao?”

“Cái kia... em cùng Lạc Tường bên nhau cảm giác tốt chứ?”

“Rất tốt, xảy ra chuyện gì sao anh? Nếu có chuyện gì anh cứ nói đi.”

“Anh là muốn nhắc nhở em...” Lâm Tĩnh Hải cảm giác giọng nói mình có chút khó khăn, khụ một cái rồi mới tiếp tục: “Lạc Tường kia tiếng không tốt lắm, trước kia cũng từng có rất nhiều bạn gái, em muốn...”

Không đợi Lâm Tĩnh Hải nói xong, Lâm Hiểu liền lập tức nói chen vào: “Ha ha, chuyện này anh không phải lo, anh chẳng lẽ lại quên danh tiếng của em sao, em cùng anh ấy kẻ tám lạng người nửa cân, hì hì. Em cũng vậy, bao đóa hoa đã từng qua tay rồi...”

“Ý của anh không phải như vậy,” Lâm Tĩnh Hải vội vàng giải thích: “Anh chỉ sợ em đến lúc đó bị tổn thương, vạn nhất hắn ta...”

“Được rồi anh ạ. Anh không cần lo đâu, trong lòng em đều biết rõ cả. Hai chúng em rất giống nhau, cho nên đều biết nói nữa cũng chẳng ích gì. Hơn nữa em thật vất vả mới tìm được một người mà mình muốn thật lòng yêu thương, nên anh đừng nói gì cả. Không cần ghen ghét nha, em nhất định sẽ giới thiệu một cô bạn gái cho anh, cứ như vậy nhé, em cúp máy đây.”

Lâm Tĩnh Hải nhìn điện thoại di động mà ngẩn người, hắn có thể nghe ra Lâm Hiểu có chút mất hứng. Nhưng hắn cũng đâu có cách nào khác, bởi vì hắn thật sự lo lắng cho em mình, chung quy hắn không thể để cả hai anh em đều bị hủy trong tay của Lạc Tường được.

Bởi vì không biết Lạc Tường có dụng ý gì, hắn quyết định phải gặp mặt hỏi cho rõ ràng, phải cùng Lạc Tường đối chất.

Hắn đặt tay lên ngực, cố gắng ngăn lại nỗi lo lắng cùng đau đớn đang kéo đến.

15. Chương 15

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

Đứng ở đại sảnh nguy nga tráng lệ, Lâm Tĩnh Hải mỉm cười với một nữ nhân viên tiếp tân: “Xin chào. Phiên cô thông báo giúp với Lạc Tường rằng có người cần gặp.”

Không thèm để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của vị tiểu thư khi thấy mình gọi thẳng tên của Tổng giám đốc, hắn nói tiếp: “Tôi không có hẹn trước, phiên chuyển lời rằng tôi là anh trai của Lâm Hiểu, rất muốn gặp hắn.”

Nhân viên tiếp tân vừa nghe nói là anh trai của Lâm Hiểu, lập tức cung kính nói: “Xin mời ngài vào, Tổng giám đốc từng có căn dặn, không cần thông báo, xin mời ngài đi thang máy chuyên dụng phía bên tay phải.”

Lâm Tĩnh Hải gật đầu, lễ phép xoay người đi tới. Khi đứng trong thang máy sáng trưng, hắn vẫn còn có chút mê muội, đúng vậy, đây là cao ốc của Lạc Tường. Mình từng là bạn giường ngủ của hắn, thế nhưng lại chưa từng đến cao ốc này, còn Lâm Hiểu thì khác, bọn họ tựa hồ đã coi hắn như khách quý phải lấy lễ nghi mà trọng đãi rồi.

Khóe miệng vẽ ra một nụ cười, thế thì sao chứ, mình là anh trai của Lâm Hiểu cơ mà, mình có lý do vô cùng đầy đủ để đến cảnh cáo hắn không được phép thương tổn đệ đệ của mình.

Chờ thang máy lên tới tầng của Lạc Tường, đã có thư ký đang cung kính đứng chờ: “Là Lâm tiên sinh phải không ạ? Tổng tài đang ở phòng tiếp khách chờ ngài. Xin mời đi theo tôi.”

Lâm Tĩnh Hải mỉm cười đáp: “Cám ơn.”

Khi đẩy cửa ra, nhìn thấy cái người kia đang ngồi một cách thoải mái, bộ dạng thong thả, giống như một vị đế vương, Lâm Tĩnh Hải mới phát hiện mình chỉ luôn tự lừa mình dối người, hắn thật sự không có năng lực đem vết thương kia chữa lành được. Vết thương ấy vốn đã huyết nhục mơ hồ, mà giờ phút này đã bị nhiễm trùng rồi.

Lạc Tường ra hiệu cho thư ký đi ra ngoài đóng cửa lại. Bầu không khí yên lặng quanh quẩn trong căn phòng, Lâm Tĩnh Hải có cảm giác muốn nói mà không thốt nên lời được. Hắn đưa chén trà lên uống cho nhuận khí, cố gắng làm cho tay mình không phát run lên.

“Lâm tiên sinh hắn có việc gì muốn nói đúng không?”

Đã là Lâm tiên sinh rồi sao? Trở mặt thật nhanh, chắc đây vốn là tác phong của người làm ăn đi? Lâm Tĩnh Hải lúc này vẫn còn phân tâm để nghĩ về điều đó.

“Lạc tiên sinh, tôi nghĩ ngài cũng biết rõ tôi vì cái gì mà đến tìm ngài. Sự tình trước kia của chúng ta không cần nhắc lại nữa. Nhưng tôi là anh trai của Lâm Hiểu. Tôi chỉ muốn biết mục đích của ngài khi ở bên Lâm Hiểu mà thôi.” Thanh âm Lâm Tĩnh Hải vang lên vững vàng, như thể đang bàn chuyện làm ăn vậy.

Lạc Tường lặng yên trong chốc lát, nhưng chút yên lặng này cũng đủ làm cho lòng bàn tay Lâm Tĩnh Hải ướt mồ hôi.

Khi Lạc Tường mở miệng, thanh âm vẫn đầy từ tính như trước, nhưng không còn gọi cho Lâm Tĩnh Hải sự ôn nhu trong dĩ vãng, mà nó đã trở thành căn nguyên cơn ác mộng hàng đêm của hắn mấy năm sau này: “Tôi kỳ thật không muốn nhắc lại sự tình trước kia, thật muốn cứ như vậy mà quên đi quá khứ. Bất quá vì cậu đã kiên trì muốn biết, tôi cũng có thể nói cho cậu hay. Bởi chuyện này dù sao cũng quan hệ với cậu, Hy vọng cậu có thể hiểu và bỏ qua.”

Trong lúc Lạc Tường đang sắp xếp lại suy nghĩ, Lâm Tĩnh Hải đã có dự cảm bất hảo, nhưng hắn cũng không biết phải làm sao để ngăn lại những gì mình sắp nghe thấy.

“Hai năm trước tôi đã thích Lâm Hiểu rồi.”

Lâm Tĩnh Hải đột ngột ngất ngưởng đầu! Nhìn vào đôi mắt Lạc Tường, hắn thấy trong ánh mắt ướt át kia như tràn ngập những hồi ức ngọt ngào.

“Lúc đó, cậu ấy đang trong quán bar tụ tập cùng bạn bè. Một người thoải mái, ấm áp như ánh dương, tuy đáng yêu nhưng lại toát lên khí phách của kẻ lãnh đạo...”

“Tôi liếc mắt một cái đã cảm thấy mình rất coi trọng tên tiểu tử hoạt bát này. Nhưng khi đó cũng không suy nghĩ nhiều. Sau này khi chậm rãi quan sát cậu ấy, hiểu rõ cậu ấy, từ từ thật sự cảm thấy Hiểu Hiểu cùng người khác không giống nhau, mà lúc ấy, Hiểu Hiểu trong lòng tôi đã chiếm một vị trí vô cùng đặc biệt...”

“Sau đó, tôi quyết định sẽ đối xử tốt với Hiểu Hiểu.” Lạc Tường nhìn Lâm Tĩnh Hải nói tiếp: “Hiểu Hiểu là kẻ phong lưu, xung quanh có vô số phụ nữ bị cậu ta mê hoặc, nhưng tôi thì không quan tâm, những người phụ nữ này không đủ để khiến cho tôi sợ hãi.”

Hai tròng mắt sắc bén của Lạc Tường như đâm vào trái tim Lâm Tĩnh Hải: “Nhưng chỉ có cậu, cậu rất xứng ái Hiểu Hiểu. Sau khi mẹ cậu qua đời, cậu bước chân vào nhà Lâm Hiểu, đối xử với cậu ấy rất tốt. Tôi không khỏi hoài nghi ý nghĩ trong đầu cậu. Cậu chưa từng kết giao bạn gái, cũng không có bằng hữu nào đặc biệt, cơ hồ cả cuộc sống của cậu đều chỉ xoay quanh Lâm Hiểu mà thôi. Mặc dù tôi không muốn hoài nghi về phương diện ấy, nhưng vẫn không thể không đoán cậu có phải chẳng đối với Hiểu Hiểu có ý tứ gì khác. Mà tôi cũng có thể nhìn ra, Hiểu Hiểu đối với người anh trai là cậu vô cùng kính yêu...”

“Trên đời này chuyện gì cũng có thể phát sinh, tôi không thể không có đề phòng.”

Lạc Tường nhìn Lâm Tĩnh Hải bị những lời nói của mình khiến cho sắc mặt trở nên trắng bệch, lại không nhanh không chậm nói tiếp: “Lần tương thân ấy, tôi là muốn gặp mặt Lâm Hiểu, chỉ nghĩ đến cậu ấy thôi là đã thấy rất vui vẻ. Nhưng không ngờ người đến lại là cậu. Vậy nên tôi quyết định trước sẽ cùng cậu giao hảo, muốn từ miệng của cậu điều tra rõ sự tình. Cũng thật không ngờ chỉ với một vài việc rất tự nhiên, tôi đã có thể nhìn ra trong mắt cậu có một loại khao khát, là loại khao khát được yêu thương đến mức gần như cháy bỏng.”

Không lưu lại cho Lâm Tĩnh Hải một chút đường sống nào, những lời nói vẫn tiếp tục từ trong miệng Lạc Tường chậm rãi tuôn ra: “Tôi có sự miễn cảm của những thương nhân ưu tú nhất, so sánh với mọi người, cậu còn thua kém rất nhiều, lại đem trái tim của mình biểu hiện ra nhất thanh nhị sở trước một người xa lạ như tôi. Tôi đã quan sát phản ứng của cậu, tùy cơ mà ứng biến: nếu như cậu thích Hiểu Hiểu, tôi sẽ lập tức đoạt lấy cậu. Sau này với thân thể từng bị người ta thương qua nhiều lần, cậu cũng sẽ không còn dám theo đuổi em của mình nữa. Nhưng ít nhất lúc này tôi có thể an tâm rằng cậu không hề thương Lâm Hiểu. Rất xin lỗi vì đã thương tổn cậu. Bất quá cũng chỉ vì cậu tự cho là thật mà thôi. Xin lỗi, nhưng tôi thật sự rất thích Hiểu Hiểu.”

Đôi môi không chút huyết sắc của Lâm Tĩnh Hải run rẩy, một câu cũng không nói nên lời.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại di động của Lạc Tường vang lên, hần lập tức bắt máy: “Hiểu Hiểu?”

“Ừ, được, anh xuống ngay đây, chờ một chút.”

Lâm Tĩnh Hải nhìn chăm chú vào người nam nhân trước mặt, cái người khiến cho hần phải ném trải thống khổ biết bao lần, lần sau so với lần trước càng đau đớn, day dứt hơn. Hần hít sâu một hơi, như muốn nói thêm điều gì đó.

“Xin lỗi, Hiểu Hiểu đang đợi tôi ở dưới lầu. Sự tình trước kia hy vọng cậu có thể quên hết đi. Nếu cậu thật sự quan tâm đến em trai của mình thì chắc sẽ không làm gì quấy rầy chúng tôi, cũng sẽ không đem sự tình trước kia nói ra. Bởi vì tôi đối với cậu ấy là thật tâm. Hơn nữa, nếu như cậu thật sự muốn nói cái gì, Cẩm Hải cũng nhất định sẽ sụp đổ, chuyện này đối với cậu không hề tốt chút nào. Huống hồ cậu nhanh chóng có cảm tình với tôi như vậy, chắc cũng sẽ tìm được người nào khác mà thích ngay thôi.”

Lạc Tường nói xong thì vội vàng đi gặp Lâm Hiểu.

Chỉ còn lại Lâm Tĩnh Hải đứng sau cánh cửa thấp giọng thảm thì: “Tôi chưa từng thích ai khác, anh là người duy nhất...”

Nhưng Lạc Tường sớm đã đi xa, căn bản không thể nào nghe thấy được. Mà cho dù nghe thấy, hần cũng sẽ không biến sắc mà bỏ đi.

16. Chương 16

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

Vậy ra đây mới là nguyên nhân đích thực. Lâm Tĩnh Hải lúc này mới cảm nhận được nỗi bi ai to lớn trong lòng, trái tim chỉ còn một mảnh cô tịch thê lương, tuyệt không có một tia rung động nào. Giờ đây hắn đã mất đi tất cả khí lực để kinh ngạc cùng khiếp sợ.

Hắn lại nghĩ tới cơn ác mộng thường trực của mình, vậy mà bản thân sao vẫn còn cố chấp không chịu hiểu? Cuộc sống hạnh phúc vốn chỉ có diễn viên chính mới có được, vai phụ đều dùng để phụ trợ, chỉ khi bọn họ thống khổ giày vò mới có thể làm nổi bật cuộc sống tốt đẹp đầy ắp hạnh phúc của diễn viên chính...

Vậy ra vận mệnh của mình chỉ là vai phụ mà thôi, diễn viên chính hạnh phúc là đã đủ rồi, như vậy ít ra sự hy sinh của bản thân cũng không vô ích.

Lâm Tĩnh Hải không để ý đến thư ký vẫn đang hành lễ với hắn, tự mình bước vào thang máy. Đến khi hắn xuống đến đại sảnh lầu một, vô tình nhìn thấy hai người ngoài cửa không thèm để tâm đến ánh mắt người đời mà có những động tác vô cùng thân mật phóng túng, trong lòng lại từng đợt co rút đau đớn.

Đích xác, hai người họ vốn rất xứng với nhau, không hề khiến cho người ta cảm thấy chán ghét, coi như cũng là loại tình cảm thông thường khiến cho người ta hâm mộ.

Hắn xoay người lánh đi, sợ bị Lâm Hiểu phát hiện. Nép người vào sâu bên trong góc nơi cầu thang thoát hiểm của tòa nhà, nhìn không gian tối đen, chỉ có ánh đèn báo an toàn hắt lên thứ ánh sáng xanh âm u tịch mịch. Nhất thời không nhịn nổi, trong miệng như có cái gì muốn trào ra, hắn vội vàng lấy khăn tay đưa lên ngăn lại. Một lát sau, đoán chắc bọn họ đã đi, hắn mới vô thức đưa tay ném chiếc khăn vào thùng rác, đẩy cánh cửa của lối thoát hiểm rồi đi ra bên ngoài.

Nữ nhân viên tiếp tân thấy người đi tới là hắn, khuôn mặt lộ vẻ xấu hổ cùng biểu tình phức tạp chào hỏi: “Ngài đi thông thả. Ô? Ngài không bị sao chứ?”

Thấy Lâm Tĩnh Hải nghi hoặc nhìn cô, cô gái mới đưa tay lên chỉ vào miệng mình. Lâm Tĩnh Hải theo phản ứng chạm vào miệng, mới phát hiện trên tay có một tia máu. Hắn cười cười nói với nàng: “Ha ha, chắc là không cẩn thận cắn vào môi thôi. Có lẽ do lâu rồi không ăn thịt.”

Cô gái cũng mỉm cười. Lâm Tĩnh Hải hỏi: “Còn không?” Thấy cô gái lắc đầu, Lâm Tĩnh Hải mới nói: “Đa tạ tiểu thư. Nếu có cơ hội, hôm nào sẽ mời tiểu thư đi ăn cơm.”

Cô gái chỉ xấu hổ đáp: “Ngài đi thông thả.” Nhưng trong lòng Lâm Tĩnh Hải nghĩ thầm: không có khả năng mời cô ăn cơm rồi, bởi vì tôi không có quyền đến nơi này nữa, hay nói cách khác là chưa từng có quyền bước chân tới nơi này...

Lâm Tĩnh Hải cảm thấy mình thật sự có chút không ổn, nhưng hắn vẫn bình tĩnh khởi động xe, đi tới bệnh viện, tỉnh táo dừng xe lại rồi cố gắng đi tới phòng cấp cứu. Khi hắn phát hiện ra cả người mình đã đầy mồ hôi thì lúc ấy cơn đau cũng ập đến. Hắn cố chịu đựng gọi một cuộc điện thoại cho Tiểu Tào xong, lúc này mới yên tâm mà ngất đi, không còn biết gì nữa. Hắn chỉ nghe loáng thoáng có người cuống quýt gọi to: “Tiên sinh, ngài làm sao vậy? Tiên sinh?”

Trước khi ngất lịm, Lâm Tĩnh Hải cũng không quên móc ra hết tiền mang theo trong người. Bởi vì hắn hiểu rõ, chỉ có bản thân mới chăm sóc được cho mình, sẽ không có ai bên cạnh quan tâm mình hết...

Một mảnh trắng mờ hồ hiện ra trước mắt Lâm Tĩnh Hải, hắn cố gắng mở mắt. “Tiên sinh, ngài đã tỉnh rồi?” Một thanh âm cẩn cẩn dục dục từ bên cạnh truyền đến.

Lâm Tĩnh Hải cố gắng phân biệt, nhìn hồi lâu, mới cảm thấy hài tử này có đôi mắt như sóng nước mênh mông, gọi cho người ta cảm giác đáng yêu như tiểu ngư vậy, trông thật quen thuộc.

“Là tôi, người gặp ngài lần trước khi ngài không thoải mái đấy ạ, khi đó tôi là nhân viên vệ sinh.” Nam hài nói vô cùng cao hứng.

Lâm Tinh Hải có chút gật đầu.

“Bác sĩ nói ngài không thể uống nước, nên tôi dùng tắm bông giúp ngài nhuận môi.” Nam hài tiếp tục cầm tắm bông thấm nước lau lên môi Lâm Tinh Hải. “Ngài đừng vội, tôi đã báo cho thư ký cùng bác sĩ của ngài. Chắc họ cũng sắp đến rồi đấy. Tôi được Tào tiên sinh bảo ở lại giúp đỡ ngài, hi hi, chúng ta hẳn là cũng có duyên phận đây.”

Lâm Tinh Hải chỉ đành cười khổ, đây thật sự là nghiệt duyên mà.

Một lát sau, bác sĩ đã đến nơi, liền lập tức kiểm tra toàn diện sức khỏe hẳn một lượt. Rồi một lúc sau nữa thì Tiểu Tào cũng tới. Nhìn thấy hẳn tỉnh dậy, Tiểu Tào thở phào một cái: “Cuối cùng cũng tỉnh rồi, ngài ngủ đã hai ngày rồi đấy. Tất cả mọi người trong công ty đều vô cùng lo lắng, tôi cũng không dám cho họ đến, sợ quấy rầy ngài nghỉ ngơi.” Lâm Tinh Hải vẫn không có khí lực mà trả lời, đành chỉ gật đầu.

Sau khi chẩn đoán, bác sĩ nói với hẳn: “Không có gì nghiêm trọng, chỉ là xuất huyết dạ dày thôi. Nhưng phiền toái chính là, dạ dày của cậu đã bị viêm lâu ngày, bây giờ thì đã đình công rồi. Đây cũng là do cậu lâu nay ăn uống thất thường cùng với tinh thần khẩn trương mà thành. Cậu đấy, đừng tưởng mình là Super man mà ngủ cũng không cần.

Nhìn vẻ mặt thờ ơ như thể biết rõ của Lâm Tinh Hải, vị bác sĩ tuổi còn trẻ tức giận trợn mắt mắng: “Đừng có không thèm để ý như thế, tuy nói xuất huyết không chết được người, nhưng trường hợp của cậu đã khá nghiêm trọng rồi. Nếu biết nói rõ bệnh lý cho cậu mà cậu cũng không quan tâm thì tôi cũng chẳng thèm nói. Tôi nghĩ cần phải cắt bỏ một phần ba dạ dày của cậu. Cũng không cần lo lắng quá, sẽ không có ảnh hưởng gì nghiêm trọng cả, nhưng đương nhiên với điều kiện tiên quyết là cậu phải biết tự chăm sóc bản thân mới được.”

Lâm Tinh Hải chậm rãi thở ra, rồi cười cười nói: “Không phải bệnh nan y là tốt rồi, tôi vẫn còn chưa sống đủ mà.” Đúng vậy, hẳn đã đáp ứng mẹ hẳn, hẳn phải thật ưu tú, phải sống thật tốt, thật thoải mái vui vẻ. Sống để đến lúc gặp mẹ mình ở thiên đường, hẳn có thể tự hào nói với mẹ rằng, con đã không phụ người, đã không làm người thất vọng.

Suy nghĩ một chút, Lâm Tinh Hải cảm thấy việc lớn thế này, dù sao cũng nên nói cho cha mình một tiếng. “Tiểu Tào, đây là chìa khóa của tôi, cậu về nhà cầm giúp tôi chút đồ dùng cần thiết, thuận tiện nói với cha tôi cùng với Hiếu Hiếu một câu. Tôi cần làm giải phẫu.”

Vị bác sĩ đầy cá tính thấy bệnh nhân đã có quyết định dứt khoát, cũng lập tức ra ngoài bắt đầu tiến hành các công việc chuẩn bị, thuận tiện tóm theo Tiểu Ngưu đang đứng ý đồ chưa chịu đi.

Đã sử dụng các biện pháp sơ cứu khẩn cấp nên Lâm Tinh Hải cũng không đến mức quá đau đớn, hẳn lại nằm xuống ngủ một lát. Đến khi hẳn lần nữa tỉnh lại thì bên ngoài trời đã tối đen. Tiểu Tào cũng vừa vặn từ công ty chạy tới, mang cho hẳn ít quần áo, thể nhưng y nói chuyện dường như lại đang che giấu điều gì.

Lâm Tinh Hải thở dài: “Xảy ra chuyện gì rồi? Tiểu Tào. Nói đi.”

Tiểu Tào có chút xấu hổ: “Là như thế này... quản gia của gia đình ngài nói cha mẹ ngài đã ra nước ngoài du lịch rồi, hơn nữa cũng không lưu lại phương thức để liên lạc. Bọn họ đã giao Lâm thị cho nhị công tử... vậy nên... tôi gọi điện cho nhị công tử thì hẳn có nhắn lại cho ngài, nói là hẳn tiếp quản công ty bạn quá không thể cùng ngài liên lạc được, nhưng sau đó lại len lén cùng Lạc Tường chuẩn đi du lịch nước ngoài luôn... mà nhị công tử cũng không để lại đầu mối vì sợ người công ty tìm ra... Chờ ngài ấy trở về sẽ đến tìm ngài để cùng nhau chúc mừng...”

Lâm Tinh Hải có chút lặng yên, ánh nắng của một ngày sắp tàn vẫn còn rơi rớt lại bên khung cửa sổ như lưu luyến chưa muốn rời đang bao phủ lấy tấm thân tiêu tụy của hẳn, những vật nặng nhọt nhọt chiếu vào như đám hàng vạn mũi kim lên cái cổ tay gầy gò, lên bờ môi trắng bệch đi vì đau đớn.

“Lâm tổng?”

Lâm Tinh Hải đột ngột có phản ứng lại: “Hả? A, không sao, vừa vặn chờ bọn họ trở về, tôi lúc ấy cũng đã ra viện, càng miễn cho mọi người một phen lo lắng, cũng tốt, cũng tốt...”

Sao lại có thể tiếp quản xong dễ dàng như thế? Như thể đang trốn tránh mình? Hiểu Hiểu khẳng định sẽ không tránh né mình đâu, chỉ là hấn hơi vô tâm mà thôi, nhất định vì hấn tưởng rằng mình vẫn ổn. Hoặc cũng có thể vì Lạc Tường không muốn Hiểu Hiểu gặp mình, sợ mình nói gì đó lộ ra. Người trong nhà khẳng định cũng sợ đêm dài lắm mộng, cho nên mới nhanh chóng chuyển giao Lâm thị xong xuôi rồi cứ thế bỏ đi.

17. Chương 17

Editor: Fuyu

Beta – reader: Bằng Tiêu

Lâm Tinh Hải suy nghĩ trong chốc lát, sau đó liền ngừng đầu lên căn dặn Tiểu Tào: “Chuyện ở công ty đành phải phiền tới cậu rồi, con dấu riêng tôi để trong ngăn kéo bàn làm việc ở nhà, khi nào có thời gian cậu cầm lại đây giúp tôi. Có chuyện gì trọng yếu cậu cứ liên lạc với tôi.”

“Vâng.” Tiểu Tào gật đầu, ngay sau đó liền đi ra ngoài.

Thế nhưng hai ngày sau, Lâm Tinh Hải cảm giác có chút gì đó không thích hợp, gọi điện thoại cho Tiểu Tào cũng không thấy ai nhắc máy. Lúc này, bác sĩ của hấn cũng không được tự nhiên tiến vào hỏi:

“Cậu đã xảy ra chuyện gì vậy? Nghe y tá nói thẻ thanh toán của cậu không sử dụng được. Chi phí thuốc men cũng chưa hề nộp chút nào!” Tiểu Ngưu trốn không được đang bị bác sĩ túm lấy, ngay lập tức nhéo y một cái, ý bảo y không được tiếp tục nói lung tung nữa.

Lâm Tinh Hải vội vàng bảo: “Tôi cũng không biết, tôi sẽ hỏi rõ ràng.” Đúng lúc này, Thạch Lỗi liền từ đâu chạy đến: “Tổng giám đốc!”

Lâm Tinh Hải giật nảy mình, “Tiểu Lỗi tử, sao cậu lại tới đây? Xảy ra chuyện gì rồi?” Lâm Tinh Hải lo lắng hỏi.

Thạch Lỗi rót một cốc nước rồi uống một ngụm lớn, sau đó mới trả lời: “Thật vất vả mới tìm được ngài. Tào Hoa không hề nói cho chúng tôi biết ngài đang nằm ở bệnh viện nào.”

Trong lòng Lâm Tinh Hải bỗng dâng lên một dự cảm không lành...

“Tổng giám đốc, ngài phải chuẩn bị sẵn tâm lý, Tào Hoa đã mang theo toàn bộ hợp đồng chạy mất rồi.”

Như thể có sấm nổ bên tai! “Cái gì? Sao có thể như vậy chứ? Hợp đồng nào cơ?” Lâm Tinh Hải bị dọa đến ngây người.

Không phải ngài hôm trước đã ký tên rồi sao? Tào Hoa đã đại diện cho ngài, còn có con dấu của ngài đây.” Thạch Lỗi cũng vô cùng kinh ngạc vì Lâm Tinh Hải không hề biết một chút nào về chuyện này.

Đầu óc Lâm Tinh Hải suy nghĩ rất nhanh: “Thạch Lỗi, cậu nói lại một lần rõ ràng xem nào.”

Về mặt Thạch Lỗi trở nên vô cùng nghiêm túc, sau đó đem mọi chuyện từ lúc bắt đầu cứ thế nói hết ra.

Thì ra, Tào Hoa đã dùng con dấu riêng của Lâm Tinh Hải ký kết một hợp đồng rất lớn với một công ty đã từng có nhiều giao tình qua lại với Cẩm Hải. Mặc dù có chút không hợp với lẽ thường, nhưng chủ công ty kia thấy lợi tức rất cao, hơn nữa lại là bạn hàng lâu năm nên cũng không chút hoài nghi mà đồng ý ký kết. Bẩy mươi phần trăm hợp đồng cũng đã được thanh toán. Cùng ngày, Tiểu Tào đã đem số tiền hợp đồng ấy cùng với hộ chiếu đã chuẩn bị sẵn, mua vé máy bay lập tức bỏ trốn ra nước ngoài.

Lâm Tinh Hải vốn là một thương nhân quyết đoán, hấn cố gắng nhẫn nại việc dạ dày đang truyền đến từng cơn đau đốn, đại não nhanh chóng phân tích tình hình: Bây giờ phải làm sao đây? Trong điều khoản có nói rõ, khoản tiền bồi thường hợp đồng so với thực hiện hợp đồng thậm chí còn lớn hơn, thêm nữa đây là bạn

hàng vô cùng trọng yếu, tuyệt đối không thể thất tín. Như vậy cũng chỉ có thể thực hiện hợp đồng. Nhưng bây giờ các hạng mục cũng đều đang tiến hành, việc chu chuyển tài chính cũng có những vấn đề tồn tại. Tài sản của mình cũng nằm phần lớn trong công ty, không có nhiều khoản dự phòng lắm. Hạn mức trong thể tín dụng của mình ở ngân hàng cũng không còn dư chút nào. Nói như vậy, chẳng phải ngay cả tiền nằm viện của mình lúc này cũng đều đã là vấn đề rồi sao?

Lâm Tinh Hải quay sang nói: “Thạch Lỗi!”

Thạch Lỗi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Tinh Hải, mặc dù không biết cụ thể tổn thất như thế nào, nhưng hẳn cũng hiểu công ty hiện giờ đang gặp vấn đề vô cùng lớn. Hắn đứng thẳng người lên đáp: “Vâng, tổng giám đốc.”

“Tôi cho rằng cậu thật sự là một người có tài. Chuyện này tôi không gạt cậu, lần này nếu công ty không giải quyết được thì có khả năng sẽ bị phá sản. Nhưng nếu cố gắng vượt qua được lúc này, công ty sẽ vững mạnh dài lâu. Biện pháp cụ thể tôi sẽ nghĩ cách, nhưng có một nhiệm vụ trọng yếu tôi chỉ có thể nhờ vào cậu thôi. Hy vọng cậu có thể đảm đương trọng trách này. Cậu không phải luôn muốn rèn luyện bản thân sao? Đây sẽ là thời cơ của cậu.”

Thạch Lỗi tuổi đời còn trẻ, trên mặt hắn hiện lên đầy vẻ kích động cùng tinh thần trách nhiệm.

“Bây giờ vô luận xảy ra chuyện gì thì công ty cũng phải ổn định mới được. Trong công ty, mặc dù cậu thâm niên không nhiều, nhưng nhân duyên lại rất tốt. Hơn nữa công ty ta, mọi người ai ai cũng đồng lòng. Sự việc bị phản lần này thật sự rất khó tin. Nhưng cậu phải dùng mọi biện pháp để đoàn kết tinh thần của các thành viên trong công ty, hơn nữa khi gặp mọi người phải nói rõ: vấn đề sống còn của công ty đang ở ngay trước mắt, nếu muốn đi tới tuyệt đối sẽ không ngăn cản, nhưng nếu lưu lại thì sẽ trở thành công thần của Cẩm Hải, tương lai tuyệt đối sẽ không bạc đãi mọi người.”

“Còn nữa, hãy nói cho mọi người: chuyện này tôi sẽ tự lo liệu, hết thảy tôi cũng đã có dự tính trong đầu, nên mọi người không cần bối rối. Tóm lại, hư hư thực thực, thật thật giả giả, vừa để cho công ty hoạt động bình thường, vừa nhân tiện tìm được người không an phận. Hơn hai giờ nữa, cậu gọi các giám đốc đứng đầu các bộ phận đến đây cho tôi, tôi sẽ nói cho bọn họ biết cậu là người tôi có ý cài vào hàng ngũ nhân viên. Vậy sau này khi cậu tiếp nhận vị trí của Tiểu Tào, với chức vụ trợ lý tổng giám đốc, thì ở công ty cậu sẽ là người đại diện cho tôi toàn quyền quyết định mọi việc. Chuyện này tất cả đều giao cho cậu.”

Lâm Tinh Hải nhìn Thạch Lỗi, trong ánh mắt y lóe ra ý chí chiến đấu hùng hục của một nam nhân háo thắng cùng một ít nghĩa khí giang hồ mà hắn chưa từng thấy qua. Điều này khiến cho trên người y như tràn ngập sự quyết đoán của kẻ đứng trên nơi cao, càng thêm lộ khí chất hấp dẫn mọi người.

Thạch Lỗi áp chế tâm tình nóng lòng muốn thử thách, khiêu chiến với khó khăn của bản thân, gạt đầu một cách khẳng định với Lâm Tinh Hải: “Ngài yên tâm. Tôi sẽ cố hết sức.”

“Còn nữa, trong công ty không thể tin tưởng người khác, Tiểu Lỗi tử, tôi chỉ tin cậu thôi. Cậu có thể khiến cho tôi đặt niềm tin chứ?”

Thạch Lỗi ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt Lâm Tinh Hải tuy nghiêm túc nhưng đôi mắt vẫn ánh lên nét ôn nhu: “Vâng! Hãy tin tưởng tôi! Tổng giám đốc, tôi sẽ không khiến cho ngài thất vọng.”

Tiểu Ngưu nắm lấy một bên cửa, không chịu theo vị bác sĩ quá dị rời đi mà đứng bên cảm thán: “Lâm tiên sinh thật đẹp trai nha.”

“Mất thẩm mỹ của cậu chỉ vậy thôi hả? Tôi không đẹp trai sao?” Âm Sâm Sâm ghé vào bên tai hắn thổi nhẹ, hù dọa Tiểu Ngưu buông lỏng tay nắm cửa ra, sau đó tàn nhẫn kéo hắn đi. “Đẹp trai? Thấy hắn đẹp trai đã đứng không vững rồi? Tôi phải làm cho cậu biết ai mới là người đẹp trai.”

“Ai nha, buông ra... buông ra...”

Khi Thạch Lỗi quay về công ty để tiến hành chuẩn bị mọi việc, Lâm Tinh Hải cũng bắt đầu vắt óc suy nghĩ biện pháp. Mặc dù nói thì nói thế, nhưng hẳn một chút biện pháp cũng không có. Hắn nghĩ tới Lâm thị, không còn cách nào khác, lúc này cũng chỉ còn cách hỏi thử xem sao.

Lâm Tinh Hải gọi điện thoại đến công ty của cha hắn mà bây giờ đã là công ty của Hiểu Hiểu. Bất máy là một người rất quen thuộc, đó là viên thư ký già Hoàng Quân của Lâm thị. Hoàng Quân cùng với mẫu thân của Lâm Tinh Hải khi còn sống đều từng là thành viên của Lâm thị, là một con người có quan niệm về gia tộc rất mạnh mẽ. Bởi vì cha hắn trước đây từng cứu con gái của ông, cho nên ông vô cùng trung thành và tận tâm với Lâm thị. Hoàng Quân cũng là một trong số ít thành viên của Lâm thị mà Lâm Tinh Hải quen biết.

Lâm Tinh Hải biết lúc này không cần thiết nói những lời khách sáo gì nữa, nên thành thật đem tình hình cụ thể nói tỉ mỉ cho Hoàng Quân nghe. Nhưng Hoàng Quân cũng ở vào thế khó, ông bảo: “Bây giờ không có cách nào tìm được lão gia và phu nhân, bởi vì bọn họ đã đi du lịch để kỷ niệm ngày cưới, điện thoại riêng cũng tắt. Chỉ có thể chờ bọn họ chủ động tìm tôi mới được. Hơn nữa... về tài chính cũng không phải muốn chi tiêu thế nào cũng được, bởi vì trước khi đi lão gia có giao cho...” Hai người đều có chút xấu hổ.

“Thế nhưng, ” lão thư ký vội vàng bổ sung: “Tôi còn có chút tiền dự trữ có thể đưa cho thiếu gia dùng tạm. Tôi sẽ tới tìm ngài ngay đây.”

“A. Cũng tốt. Tôi cúp máy trước...”

Lâm Tinh Hải ngắt điện thoại, uể oải tựa lưng vào thành giường phía sau, lặng yên sắp xếp lại suy nghĩ.

18. Chương 18

Editor: Fuyu

Beta – reader: Bằng Tiêu

Hiệu suất làm việc của Thạch Lỗi rất cao, xem ra là người có tiềm năng vô hạn, ước chừng chỉ hơn hai giờ sau, những người lãnh đạo cấp cao của công ty đã đến đông đủ.

Mặc dù không phải là một công ty lớn, nhưng những người đến đã đứng chật bên trong căn phòng nhỏ, khiến cho những y tá đi ngang qua đều sợ không dám nhìn. Tiểu Ngưu cũng rất ngoan ngoãn đứng nép vào bên người vị bác sĩ kia.

Lâm Tinh Hải trầm ổn nói ra một phần câu chuyện, làm cho ban lãnh đạo mỗi người đều cảm thấy bất an hơn, nhưng tình thế nói chung cũng chưa đến mức tệ lắm. Lâm Tinh Hải mặc dù đã đánh giá sai con người Tiểu Tào, nhưng ánh mắt nhìn người tài của hắn thì không sai. Nói cách khác, công ty thương mại Cẩm Hải cũng không phải ngẫu nhiên mà trở thành một ngôi sao mới trong các doanh nghiệp của thành phố.

Lâm Tinh Hải nói đại khái ý tứ của mình, rằng việc lần này hắn cũng vẫn nắm vững trong lòng bàn tay, khiến cho toàn thể ban lãnh đạo đều thêm đoàn kết, lòng người đang xao động cũng nhanh chóng vững vàng trở lại, đối với tình hình cũng sẽ có ảnh hưởng tích cực hơn. Hơn nữa, hắn cũng nhân tiện nói cho bọn họ biết, Thạch Lỗi vốn là do mình sắp xếp làm nhân viên để y nhanh chóng làm quen với công việc trợ lý. Thạch Lỗi tuy có chút xấu hổ, nhưng vẫn bảo trì sự lặng yên. Ngay tại đây, Lâm Tinh Hải cũng giao cho Thạch Lỗi đảm nhận vị trí trợ lý của mình, thay mặt mình xử lý việc công ty. Ban lãnh đạo tuy có chút kinh ngạc, nhưng do đã được rèn luyện nên tất cả đều giữ im lặng.

Khi mọi người đã về hết, cơ thể Lâm Tinh Hải đã có chút suy nhược. Dù sao bản thân cũng sắp phải làm giải phẫu, thân thể lúc này đau đến khó mà chịu nổi.

Đúng lúc ấy, Hoàng Quân đến thăm. Tuy đã ngoài sáu mươi, nhưng tinh thần cùng thể lực của ông vẫn rất sung mãn. “Đại thiếu gia.”

Lâm Tinh Hải vốn không quen được người khác gọi đại thiếu gia, bởi vì chính bản thân hắn cũng chưa từng coi mình đứng ở vị trí ấy.

“Ông đã đến rồi à. Vị này là?” Lâm Tĩnh Hải nhìn thấy bên cạnh Hoàng Quân có một người đàn ông rất có khí chất. Người đàn ông mặc một bộ âu phục được thiết kế khá công phu, mi mắt thâm thúy sâu thẳm, nhìn có vẻ vô tình nhưng vẫn tỏa ra khí thế như muốn lấn át tất cả mọi người.

Hoàng Quân cuống quýt giới thiệu: “Vị này chính là Lê Ương, Lê tiên sinh...”

“Tôi biết rồi, khẳng định ngài chính là bạn hàng lâu năm của công ty cha tôi, tổng tài của xí nghiệp Lê thị Lê tiên sinh. Hoan nghênh ngài đến thăm, chiều đãi không được chu toàn, thật sự mong ngài lượng thứ.” Lâm Tĩnh Hải nhiệt tình nói. Trong lòng hắn mơ hồ có chút hy vọng Lê Ương có thể giúp hắn.

Lê Ương tiến lên bắt tay Lâm Tĩnh Hải, nhìn thấy trên tay hắn buộc rất nhiều kim thông với những ống truyền dịch, lực đạo tay hắn cũng không khỏi giảm nhẹ đi.

Hoàng Quân ở bên cạnh bổ sung thêm: “Lê tiên sinh hôm nay vốn cùng phu nhân đến bệnh viện kiểm tra định kỳ thai sản. Tình cờ trên đường thì gặp tôi, nghe tôi nói Đại thiếu gia bị bệnh nên nhân tiện đến thăm luôn.”

Lâm Tĩnh Hải khách khí cười cười: “Phải cảm ơn Lê tiên sinh rồi.”

Lê Ương cũng chỉ nói vài câu khách khí rồi đi. Lâm Tĩnh Hải thật sự có chút thất vọng, xem ra Hoàng Quân cũng không đem chuyện mình đang cần trợ giúp về mặt tài chính ra nói với hắn.

Lúc sau, Hoàng Quân cũng xin phép cáo từ. Hắn dù sao cũng là thư ký của Lâm thị, không phải của Lâm Tĩnh Hải.

Lâm Tĩnh Hải nằm trên giường, nhìn sắc trời đang ngày một tối.

Một lát sau, có tiếng gõ cửa vang lên. Lâm Tĩnh Hải thầm nghĩ thật là kỳ quái, giờ này còn có ai đến nữa chứ?

“Mời vào.”

Khi người đó tiến vào, dường như khiến cho cả phòng bệnh sáng hẳn lên, đó là Lê Ương.

“Lê tiên sinh?” Lâm Tĩnh Hải có chút kinh ngạc hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Lê Ương nhìn hắn hồi lâu, bầu không khí lặng yên toát ra vài phần quỷ dị.

“Tôi nghe Hoàng Quân nói cậu bây giờ đang rất cần tiền?”

Lâm Tĩnh Hải cười khỏ: “Đúng vậy.”

“Tôi có thể giúp cậu...” Câu nói nửa vờ đầy ẩn ý, sau đó lại là im lặng bao trùm.

Ánh mặt trời sắp tàn nhưng vẫn vương lại chút nắng rơi rớt trong căn phòng nhỏ, như thể vẫn chưa muốn rời xa chốn nhân gian đầy mỹ lệ.

Lâm Tĩnh Hải vẫn lặng yên chờ đợi, hắn cũng không ngại chờ đến nỗi cho rằng Lê Ương sẽ đưa tay giúp đỡ một kẻ xa lạ như mình mà không có điều kiện. Càng huống chi kẻ xa lạ này lại là người có đầy đủ khả năng đắc tội với Lê thị.

“Vợ của tôi đang mang thai, hơn nữa thân thể nàng không khỏe, bác sĩ yêu cầu nhất định không thể sinh hoạt vợ chồng...” Ánh mặt trời như vẫn còn phẳng phất lướt qua tấm rèm buông nơi cửa sổ...

“Tôi là một người có nhu cầu sinh lý rất mạnh mẽ. Cái giá cậu phải trả chỉ là cùng với tôi trong lúc vợ tôi mang thai...” Những tia nắng cuối cùng vẫn còn lưu luyến hôn lên nơi cổ tay gầy trơ xương đang chết cứng đến quên cả phản ứng của Lâm Tĩnh Hải...

“Cậu là một nam nhân, hơn nữa còn là một nam nhân rất có thể diện, cũng là một người có chút thành tựu trong sự nghiệp. Như vậy sẽ không đi khắp nơi sinh sự, dễ hợp dễ tan. Hơn nữa cậu có thể yên tâm, tôi cũng không phải là người có sở thích gì kỳ quái. Chỉ đơn thuần là giao dịch thân thể mà thôi, điều quan trọng nhất chỉ là không thương tổn vợ tôi là được...” Ánh nắng ngày tàn rồi cuộc cũng không thể nào chống lại nổi bóng tối đang tràn về, bị tàn nhẫn kéo xuống nơi chân trời âm u tĩnh mịch...

Lâm Tĩnh Hải như thế cũng đã bị kéo vào trong bóng đêm, bị tước đi ánh sáng khiến cho hắn không còn nhìn rõ Lê Ương, cũng không nhìn thấy chính mình nữa.

Lê Ương cũng không chờ Lâm Tĩnh Hải trả lời, tiếp tục nói: “Lâm tiên sinh vốn là người thông minh, tôi cho cậu thời gian để suy nghĩ, sáng ngày mai cho tôi biết đáp án.” Dứt lời, hắn xoay người đi tới lối ra, động tác ưu nhã giống như quỷ hút máu. Chỉ còn lại Lâm Tĩnh Hải bị nhấn chìm trong bóng đêm vô cùng vô tận.

Trong lòng Lâm Tĩnh Hải chỉ còn một mảnh tích mịch, cứ thế ngồi im lặng tới tận hừng đông. Khi bác sĩ tới phòng để kiểm tra, nhìn thấy bộ dạng hắn như vậy, cũng chỉ im lặng đi ra, nhân tiện ôm theo Tiểu Ngưu đang ngủ gà ngủ gật bên ngoài. Chỉ có một tiếng thở dài tan đi trong màn đêm yên tĩnh...

Sang ngày hôm sau, bầu trời sáng trong quang đãng, Lâm Tĩnh Hải nhận được điện thoại do Thạch Lỗi vội vàng gọi tới: “Tổng giám đốc, hình như bên kia đã nghe phong phanh được chuyện hiện giờ chúng ta đang gặp khó khăn trong việc thực hiện hợp đồng...”

Lâm Tĩnh Hải chỉ đành thở dài nói: “Không cần nói nữa, tôi hiểu rồi, xé chiều tôi sẽ cho cậu câu trả lời thuyết phục. Cậu yên tâm, đến xé chiều sẽ không còn chuyện gì nữa.”

Lâm Tĩnh Hải khẽ cắn môi: Vậy ra cổ nhân có câu ‘nhà lệch lại gặp mưa dầm’ thật không hề sai. Sao lại vậy chứ? Công ty vốn là tâm huyết cả đời của mình, bị sụp đổ như thế này thật không cam tâm, hơn nữa lúc này mình muốn phẫu thuật cũng cần một số tiền rất lớn, mà tiền này thì nhất định không thể không chi, mình còn chưa muốn chết mà. Tuy rằng công ty của Lạc Tường có lẽ sẽ có cách liên lạc với Lâm Hiểu, nhưng nhất định Lạc Tường đã dặn dò không được phép nói cho mình, công ty của cha cũng không có cách nào mượn tiền được. Trong tình huống này, ngay cả ngân hàng cũng sẽ ngại mạo hiểm quá lớn mà không dám cho vay, càng huống chi thời gian hiện giờ quá gấp gáp. Mình hiện giờ còn chút tiền tiết kiệm, nhưng cũng đã đầu tư vào công ty hết rồi, bây giờ các hạng mục lại đang luân chuyển bình thường, căn bản không có nguồn tài chính nào nhàn rỗi. Tào Hoa, Tào Hoa, tôi đối với cậu không tệ, sao cậu lại nhẫn tâm đến vậy...

Khi Lâm Tĩnh Hải gọi điện thoại cho Lê Ương, chính trợ lý riêng của Lê Ương nghe máy. Hắn mời Lê Ương ghé qua một chuyến. Đối phương cũng rất thoải mái, vui vẻ nhận lời ngay. Có lẽ y hắn là đã liệu đến chuyện này rồi. Lâm Tĩnh Hải nhắm mắt lại. Mới hôm qua, mặt trời vẫn còn chiếu những tia nắng rực rỡ, ấm áp, vậy mà hôm nay đã không thấy tăm hơi. Bên ngoài chỉ còn những cơn gió quạnh hiu cuốn bức rèm lay động như đang nhìn vào trong dò xét.

Mùa thu đã sang rồi...

Lê Ương không phải là người thích dây dưa chậm chạp, ngay buổi trưa hắn đã xuất hiện trong phòng bệnh của Lâm Tĩnh Hải.

Lâm Tĩnh Hải cố nín kéo chút hy vọng của mình: “Anh có thể cho tôi mượn tiền trước được không, tôi khẳng định có thể hoàn lại cho anh, kèm theo cả lãi nữa.”

Lê Ương nhìn chăm chú Lâm Tĩnh Hải, đôi mắt sắc sảo như lóe tinh quang: “Cậu hẳn đã rõ tôi muốn cái gì. Tôi không cần gì khác. Điều kiện ấy nếu cậu không thể đáp ứng, tôi cũng không miễn cưỡng. Có điều, tôi nghĩ cậu hẳn cũng rõ ràng, lúc này ngoài tôi ra sẽ không ai có thể giúp cậu cả.”

Lâm Tĩnh Hải kinh ngạc ngẩng đầu, đột nhiên hiểu ra: Đúng vậy, Lê Ương sao lại có thể cho mình vay tiền mà không hề điều tra rõ ràng cơ chứ. Hắn hẳn đã biết mình hiện giờ đang khốn đốn thế nào...

Lâm Tĩnh Hải đành cam chịu nghĩ: Mình hiện giờ mang cái bộ dạng này, sau này cũng sẽ có nhu cầu sinh lý mà cùng người khác phát sinh quan hệ, cứ cắn môi mà chấp nhận là sẽ qua hết. Nói không chừng dù có phải làm MB thì mình cũng không thể nào tránh được.

*MB: money boy: trai bao

“Được rồi, tôi đồng ý. Nhưng phải chờ bệnh của tôi bình phục đã. Hơn nữa năm nghìn vạn bây giờ phải có ngay.”

“Được. Tôi chờ cậu.” Lê Ương đứng dậy định rời đi, khiến cho Lâm Tĩnh Hải có chút kinh ngạc hỏi: “Không ký hợp đồng sao?”

Lê Ương mở cánh cửa ra rồi quay đầu lại: “Không cần, tôi tin tưởng cậu.”

Lâm Tĩnh Hải chăm chú nhìn vào cánh cửa đã đóng lại sau lưng Lê Ương, cứ thế thất thần hồi lâu. Thì ra mình đến nước này rồi mà cư nhiên còn có người tin tưởng. Lệ từng giọt từng giọt rơi xuống mu bàn tay xanh tái của Lâm Tĩnh Hải, sau đó lăn xuống tẩm ra giường màu trắng, đọng lại trên đó những mảng màu ẩm ướt như những vết bẩn loang ra...

19. Chương 19

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

Sau khi bình phục hoàn toàn, Lâm Tĩnh Hải cũng đã gầy đi đáng kể. Trước kia hắn không có tướng mạo tuần tú, nhưng hắn cũng rất yêu quý thân thể của mình, còn lúc này đến thân thể cũng đã vô cùng tiều tụy.

Nghe thấy Lâm Tĩnh Hải tự giễu, Thạch Lỗi nói: “Thế nào, bây giờ vị thanh niên anh tuần ngài đây đã nổi danh trong giới rồi. Giai đoạn chúng ta vượt qua gian khó mà cải tử hồi sinh đã được đông đảo giới truyền thông vừa kể vừa thổi phồng lên. Bây giờ chúng ta đang trên đà phát triển rất tốt.”

Trên mặt Thạch Lỗi tràn đầy hào hứng cùng ý chí phấn đấu cao độ. Lâm Tĩnh Hải hâm mộ nhìn chàng trai Thạch Lỗi trẻ tuổi ngập tràn sinh khí. Ngắm lại bản thân, hắn mặc dù cũng mới hai mươi tuổi, nhưng tựa hồ như đã già lắm rồi, trong lòng lúc này chỉ là một mảnh hoang vu.

Lê Ương vốn là một người rất giữ chữ tín, nguồn tài chính hắn đã hứa cũng đến đúng lúc. Sau khi tình hình công ty ổn định, Lâm Tĩnh Hải ngồi nhìn điện thoại trên bàn làm việc. Hắn biết mình phải gọi điện, không cần biết có nên giữ chữ tín hay không, nếu như có thể, hắn thật sự muốn chạy trốn tới nơi nào đó không có ai biết hắn. Nhưng hắn biết mình không thể, chính mình đã bị một cái mạng nhện vô hình trói buộc mất rồi, hơn nữa Lê Ương cũng không phải người lương thiện gì cho cam. Hắn cũng hiểu một khi mình đã gọi thì sẽ không bao giờ quay đầu lại được nữa, nhưng chính mình lúc này cũng đã không có cách để quay đầu lại nữa.

“A lô?” Đây là số điện thoại riêng mà Lê Ương đưa cho Lâm Tĩnh Hải.

“Xin chào, Lê tổng. Tôi là Lâm Tĩnh Hải.” Thanh âm Lê Tĩnh Hải vang lên khô khốc.

“Gọi tôi là Lê Ương được rồi. Thân thể cậu đã khá hơn chưa?”

“Đã khỏe rồi.”

“Hôm nay thứ ba, cậu cứ nghỉ ngơi đi cho khỏe. Thứ năm tôi tới đón cậu.” Lê Ương cũng không nhiều lời, nói xong liền cúp điện thoại.

Lâm Tĩnh Hải nhanh chóng hít sâu một hơi.

Có thể chứ... sẽ được thôi... chỉ cần người cố gắng nỗ lực là được...

Thần kinh Lâm Tĩnh Hải đã được rèn luyện trở nên ngày càng cứng cỏi, hắn cố gắng làm việc, không hề có một chút gì thay đổi, chỉ là sớm đem bữa ăn tối gấp mặt để thương lượng sửa lại thành thứ tư.

“Vâng, xin chào.”

“Tĩnh Hải...”

Lâm Tĩnh Hải có chút mê muội: “...” Lạc Tường??

“Tôi là Lê Ương.”

Trong lòng Lâm Tĩnh Hải như thể vừa bị dội một gáo nước lạnh... Nguyên lai, mọi chuyện sớm đã là thương hải tang điền, một mối tình cảm lưu luyến này vốn chưa từng tồn tại...

*Thương hải tang điền: thể sự xoay vần

“Tĩnh Hải?”

“Xin lỗi, Lê Ương. Tôi chỉ là có chút thất thần thôi. Anh tới rồi sao? Vậy chờ một chút, tôi sẽ xuống ngay.”

Vẫn là buổi tối thứ năm, vẫn là vội vã chạy xuống, vẫn là đứng một chỗ tìm kiếm người nam nhân bên cạnh một cánh cửa xe đã mở sẵn, nhưng đã hoàn toàn không còn như xưa nữa. Sự thật luôn luôn tàn nhẫn khiến cho con người ta trở nên cứng cõi hơn... đem trái tim xé tan rồi chà đạp hết lần này đến lần khác, đến khi đau đớn thấu tâm can thì lại chậm chậm dùng kim khâu lại, tùy ý để cho vết thương bên trong trở nên mưng mủ thối nát mới vừa lòng...

Một chiếc Cadillac khỏe khoắn đang nằm lặng yên không một tiếng động, bên cạnh là Lâm Tĩnh Hải đang đứng ngăn người: “Tĩnh Hải.”

Lâm Tĩnh Hải cố kéo thần trí quay về nhìn lại, Lê Ương đã mở cửa xe chờ hắt lên xe. Lâm Tĩnh Hải liền cúi đầu chui vào trong.

Tựa hồ như không có gì khác so với trước đây, hai người cùng nhau đặt một phòng ăn tối, Lê Ương còn gấp thức ăn cho Lâm Tĩnh Hải, rồi trách hấn bây giờ quá gấp. Cuối cùng, Lâm Tĩnh Hải ngồi yên không nhúc nhích, còn Lê Ương sẽ rất tự nhiên mà cầm card đi tính tiền.

... Tôi cũng không đối xử với cậu có gì đặc biệt, vậy mà cậu đã yêu thương nhưng nhớ rồi...

Nguyên lai, đối với bạn giường, người ta thật sự có thể làm như vậy.

Đôi mắt Lâm Tĩnh Hải dường như mất đi tiêu cự, có chút nhòa đi. Chán chường nhưng lại mê man. Khẽ nhếch môi để nở một nụ cười mê người đầy gợi cảm, hấn đã thật sự thay đổi rồi... Vốn là tình yêu làm cho hấn thay đổi? Sự phản bội khiến hấn thay đổi? Hay chỉ đơn thuần là trái tim hấn không còn như xưa?

“Theo lý mà nói, tôi nên mua một căn hộ tặng cho cậu, nhưng chúng ta bình thường sẽ không gặp mặt, cho nên quên đi vậy. Tôi nếu như muốn gặp cậu, thì sẽ gọi điện thoại. Cậu yên tâm, tôi sẽ không đối xử với cậu như trai bao đâu, bởi vì chúng ta vốn là giao dịch. Trao đổi theo nhu cầu mà thôi.” Trong một căn phòng tại một khách sạn xa hoa, Lê Ương đang ngồi trên ghế salon nói chuyện với Lâm Tĩnh Hải.

Lâm Tĩnh Hải gật đầu, hấn đưa tay lên vuốt tóc mình, cảm thấy có chút cứng ngắc.

“Đi tắm đi!”

Lâm Tĩnh Hải nghe lời bước nhanh vào phòng tắm.

Khi hấn đã tắm sạch sẽ toàn bộ cơ thể, hấn mới chậm rãi đi ra. Mặc dù biết dù có trốn cũng trốn không xong, nhưng hấn vẫn muốn trì hoãn được càng lâu càng tốt. Lâm Tĩnh Hải có chút cứng ngắc, bởi vì hấn nhìn thấy Lê Ương sau khi tắm xong đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế salon vừa uống hồng tửu vừa cầm điều khiển TV đổi kênh. Trên bàn trà có một cái ly, hấn là của Lâm Tĩnh Hải. Lê Ương hướng Lâm Tĩnh Hải có ý bảo, Lâm Tĩnh Hải cầm lấy rồi nhìn chiếc ly nghĩ, hay là cứ uống cho xong. Coi như là tưởng nhớ thì có sao, nghĩ lại thì trước kia người ấy cũng chưa từng cùng người uống qua hồng tửu...

Lê Ương tắt TV, kéo theo Lâm Tĩnh Hải ngồi xuống salon, ôm hấn rồi thấp giọng bảo: “Sợ rồi à?” Thanh âm Lê Ương ẩn chứa sự xâm chiếm mạnh mẽ nhưng lại vẫn đầy từ tính như trước. Lâm Tĩnh Hải cố gắng làm cho mình trông thật bình thường, lắc đầu, không có gì phải sợ, đây chính là giới hạn mà mình phải nỗ lực vượt qua!

Lê Ương hôn rất ôn nhu, có lẽ cũng cảm giác được Lâm Tĩnh Hải đang run rẩy. Chiếc lưới chậm rãi xâm nhập, đôi môi quấn lấy không rời, khí tức của cả hai giao hòa lẫn nhau. Lê Ương cứ từng bước khám phá từng điểm mẫn cảm trên cơ thể của Lâm Tĩnh Hải, vô cùng ôn nhu, khiêu khích nhưng cũng tràn đầy dục tính. Tay hấn còn không ngừng vuốt ve phân thân của Tĩnh Hải, làm cho hấn phải thổ dốc, không nhịn được mà rên rỉ...

Lúc Lê Ương tiến vào, Lâm Tĩnh Hải không nhịn được mà bật khóc, chỉ ghen ngào không lên tiếng vì sợ làm người kia mất hứng, nhưng sự khiêu khích của Lê Ương ngược lại càng thêm hữu lực.

Thực sự thì, người kia đối với hắn đã ôn nhu lắm rồi...

Khi Lâm Tĩnh Hải dưới thân Lê Ương đạt tới cao trào, thân thể hắn trở nên căng thẳng. Đây là lần đầu tiên hắn thấy sáng khoái như vậy, cũng là lần chính thức duy nhất hắn đạt tới cao trào. Nhưng giống như hít thuốc phiện, càng tuyệt vời khi càng khiến cho người ta thống khổ.

Hóa ra, mình như vậy cũng có cảm giác, bản thân chắc thực sự là đồng tính luyến ái rồi...

Ngay lúc Lâm Tĩnh Hải vẫn còn đang thờ đốc, Lê Ương bất chợt ôm hắn tới giường, hôn lên môi hắn, tiếp tục đưa hắn vào một vòng cao trào mới.

Khi hơi thở hai người đã điều hòa trở lại, Lê Ương liền ôm Lâm Tĩnh Hải đến phòng tắm, cũng không để tâm đến hắn đang lúng túng đưa tay ngăn trở: “Đây là điều tôi nên làm. Cậu có thân phận đặc biệt, không phải là trai bao của tôi.”

Tayhắn ôn nhu xâm nhập vào địa phương khó nói kia, đem dịch thể bên trong chậm rãi lấy ra. Trong lòng Lâm Tĩnh Hải vừa ngượng ngùng vừa đau khổ, vì sao cứ khắc khắc lại phải nhắc nhở hắn về sự thật tàn nhẫn ấy.

Bởi vì nhờ Lê Ương quan tâm, Lê Tĩnh Hải không hề bị thương. Khi sự tình qua đi, Lê Ương lại đưa hắn lên giường, sau đó mới rời đi. Lê Ương trừ khi đi công tác, nếu không cũng sẽ không ngủ bên ngoài.

Lâm Tĩnh Hải mỉm cười trào phúng: Thật sự là một ông chủ tốt, vừa nhiều tiền lại ôn nhu, không những thế còn giúp mình rửa sạch nữa chứ, thế mà mình trước kia còn không biết lượng sức mà mong có được tình yêu.

Cuộc sống theo quy luật cứ thế chậm rãi trôi đi, điều chung duy nhất giữa hai người cũng chỉ là ân ái.

Sau buổi tối hôm ấy, Lê Ương và Lâm Tĩnh Hải cũng từng có lúc đụng mặt nhau, nhưng hai người cũng chỉ trò chuyện vài câu, cũng rất tự nhiên hờ hững lạnh nhạt, như những người bình thường gặp nhau.

20. Chương 20

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

“Cốc cốc.”

“Mời vào.” Thanh âm Lâm Tĩnh Hải vững vàng vang lên, hắn cũng không ngẩng đầu nhìn mà nói.

Thạch Lỗi đẩy cửa bước vào, hắn bây giờ đã là trợ lý của Lâm Tĩnh Hải, mặc dù có người bàn luận rằng hắn thăng chức quá nhanh, nhưng ai cũng phải thừa nhận sự cố gắng cùng năng lực của hắn vốn là rõ như ban ngày.

Giọng nói luôn vui vẻ của Thạch Lỗi lúc này lại có chút buồn bực, hắn ở trong phòng làm việc giận dữ nói: “Tổng giám đốc, tối nay có một bữa tiệc từ thiện, ngài đã nói sẽ tham gia mà.”

Lâm Tĩnh Hải ngưng thần nghĩ, hình như đúng vậy. Bữa tiệc tối nay sẽ quy tụ đầy đủ những nhân vật trọng yếu trong thương giới, vốn là một cơ hội rất tốt để mở rộng phạm vi làm ăn đồng thời gia tăng danh tiếng và hình tượng của công ty mình.

“Được, tôi sẽ đi.” Hắn nhìn Thạch Lỗi như có ý muốn nói gì đó rồi lại thôi. “Sao vậy? Buổi tối có việc à?”

“Nhà của tôi có chút việc...”

“Vậy sao, không có vấn đề gì, tôi đi một mình cũng được.”

Thạch Lỗi nhìn thân thể gầy gò của Lâm Tĩnh Hải, vẻ mặt vô cùng thành khẩn nói: “Tổng giám đốc, thân thể của ngài chưa hồi phục hoàn toàn, ngài phải chú ý một chút. Buổi tối không nên uống rượu.”

“Ha ha, được rồi. Tiểu Lỗi tử, cậu càng ngày càng có khuynh hướng giống một bảo mẫu rồi đó. Yên tâm đi, tôi sẽ chú ý mà.” Lâm Tĩnh Hải bây giờ thì thoảng cũng có lúc tươi cười làm cho Thạch Lỗi vô cùng vui mừng, hẳn lúc này mới yên tâm lui ra.

Bây giờ, công phu thay đổi nét mặt của Lâm Tĩnh Hải càng ngày càng thuần thực, hẳn dù gặp người quen hay người lạ đều có thể đủ khéo léo trò chuyện làm cho tất cả mọi người đều vui vẻ. Trên mặt hẳn lúc nào cũng nở nụ cười cõi mở, nhưng linh hồn hẳn tựa như đã bay lên trên tất cả mà nhìn xuống mọi người, những người này vốn nhiều phần dối trá, nhưng chính mình chẳng phải cũng thật nực cười sao. Có điều, ít nhất có thể yên tâm rằng hẳn sẽ không trao trái tim cho ai nữa, như vậy sẽ không bao giờ phải lo lắng bị thương tổn hay đau lòng.

Lâm Tĩnh Hải đang cùng một thương nhân bề vệ trò chuyện vui vẻ, nước miếng tung bay, xem chừng vô cùng khoái trá, bất chợt từ ngoài cửa truyền đến tiếng xôn xao, hẳn lơ đãng nhìn ra, nhưng rồi bình tĩnh được ngay. Vậy ra, bọn họ đã trở về.

Lạc Tường cùng Lâm Hiểu xuất hiện tại cửa, sớm nên nghĩ đến sẽ là bọn hắn chứ, vẫn là vẻ ưu nhã thông dong như thế, vẫn là những bước đi đầy vận luật mang theo phong thái quý tộc cao sang, cơ thể theo từng bước chân mà nhấp nhô như giai điệu, thu hút mọi ánh nhìn nơi đại sảnh to lớn tráng lệ này. Cả hai đều mang một dung mạo cùng cảm giác như thể vượt lên những người bình thường, khiến cho kẻ khác than thở không thôi. Mặc dù bọn họ không công khai mọi chuyện, nhưng phàm là những người hiểu biết nhìn sẽ minh bạch ngay, có điều không thấy ai dám dị nghị điều gì.

Chỉ một cái chớp mắt, mà như thể đã ngàn năm. Chỉ một cái liếc nhìn, nhưng tựa như muôn sông nghìn núi. Lâm Tĩnh Hải đột nhiên nhớ tới một câu nói của người xưa như thế. Hắn bỗng cười rộ lên, lau đi đôi mắt vì cười mà lộ ra một tia ẩm ướt.

“Lâm tổng? Lâm tổng?”

“Vâng? Thật thất lễ quá, ngài có thể nói lại một lần nữa được không?” Thần trí Lâm Tĩnh Hải quay về chăm chú tiếp tục cuộc chuyện trò đang dở. Đúng vậy, mình có cuộc sống của mình, vô luận là yêu hay được yêu, vô luận là cô độc hay náo nhiệt, ít nhất mình cũng rõ ràng đây mới là hiện thực, không phải sao?

Sau khi cùng vị thương nhân kia trò chuyện xong, Lâm Tĩnh Hải ngay lập tức muốn tìm một chỗ hẻo lánh để trốn những quy tắc thủ tục rườm rà. Đang muốn thở phào nhẹ nhõm thì...

Thanh âm của người mà hắn từng vô cùng sùng nịch cất lên đầy quen thuộc, vậy mà giờ đây như thể ngàn mũi kim đâm vào lòng hắn: “Anh.”

Lâm Tĩnh Hải khẽ nở một nụ cười yếu ớt, ngẩng đầu lên.

“Quả nhiên ở chỗ này, em đã nói mà, với tính tình của anh ấy, bây giờ nhất định sẽ ở đây.” Lâm Hiểu ngồi xuống bên cạnh Lâm Tĩnh Hải, quay đầu lại nói với Lạc Tường đang bước tới: “Thế nào? Đúng là không sai chứ.”

Lạc Tường cười tán thành: “Đúng vậy. Em nói không sai.”

Bởi vì Lâm Tĩnh Hải đang ngồi ở giữa, Lạc Tường cũng chỉ có thể ngồi sang bên cạnh hắn. Chỉ một chút thôi, Lâm Tĩnh Hải đã biết mình vốn đánh giá bản thân quá cao rồi. Mùi thơm quen thuộc trên cơ thể Lạc Tường bay tới, khiến cho hắn như bị đắm chìm trong quá khứ, mê hoặc hắn đến từng tế bào. Cùng một lúc, Lâm Tĩnh Hải như đang ở trên cả thiên đường lẫn địa ngục.

“Có chuyện gì vậy?” Nhìn Lâm Tĩnh Hải cầm chén rượu ngồi yên lặng, Lạc Tường thuận miệng hỏi.

Lâm Tĩnh Hải thoảng chốc bối rối, nhưng cũng không biết làm sao, hẳn thật sự không làm được. Hắn không thể giống Lạc Tường coi như chưa từng có chuyện gì phát sinh khi ấy, hẳn sợ hãi vết sẹo của mình vừa mới lành lặn sẽ lại bị người ta xé toạc ra. Mà kỳ thật, vốn đã bị xé rách đến chảy máu rồi.

“Không có việc gì...”

“Anh, sao anh lại gầy nhiều như thế?”

Lâm Tĩnh Hải cảm giác được có một đôi mắt đang nhìn mình chăm chú, khiến cho hắn sợ hãi không thôi.

“Không sao cả, chỉ là dạo này đang giảm béo một chút thôi, Hiểu Hiểu, bọn em ra nước ngoài chơi có vui không?”

Nhắc tới chuyến du lịch của mình, Lâm Hiểu trở nên không còn một chút nào dáng vẻ của một tổng tài nữa, hắn bắt đầu vui vẻ kể về những chuyện ngọt ngào của mình cùng Lạc Tường. Lâm Tĩnh Hải cũng chỉ biết cúi đầu lắng nghe, trong lòng vừa chua xót, lại vừa đau đến quặn thắt. Hắn thật muốn bỏ đi, không muốn ngồi đây cùng hai người này nữa!

Ngay lúc móng tay hắn theo thói quen bắt đầu đâm sâu vào lòng bàn tay, hắn bỗng nhìn thấy một người quen thuộc: Lê Ương!

Lâm Tĩnh Hải kích động đến mức gần như run rẩy, mặc dù hắn đối với Lê Ương cũng có chút tâm lý bài xích, nhưng so với sự e ngại của hắn với Lạc Tường và Lâm Hiểu bây giờ thì còn dễ chịu hơn nhiều. Hắn lần đầu tiên quang minh chính đại đứng lên, hướng Lê Ương mà vẫy: “Lê Ương, bên này.”

Lê Ương vốn là một nhân vật lớn, lúc này hắn đã được không ít người vây quanh, vốn đang định trò chuyện với một vị thì đột nhiên nghe thấy giọng nói của Lâm Tĩnh Hải, có chút kinh ngạc, nhưng hắn vẫn bước về phía Lâm Tĩnh Hải.

Lâm Tĩnh Hải vui vẻ nói với hắn: “Tới rồi sao?”

Lê Ương gật đầu. Lâm Tĩnh Hải vội đứng lên, ý bảo Lạc Tường nhường chỗ, khiến Lạc Tường cùng Lâm Hiểu ngồi cạnh nhau, để Lê Ương ngồi vào cạnh hắn. Hắn còn cố ý ngồi dịch ra ngoài, làm cho Lê Ương không có cách nào khác đành phải ngồi vào giữa hắn cùng Lạc Tường.

Lâm Tĩnh Hải âm thầm cắn răng, sau đó hướng Lâm Hiểu cùng Lạc Tường giới thiệu: “Đây là Lê Ương, mọi người hẳn cũng biết nhau rồi.”

“Đương nhiên rồi anh. Chúng ta là bạn hợp tác làm ăn mà.” Lâm Hiểu cười đáp. Lạc Tường thì im lặng không nói câu gì, nhưng đôi mắt sắc bén không ngừng nhìn Lâm Tĩnh Hải chăm chú.

“Cậu lại uống rượu? Không phải đã nói không thể uống rồi sao? Dạ dày lại đau thì làm thế nào?” Lê Ương cầm lấy ly rượu mà Lâm Tĩnh Hải đang cầm trên tay, thay vào đó là một ly nước quả.

Lâm Tĩnh Hải có chút không biết phải làm sao, ậm ừ hồi lâu rồi cũng im lặng không thốt được câu gì, người ngoài nhìn vào sẽ thấy hắn hẳn là đang xấu hổ. Lâm Hiểu chỉ âm thầm cười khê.

“Có phải đang làm phiền mọi người không? Để tôi đưa cậu về.” Lê Ương nhẹ vuốt mái tóc Lâm Tĩnh Hải, sau đó quay sang nói với Lạc Tường cùng Lâm Hiểu, “Thất lễ rồi, Tĩnh Hải thân thể không tốt. Chúng tôi xin phép đi trước.” Dứt lời, liền dẫn Lâm Tĩnh Hải rời đi.

21. Chương 21

Editor: Fuyu

Beta – reader: Bằng Tiêu

“Không được... xin anh... ư... ưm...” Từ trong căn phòng xa hoa quen thuộc kia truyền ra lời cầu xin nức nở nghẹn ngào đầy xấu hổ của một nam nhân. Nhưng người đàn ông cường tráng đang ở trên cơ thể hắn cũng không hề ngừng lại, không những thế tốc độ còn nhanh hơn, tựa hồ chỉ như vậy mới có thể phát tiết hết bất mãn trong lòng ra.

Trong không khí tràn ngập một mùi hương nam tính nhưng cũng đầy dâm mỹ. Còn có thanh âm nam nhân phía trên đang thở gấp gấp cùng người dưới thân không nhịn được mà nức nở. Sau một lúc lâu quất xuyên

liên tục, nam nhân kia tựa hồ đã tới cực hạn, hậu huyết không ngừng mãnh liệt co rút, gắt gao ôm chặt lấy cái nam tính trong cơ thể mình, ngọc hành cũng không ngừng bắn ra tinh hoa. Nam nhân gầy gò như thể kinh ngạc cảm giác được sâu trong cơ thể mình có một dòng nhiệt lưu nóng bỏng lấp đầy, tiếp đó lại là một trận co quắp.

Một lúc lâu sau, nam nhân trên người hắn nhìn xuống nam tử gầy yếu đã có chút hư thoát, người phía trên đương nhiên chính là Lê Ương.

Hắn thở dài một hơi, vuốt ve khuôn mặt Lâm Tĩnh Hải, sau đó ôm hắn vào phòng tắm. Lâm Tĩnh Hải lần này bị giày vò đến như chết đi sống lại, trong lúc hôn mê hắn vẫn tưởng mình đang ở bên Lạc Tường, cả người đều trở nên căng thẳng cùng đau đớn khiến cho hắn sợ hãi, cái cảm giác thống khổ này khi xưa ở bên Lạc Tường hắn thường xuyên phải nếm trải.

Bản thân hắn sau khi lâu ngày được đối đãi ôn nhu đã quên mất lúc trước từng bị đối xử như thế nào. Lúc chạm vào nước nóng, thân thể hắn đau đến phát run! Trong tình huống này, luôn luôn là tự hắn dùng nước lạnh mà tẩy rửa. Trong vô thức hắn muốn đẩy tay người bên cạnh kia ra, nhưng lại bị ngăn lại.

“Tĩnh Hải, tôi rửa giúp cậu, đừng cản.” Nhận ra giọng nói của Lê Ương, Lâm Tĩnh Hải cũng dần dần tỉnh táo lại, nhưng trong ánh mắt hắn vẫn không giấu nổi chút e ngại cùng đề phòng.

Lê Ương cũng làm như không nhìn thấy mà tiếp tục động tác ôn nhu dịu dàng, khác hẳn một trời một vực với người vô cùng thô bạo khi ân ái vừa nãy.

“Hôm nay tôi thô lỗ như vậy với cậu là có nguyên nhân. Cậu cũng hiểu rõ, chúng ta vốn là giao dịch, nên cũng hy vọng cậu sẽ không gây ra những phiền toái không cần thiết, những dây dưa rắc rối tình cảm của cậu không nên lôi tôi vào. Nếu gây ồn ào liên lụy tới tôi sẽ không hay. Tôi không muốn vợ mình biết được... Hơn nữa Lâm thị mặc dù với tôi không có gì uy hiếp, nhưng cũng là một đối tác vô cùng quan trọng, tôi không hy vọng quan hệ này bị sút mẻ dù chỉ một chút. Tóm lại, mong cậu không nên vi phạm.”

Đầu Lâm Tĩnh Hải cúi thấp một cách cứng nhắc, giọng nói khàn khàn của hắn nhẹ nhàng vang lên: “Hôm nay là tôi đã quá phận. Tôi sẽ chú ý. Sau này không bao giờ tái diễn nữa...” Hắn thầm nghĩ, vô luận thế nào mình cũng sẽ không bao giờ thoát khỏi số mệnh phải đóng vai phụ này, nguyên lai trong mắt người khác, mình vốn là kẻ không thể nào chịu nổi như thế...

Lê Ương sau khi tắm rửa giúp Lâm Tĩnh Hải thì cũng vội vã rời đi. Hắn không biết rằng chính Lâm Tĩnh Hải cũng chưa từng ngủ lại đó. Hắn dù mệt mỏi, thống khổ thế nào cũng đều quay về ngủ ở căn phòng nhỏ của chính mình. Nơi đó cho hắn cảm giác an toàn cùng yên ổn. Nếu ở lại khách sạn, hắn sẽ bị mất ngủ, hoặc nếu ngủ được cũng sẽ chìm trong cơn ác mộng không thôi.

Lâm Tĩnh Hải trả phòng, cũng không nhìn đến ánh mắt của người phục vụ mà trực tiếp đi ra cửa lớn.

Hắn khi qua đêm cùng Lê Ương cũng chưa bao giờ bỏ lại xe của mình, mỗi lần về nhà đều tự lái xe trở về. Buổi tối hôm nay, mặc dù đầu hắn đang đầy mồ hôi, nhưng trong thâm tâm hắn cũng vẫn chưa nóng lòng muốn về nhà. Hắn chậm rãi bước đi, tưởng tượng chính mình đang nhàn nhã tản bộ. Ít nhất cũng phải tìm cho mình một niềm vui thì mới có thể cố gắng mà sống sót, không phải sao?

Từ ngọn đèn rực rỡ bên trong một khung cửa sổ, hắn nhìn thấy một nam nhân ốm yếu, sắc mặt tái nhợt đến dọa người, cùng với đôi gò má đỏ một cách khác thường. Nam tử cũng từ trong tấm kính nhìn hắn. Hắn cười, nam tử cũng cười, hắn cau mày, nam tử cũng cau mày, hắn thử đưa tay vỗ vỗ mặt, nam tử cũng đưa tay vỗ vỗ mặt. Hắn vui sướng nhớ lại mình khi còn bé.

“Mẹ, mẹ xem đi, quần áo này thật đẹp, Tiểu Hồ lớp bên cạnh có, Tiểu Hầu tử có, bạn ngồi cùng bàn của con cũng có. Con cũng muốn có một bộ giống như vậy. Bọn họ nói muốn dùng bộ này làm đồng phục của đội bóng rổ. Nên con cũng muốn mua.”

“Tiểu Hải...” Mẹ hắn sắc mặt không khỏe khó xử nhìn vào ánh mắt khát vọng của tiểu nam hài, “Mẹ cũng muốn mua cho con, nhưng tiền lương tháng này mẹ định dùng để mua đồ ăn cho con bồi bổ, con mặc dù thể dục giỏi, nhưng thân thể lớn rất nhanh, dinh dưỡng nếu không đủ sẽ khiến cho cơ thể yếu ớt.”

Tiểu nam hài vô cùng hiểu chuyện chỉ lưu luyến bên cửa kính một chút, sau đó đột nhiên phát hiện có hình ảnh mẹ và mình phản chiếu bên trong. Hắn nghịch ngợm dừng lại nói: “Mẹ, con cũng có thể mặc được này.”

Hắn đem chính mình ướm vào hình ảnh bộ quần áo ở bên trong sau đó cười hì hì. Trong ánh mắt tràn ngập màu sắc rực rỡ, mẹ hắn cũng vui vẻ cười theo. Hai người lại tiếp tục đi về phía trước. Mẹ hắn biết con mình vì nhìn thấy thân thể gầy yếu của mẹ nên mới nói vậy để an ủi nàng.

Lâm Tĩnh Hải nhớ lại chuyện cũ, ôn nhu dùng đầu ngón tay chạm vào khung cửa kính, khóe miệng nở một nụ cười mỉm đầy hoài niệm bi thương.

“Mẹ, mẹ. Xem nè, cái áo khoác ngoài này nhìn thật đẹp. Chờ khi có tiền con sẽ mua cho mẹ những bộ đẹp nhất.” Nhìn đứa con yêu quý nói với mình những lời hùng tâm tráng trí như vậy, nữ tử thoát nhìn vốn rất bình thường chợt lộ ra nét cười vô cùng xinh đẹp, khiến cho người khác cũng phải lấy làm kinh diễm...

Mẹ... con giờ đã có thể mua cho mẹ những bộ y phục đẹp nhất rồi đó... Nhưng mẹ đang ở nơi nào... đang ở trên thiên đường chờ con hay là... đã quên Tiểu Hải của mẹ mà đi đầu thai chuyển kiếp rồi...

“Tiên sinh? Tiên sinh?” Phía bên trong, người chủ cửa hàng thấy một nam nhân ăn vận sang trọng đứng ở trước cửa sổ nhìn ngắm hồi lâu, liền bước ra ngoài hỏi: “Ngài có cần giúp đỡ không?”

“A... không cần đâu... cảm ơn.” Lâm Tĩnh Hải thấp giọng nói, khóe miệng vì nhớ đến nụ cười của mẹ mà vẫn chưa mất đi nét cười, trong chốc lát chưa thể nào phục hồi vẻ mặt như cũ được.

Nói xong, Lâm Tĩnh Hải tiếp tục đi về phía trước, không biết phía sau mình, người bán hàng mặt vẫn còn đỏ bừng vì nụ cười vừa rồi của hắn. Nam nhân này khi cười lộ lên thật sự trông rất mê người...

Bởi vì khí trời càng ngày càng lạnh, người qua kẻ lại trên đường cũng thưa thớt đi nhiều. Nhưng bởi vì đây vốn là một khu phố buôn bán sầm uất, nên vẫn có một vài đôi tình lữ không sợ lạnh mà còn đang sóng bước bên nhau đi dạo. Bọn họ trò chuyện rồi cười đùa thân mật, đi qua bên cạnh Lâm Tĩnh Hải, sau đó bước vào cửa hàng sau lưng hắn. Lại có đôi trước mặt Lâm Tĩnh Hải vẫn thoải mái ôm hôn vô cùng quấn quýt...

Trong ánh mắt hắn lộ ra vẻ hăm mộ cùng nỗi chua xót vì không cách nào được như vậy, khiến cho hắn đau đớn khôn nguôi ...

22. Chương 22

Editor: Fuyu

Beta – reader: Bằng Tiêu

Lâm Tĩnh Hải cứ đi lang thang, cũng không biết đã đi bao lâu nữa, chỉ biết đến lúc cơ thể không thể nào lê bước nổi, hắn mới bất đắc dĩ gọi một chiếc xe để đi về nhà. Đi vào cổng tòa nhà, nhìn thấy một chiếc Mercedes Benz nằm lặng yên, cô độc dưới lầu. Thần kinh hắn bỗng trở nên căng thẳng, nhưng sau đó lại buông lỏng trở lại. Đúng vậy, sao có thể là nam nhân kia chứ, chỉ là xe giống nhau thôi. Hắn chậm rãi hướng phía trước mà đi, ở chỗ đó vẫn còn đau âm ỉ, khiến hắn không có cách nào đi nhanh hơn được.

“Bịch.” Phía cửa xe phát ra tiếng vang, Lâm Tĩnh Hải thoáng cái liền đông cứng lại, vì hắn nhận ra trong không khí có một mùi hương quen thuộc, khiến cho hắn vội vàng rảo bước nhanh hơn. Thế nhưng phía sau lưng chợt vang lên giọng nói làm cho hắn phải dừng bước: “Không mời tôi vào chơi hay sao? Tĩnh Hải.”

Lạc Tường!

Chạy nhanh lên, chạy nhanh lên. Tiếng nói bên trong cơ thể Lâm Tĩnh Hải giục giã hắn. Nhưng cả người hắn đã đông cứng lại rồi, dù muốn cũng không thể nào di chuyển được. Mãi đến khi tiếng bước chân vững vàng đầy quen thuộc tiến tới ngay sau lưng, hắn mới có thể phản ứng lại: “Sợ rằng không được tiện cho lắm, Lạc tiên sinh.”

“Vậy sao? Chúng ta đâu phải là người xa lạ. Có gì mà không tiện chứ? Hơn nữa chúng ta vốn đã từng có quan hệ vượt quá giới hạn rồi.” Lạc Tường từng bước khiến Lâm Tĩnh Hải không có đường lui.

Lâm Tĩnh Hải sắc mặt trắng bệch, chỉ có thể đi về phía trước. Hắn cảm giác được người kia vẫn gắt gao bám sát sau lưng hắn, dù trong bóng tối cũng nhìn hắn chăm chú không rời.

Lâm Tĩnh Hải mở cánh cửa ra, không nói năng gì cầm dép lê đi trong nhà lên thay, do dự một chút, lại cầm một đôi vớ trên mặt đất, sau đó bước vào ngồi lên ghế salon trong phòng khách.

Người phía sau cũng dường như vô cùng quen thuộc đi dép vào, sau đó bước vào toilet rửa sạch tay, rồi mới ra ngồi lên ghế. Ai mà nghĩ tới, người này trước đây cũng chỉ ghé qua một lần, cho dù khi hai người thân mật nhất thì hắn cũng không hề bước vào nhà Lâm Tĩnh Hải. Khi Lạc Tường đã ngồi yên vị, Lâm Tĩnh Hải cũng thẳng thắn hỏi: “Lạc tiên sinh, ngài tới chỗ này Hiểu Hiểu có biết không? Tôi sẽ gọi điện cho nó...”

“Vì sao cậu lại quen Lê Ương?” Lạc Tường nhanh chóng cắt đứt lời Lâm Tĩnh Hải đang nói.

Lâm Tĩnh Hải sững sốt, hắn cảm giác Lạc Tường tựa hồ như đang tức giận.

Hắn thoáng chốc liền nhớ lại cái cảm giác bị ai cùng thống khổ của mình trong bước đường cùng đó, cái cảm giác bị Lê Ương xâm nhập mà hắn vô cùng muốn quên đi ấy...

Rồi thoáng cái, Lâm Tĩnh Hải dùng ánh mắt oán hận nhìn Lạc Tường chăm chú: “Chuyện này không liên quan gì tới ngài.”

“Thật sao? Chẳng lẽ chỉ một thời gian ngắn cậu đã thấy cô đơn rồi? Nên mới tìm tân hoan? Cũng khó trách, lần đầu tiên gặp mặt, cậu đã lộ ra vẻ mặt muốn được người ta yêu thương.” Lạc Tường châm chọc nói.

“Nếu cho Hiểu Hiểu biết hắn có một người anh dâm dăng như vậy, cậu nói hắn sẽ nghĩ sao? Hai người không chỉ tướng mạo bất đồng, mà ngay cả tính cách cũng không có điểm nào giống nhau hết. Chắc chắc...”

“Cậu thấy thiếu nam nhân đến thế sao?” Thanh âm Lạc Tường đã bắt đầu lớn hơn...

“Cút đi!”

Lạc Tường trong phút chốc bỗng lặng đi, dù sao Lâm Tĩnh Hải vốn là người vô cùng ôn hòa nhã nhặn, trước đây khi hai người chia tay cũng chưa từng có thái độ quyết liệt như vậy, khiến cho Lạc Tường vô cùng kinh ngạc.

“Cút ngay đi. Đừng để tôi nói đến lần thứ ba.” Lâm Tĩnh Hải cũng không ngẩng đầu lên, chỉ là tay đã nắm lại thành nắm đấm, lưng cũng ưỡn thẳng lên.

Lạc Tường cũng không phải người bình thường, hắn rất nhanh liền khôi phục lại thái độ bình thản, không hề tỏ ra mình bị hù dọa, khẽ nở nụ cười độc ác: “Cậu còn đang ảo tưởng sao? Vẫn chưa hiểu à? Cuộc sống hạnh phúc chỉ có diễn viên chính mới xứng đáng có được, vai phụ chỉ là dùng để phụ trợ, chỉ khi bọn họ thống khổ cùng giày dụa mới có thể làm nổi bật cuộc sống hạnh phúc và ầm áp của vai chính. Mà cậu... bất hạnh thay... mãi mãi chỉ là một vai phụ...”

“...” Phút chốc, cơn ác mộng cùng sự thật tàn nhẫn đã chồng lên nhau. Vậy ra cơn ác mộng ấy chưa bao giờ là mộng, đó là sự thật. Lâm Tĩnh Hải cúi thấp đầu, cổ họng cơ thể mình không run rẩy:

“Lạc Tường, tôi hận anh.” Giọng nói thẳm thì vang lên. Trong lòng hắn cũng rõ ràng, người nam nhân này vô cùng hiểu hắn, mỗi một lời nói, đều đâm trúng vết sẹo trong lòng.

Nhìn khuôn mặt trắng bệch của Lâm Tĩnh Hải, Lạc Tường nhăn mặt nhíu mày, tựa hồ như muốn nói cái gì nhưng lại không nói nên lời, hắn thở dài rồi đứng dậy: “Tôi sẽ trở lại thăm cậu sau. Dưỡng tốt thân thể đi.”

Trong phòng ngủ tối tăm, Lâm Tĩnh Hải thống khổ ôm lấy thân thể, vì cái gì? Ta chỉ muốn một cuộc sống bình thường, vì cái gì lại không buông tha ta chứ?

Cuộc sống vẫn như trước, Lâm Tĩnh Hải đem toàn bộ tinh lực dồn cả vào trong công việc.

“Tĩnh Hải?”

“... Lê Ương.”

Dưới lầu, chiếc xe Cadillac màu đen vẫn đang chờ ở chỗ cũ...

Ngay khi xe vừa đi, có một chiếc Mercedes Benz lướt qua...

Lúc xong tình sự với Lê Ương, Lâm Tĩnh Hải lại trở về nhà. Ngoại trừ lần ân ái trước ra thì Lê Ương lúc nào cũng rất ôn nhu. Mọi việc giải quyết xong, Lâm Tĩnh Hải từng nghĩ đến việc bỏ đi. Nhưng hắn tựa hồ như đã thích ứng với cuộc sống này rồi.

Dưới lầu, vẫn là chiếc Mercedes Benz trước kia từng làm cho mình vô cùng vui vẻ, nhưng giờ đây chỉ còn nổi thống khổ thương tâm. Bởi vì từ khi bọn họ trở về, vết thương của Lâm Tĩnh Hải lại bắt đầu rỉ máu.

Lâm Tĩnh Hải lần này muốn nhìn thật kỹ. Nhưng không nghĩ tới khi hắn vừa mở cửa ra, có người lập tức mạnh bạo chen vào trong rồi đóng rầm cửa lại: “Anh làm gì vậy?”...

“Nói lại lần nữa xem, vì sao cậu lại quen biết Lê Ương?”

“Quan hệ của các người là cái gì?”

Lâm Tĩnh Hải ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. “Tôi sẽ gọi Hiểu Hiểu tới đón anh.” Đang định cầm điện thoại lên, thì đã bị một bàn tay to giạt lấy.

“Cậu đã lên giường với hắn rồi?”

“Vì cái gì? Vì cái gì?” Lâm Tĩnh Hải nhìn trong mắt đầy tơ máu của người trước mặt tràn ngập đau đớn, đột nhiên cảm thấy vui sướng một cách độc ác.

“Cậu có biết rằng tôi...” Lạc Tường vừa mới mở miệng đã bị cắt đứt. Thanh âm của Lâm Tĩnh Hải phút chốc như cao vút lên: “Bởi vì tôi cần tiền.”

Lạc Tường khó tin nhìn thẳng vào mắt hắn. Nhưng Lâm Tĩnh Hải giờ đã bắt cần, hắn tự tay xé toạc vết thương trong lòng vốn chưa từng khép lại kia, tiếp tục nói: “Tôi cần tiền! Mà anh ta lại có thể cho tôi thứ đó.”

23. Chương 23

Editor: Fuyu

Beta – reader: Bằng Tiêu

Ánh mắt Lạc Tường nhanh chóng mở to, bên trong ẩn chứa đầy đau thương cùng phẫn nộ. Lâm Tĩnh Hải nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm thẳm, lấp lánh như đá quý mà mình từng xiết bao mê luyến, gằn giọng thốt lên từng chữ từng chữ một: “TÔI RẤT CẦN...” Chỉ còn một từ cuối cùng từng khiến hắn cả người đầy vết thương cùng đau đớn kia vẫn chưa kịp nói ra thì đã bị Lạc Tường dùng miệng chặn lại. Lạc Tường gắt gao nắm chặt lấy tay hắn như thể sợ hắn sẽ bỏ chạy mất.

Thanh âm Lạc Tường cũng đã trở nên run rẩy: “Cậu... cậu cần tiền đúng không? Tôi cho cậu! Chỉ cần có tiền là được đúng không? Tôi sẽ đưa cậu tiền!”

Lạc Tường mãnh liệt xâm chiếm cơ thể Lâm Tĩnh Hải, dùng sức xé toạc quần áo của hắn ra. Đến lúc này, Lâm Tĩnh Hải mới hiểu hắn muốn làm gì, kịch liệt giãy dụa.

“Anh bị điên rồi.” Lâm Tĩnh Hải liều mạng đẩy Lạc Tường ra, nhưng cơ thể hắn so với Lạc Tường vốn không cường tráng bằng, hơn nữa lại vừa bệnh nặng mới hồi phục cùng với chấp niệm trong lòng chưa từng rũ bỏ được, cộng thêm vừa cùng Lê Ương ân ái trở về, cả người hắn lúc này vô cùng suy yếu. Hắn không thể ngăn cản nổi sự xâm chiếm của Lạc Tường.

Tay Lạc Tường không chút nào thương tiếc mà đi vào nơi tiểu huyệt nhỏ hẹp kia: “Ấm ướt vậy à? Sao? Mới vừa được rửa sạch đúng không? Cậu cũng quen rồi đó nhỉ? Nhưng sao vẫn chặt vậy? Không nhịn được muốn người ta thao sao?”

“Ừm...” Khi hắn đem thứ đã sớm trướng đại cắm vào nơi tiểu huyết nhỏ hẹp, Lâm Tĩnh Hải đã không nhịn được đau đớn mà rên rỉ. Lệ từ trong mắt chậm rãi tuôn rơi, theo sự đóng đưa của cơ thể mà thấm ướt gối.

“Đồ gái điếm ti tiện, ta sẽ bỏ tiền ra mua người!”

Đúng vậy, tại sao mình lại bị tên nam nhân này đặt dưới thân cơ chứ? Tư thế đầy khuất nhục này, quỳ trên giường mà đưa lưng về phía hắn, trước kia mặc dù trong lòng không thoải mái nhưng cũng không hề cảm thấy gì, nhưng giờ đây hắn biết rằng bởi vì người mà kẻ kia yêu là Hiểu Hiểu, cho nên không muốn phải nhìn tới khuôn mặt tầm thường này của hắn.

Lâm Tĩnh Hải dần dần đã không còn phát ra âm thanh gì nữa, trong không gian yên lặng chỉ còn tiếng gầm nhẹ cùng thở dốc nặng nề đầy dục tính của Lạc Tường.

Vậy ra Lạc Tường dù yêu Hiểu Hiểu như vậy cũng vẫn có thể cùng người khác phát sinh quan hệ, như thế, yêu... rốt cuộc là gì?

Khi Lâm Tĩnh Hải tỉnh lại đã là ngày hôm sau, hắn đau đớn mà mở to mắt ra, nhìn thấy chỉ còn lại một mình lỏa lồ cùng một đống chăn mền lộn xộn, trên người vẫn còn lưu lại thể dịch cùng dấu vết hoan ái của Lạc Tường. Hắn nở nụ cười đầy trào phúng: Rốt cuộc lại như thế này sao, vậy ra người khác nhau thì hành động cũng sẽ không bao giờ giống. Ngay cả một cái chăn cũng không thêm đắp hộ.

Lâm Tĩnh Hải chậm rãi lê bước đến phòng tắm, mở vòi hoa sen, dùng nước lạnh xối trực tiếp lên cơ thể. Hắn sợ dùng nước nóng sẽ kích thích vết thương, cũng sẽ không thể khiến cho những vết sưng đỏ kia biến mất, trước kia hắn vẫn quen làm như thế. Chân Lâm Tĩnh Hải có chút run rẩy, khiến hắn phải đứng tựa vào tường. Lần này thật là đau đớn. So với dĩ vãng thậm chí còn đau hơn. Sao lại vậy chứ? Lâm Tĩnh Hải. Sao lại có thể đánh mất đi cả năng lực bảo vệ chính mình như thế? Nước từ trên tóc hắn cứ thế chảy xuống, chảy qua mắt, môi, qua hai quả hồng anh sưng đỏ nơi khuôn ngực, xuống hạ thân... rồi rơi trên mặt sàn ướt đầm...

24. Chương 24

Editor: Fuyu

Beta – reader: Bằng Tiêu

Do phải chịu nhiều áp lực, bệnh của Lâm Tĩnh Hải lại tái phát. Sau khi ngắt xỉu tại công ty, hắn được đưa vào bệnh viện. Lúc mở mắt ra, trước mắt hắn là vị bác sĩ đáng vẻ không được tự nhiên. Bác sĩ nghiêm giọng cảnh cáo: “Tiền của cậu không có nơi nào để tiêu hay sao? Suốt ngày chỉ đến bệnh viện.”

Tiểu Ngưu ở bên cạnh vội vàng kéo áo hắn. Biết Tiểu Ngưu vốn đang cần chỗ làm kiếm luôn học việc, Lâm Tĩnh Hải đã đưa hắn đến công ty làm thực tập sinh, so với cuộc sống xô bồ khi trước thì dễ dàng hơn rất nhiều. Lâm Tĩnh Hải lúc này đành chỉ có thể bắt đầu dĩ cười cười: “Xin lỗi, tôi sẽ chú ý hơn.”

Một lát sau, Lâm Hiểu cùng Lạc Tường vội vàng chạy tới. Lâm Tĩnh Hải có chút kinh ngạc, lúc này Thạch Lỗi mới nói: “Tổng giám đốc, là tôi báo họ.”

“Đúng lúc em đến công ty tìm anh, nghe tin liền lập tức tới đây.” Lâm Hiểu mặt nhăn mày nhíu nói, “Sao lại nghiêm trọng như vậy chứ? Anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Cắt bỏ một phần ba dạ dày vốn sẽ có ảnh hưởng, huống chi anh ta lại không chú ý tới ăn uống, đương nhiên sẽ thế này.” Bác sĩ ở bên cạnh tức giận nói. “Nhà các người là cái loại gì vậy chứ? Lần trước anh ta phẫu thuật mà không có một ai đến cả.”

Lâm Hiểu cùng Lạc Tường đưa mắt nhìn nhau, cũng không biết phải nói gì nữa.

“Không phải đâu bác sĩ, lần trước là do tôi không báo cho họ. Hơn nữa cũng không nghiêm trọng mà.” Lâm Tĩnh Hải thấy hai người họ nhìn nhau, trong ánh mắt hẳn lên vẻ đau đớn không nói nên lời, vội vàng ngắt lời bác sĩ.

“Lại còn không nghiêm trọng?” Bác sĩ đã tức đến muốn bạo phát.

“A...” Tiểu Ngưu kêu to.

“Có chuyện gì? Xảy ra chuyện gì rồi?” Vị bác sĩ vội vàng sờ sờ đầu Tiểu Ngưu.

“Em đói bụng.” Hai tròng mắt Tiểu Ngưu đầy ướt át nhìn bác sĩ.

“À.” Chàng bác sĩ cũng không kiên nhẫn nữa, vội xoa xoa nói: “Đi, anh đưa em đi ăn cơm. Có người gầy như vậy mà cũng không chịu khó thuốc thang tắm bổ, chúng ta thì phải đi ăn uống thật tốt mới được.” Hai người cứ thế kéo nhau bỏ đi. Thật là bác sĩ vô trách nhiệm mà!

Trong phòng bệnh thoáng chốc liền yên tĩnh lại.

“Cái kia...” Thạch Lỗi có chút lúng túng khó xử nói: “Tổng giám đốc, tôi đi ra ngoài mua cho anh ít điểm tâm. Anh bây giờ cũng chỉ có thể ăn một chút thức ăn tốt cho tiêu hóa thôi, ngoài ra còn phải truyền dinh dưỡng nữa. Tôi đi ra ngoài trước.”

Vậy nên trong phòng bệnh chỉ còn lại ba người Lâm Tĩnh Hải, Lâm Hiểu và Lạc Tường.

“Chuyện này là sao vậy?” Lạc Tường mở miệng hỏi.

“Không có gì, mọi người không cần lo lắng. Đã không sao rồi, chỉ vài ngày là khỏe thôi.” Lâm Tĩnh Hải nhìn Hiểu Hiểu đang cúi đầu tự trách, bàn tay vẫn đang nắm lấy tay mình nói: “Không phải anh muốn giấu em, chỉ là lúc đó em đang ra nước ngoài nên anh không tìm được. Nhưng nói chung mọi chuyện đều ổn, chẳng qua bị tái phát chút thôi. Đây là chuyện bình thường mà.”

“Anh...” Lâm Hiểu nhăn mặt nhíu mi nhìn Lâm Tĩnh Hải, như muốn nói điều gì nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào: “Em về lấy cho anh đồ để dùng mấy ngày này. Nhân tiện bảo người nhà làm chút canh cho anh bồi bổ thân thể, anh cứ nghỉ ngơi đi, không cần vội vàng ngồi dậy. Em đi một lát sẽ về.”

Nói xong, Lâm Hiểu liền đi ra ngoài, khiến Lâm Tĩnh Hải dù muốn gọi lại cũng không gọi được.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại Lâm Tĩnh Hải và Lạc Tường. Lâm Tĩnh Hải cúi thấp đầu, muốn chuẩn bị thật cẩn thận vẻ mặt của mình, sau đó nở nụ cười, ngẩng đầu hỏi: “Anh còn có việc gì sao?”

“Nếu như lo lắng tôi sẽ nói cho Hiểu Hiểu việc anh cường bạo tôi thì không cần lo lắng, tôi sẽ không nói gì hết. Cũng không cần thiết, đúng không? Dù sao anh trước kia đối xử với tôi cũng không khác bây giờ là mấy.”

Lạc Tường im lặng rồi nói tiếp: “Cậu... khi tôi với Lâm Hiểu ra nước ngoài đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lâm Tĩnh Hải bình tĩnh đáp: “Chuyện này không liên quan gì đến anh. Thật sự không có chuyện gì hết. Chỉ là do lao lực lâu ngày, tinh thần khẩn trương, ăn uống không có quy luật làm cho dạ dày bị loét rồi xuất huyết, sau đó là một loạt thuật ngữ y khoa mà bác sĩ cũng lười không nói cho tôi biết. Tóm lại chính là phải cắt bỏ một phần.”

Lạc Tường ngồi xuống bên giường, nhìn bàn tay gầy trơ xương của Lâm Tĩnh Hải, nghĩ muốn nắm lấy nhưng lại thôi, chỉ là nhìn chăm chú, cứ thế lặng yên không nói.

Lâm Tĩnh Hải cũng im lặng, không thể phủ nhận hấn hận người đàn ông này, chính bởi sự tham lam của y đã phá hủy bản thân hấn. Hấn không phải muốn thù hận người ta, chỉ là không có cách nào tha thứ được.

“Mời anh ra ngoài, tôi muốn nghỉ ngơi.” Một lúc lâu sau, Lâm Tĩnh Hải mới nhỏ giọng nói.

Lạc Tường đợi trong chốc lát, sau đó mới đứng dậy đi ra ngoài.

“Còn nữa, nếu không có việc gì thì đừng quay lại đây. Tôi thấy bệnh của mình cũng không có gì nghiêm trọng. Lâm Hiểu là em trai tôi, anh phải đối xử thật tốt với nó, tôi cũng sẽ không bận tâm gì nữa, chỉ là cố gắng đừng để cho tôi nhìn thấy anh là được.”

Cơ thể Lạc Tường có hơi cứng lại, nhưng cũng không xoay người mà tiếp tục đi ra cửa.

Lâm Tĩnh Hải cuộn người lại trên giường, toàn bộ lời nói cùng cử chỉ của người này lúc xưa từng tổn thương mình, lúc này đây như từ sâu thẳm trong lòng cuộn cuộn ủa về, cứ từng chút từng chút một đâm vào trái tim Lâm Tĩnh Hải.

Ở bệnh viện, do đã có bài học kinh nghiệm lần trước, lần này Lâm Tĩnh Hải không hoàn toàn giao phó tất cả công việc cho người nào, vẫn tự mình xử lý các loại sự vụ. Trong mắt Lâm Hiểu, hắn vẫn là người anh trai trầm ổn, ôn hòa, khi làm việc thì mạnh mẽ quyết đoán ngày xưa, chỉ là dường như có thêm một chút duệ khí sắc bén mà trước đây không có. Hắn không biết đây chính là do quá nhiều đau đớn đã để lại những vết sẹo trong lòng người anh trai của hắn.

Lâm Hiểu cũng không còn giống trước đây chạy loạn khắp nơi chơi đùa, mà sau khi tan sở sẽ đến bệnh viện ăn cơm cùng Lâm Tĩnh Hải. Hắn thường xuyên mang chút canh đặc biệt. Ngoài ra còn có kẻ mặt dày cố chấp Lạc Tường mỗi ngày đều đến, cũng mang theo đủ loại bổ thang. Lâm Tĩnh Hải sợ Lâm Hiểu hoài nghi, nên mỗi khi y tới cũng không tỏ thái độ gì đặc biệt. Lâm Hiểu cũng tựa hồ như vô cùng vui vẻ.

Lần này vì không có chuyện gì khiến hắn phải chịu áp lực, bệnh tình hắn rất nhanh bình phục, Lâm Tĩnh Hải chỉ một thời gian ngắn đã được ra viện.

Hắn lại trở nên lặng lẽ như xưa, cuộc sống cũng vẫn theo lẽ thường mà tiếp tục. Ngay cả giao dịch với Lê Ương cũng trở lại bình thường. Chỉ là sau khi hắn khỏi bệnh, Lê Ương cũng không cùng hắn làm nữa, hai người thuần túy trò chuyện với nhau, từ trong việc tâm sự này cũng tìm được rất nhiều niềm vui mới, lại có nhiều đề tài chung ưa thích. Lần nào Lạc Tường cũng ở dưới tòa nhà hắn ở chờ hắn trở về, nhưng lần này chỉ lặng yên chờ đợi. Lâm Tĩnh Hải trong lòng thầm mắng hắn biến thái, nhưng cũng coi như mình không biết, cũng không thêm quan tâm đến lý do.

Rồi một ngày, khi gặp nhau trong khách sạn, Lê Ương bảo Lâm Tĩnh Hải: “Vợ tôi chỉ còn nửa tháng nữa là tới ngày sinh, giao dịch của chúng ta đến hôm nay sẽ kết thúc. Tôi thừa nhận mình đã chọn một trò chơi không tốt chút nào, lẽ ra không nên giao dịch cùng cậu, bởi vì tôi thật sự có chút thích cậu rồi, nhưng đáng tiếc là tôi đã có vợ.”

Lâm Tĩnh Hải chỉ cười cười đáp: “Chúc hai người hạnh phúc. Anh sau này vẫn nên chung thủy với vợ thì hơn. Nếu không phải không có cách nào thì tôi cũng sẽ không lựa chọn việc này, vì dù sao trở thành người thứ ba trong gia đình người khác cũng không hề dễ chịu.”

Lê Ương lặng yên một chút, sau đó gật đầu: “Những điều cậu nói tôi sẽ suy nghĩ. Cảm ơn cậu.”

Lê Ương lấy ra một chiếc vòng cổ bằng thạch anh trông khá bình thường, nhưng nhìn kĩ sẽ thấy nó được chế tác vô cùng tinh xảo, sau đó nói với Lâm Tĩnh Hải: “Dù sao cũng từng quen biết cậu lâu như vậy, tôi muốn tặng cho cậu một món quà. Cậu yên tâm, tôi đối với cậu vô cùng kính trọng, chưa từng có ý nghĩ khinh nhờn. Cậu thực sự vốn là một viên thạch anh tinh khiết nhất, chỉ là luôn bị cát bụi che lấp mà thôi. Nhất định một ngày nào đó sẽ có một người phát hiện ra cậu là người đẹp nhất, tốt nhất trên đời.”

Lâm Tĩnh Hải suy nghĩ một chút rồi cũng nhận lấy: “Cảm ơn anh, Lê Ương.”

Hắn tiến lên ôm lấy Lê Ương, đây cũng là lần đầu tiên hắn chủ động. Lê Ương kinh ngạc nói: “Cậu không sợ tôi thú tính đại phát sao?”

“Sẽ không đâu, tôi tin tưởng anh mà.” Lâm Tĩnh Hải giảo hoạt cười cười.

“Trời, thật không ngờ cậu cũng có mặt này đây.” Lê Ương làm bộ vô cùng ảo não.

“Thôi, nói chuyện nghiêm túc đã.” Lê Ương thay đổi nét mặt: “Hôm nay tôi có một yêu cầu, cậu phải cùng tôi ở đây đến sáng mai. Chúng ta phải thức trắng đêm trò chuyện mới được.”

Lâm Tĩnh Hải có chút kinh ngạc nhưng cũng cười đáp: “Được, không thành vấn đề.” Dù gì hai người lúc này cũng đã trở thành bạn bè chân chính, rất tin cậy lẫn nhau.

25. Chương 25

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

Bởi vì dạ dày Lâm Tĩnh Hải bây giờ rất không tốt, cho nên hai người chỉ uống một chút hồng tửu cho vui mà thôi. Ngồi trên sàn ngay trước khung cửa sổ lộng gió, ngắm nhìn cảnh đêm phía xa xa, hai người cứ một câu rồi lại một câu trò chuyện vui vẻ.

“Cậu trước đây từng yêu ai chưa?” Lê Ương đột nhiên hỏi hần.

“Sao anh lại hỏi chuyện này?” Lâm Tĩnh Hải có chút kinh ngạc.

“Nếu có người yêu thì lúc đầu chắc cậu sẽ không cùng tôi đạt thành loại giao dịch thế này.” Lê Ương vẫn như trước nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Đều là chuyện quá khứ rồi. Chắc cũng không đáng được gọi là yêu đương gì cả, vì từ đầu tới cuối chỉ có tôi bị lừa đến không còn một mảnh.” Lâm Tĩnh Hải có chút đau lòng, nhưng vẫn muốn bản thân có thể đối mặt với những chuyện trước kia, cho nên cố dùng hết dũng khí mà nói ra dứt khoát.

“Là người kia sao?” Lê Ương đột nhiên chỉ tay ra bên ngoài hỏi.

Lâm Tĩnh Hải có chút kinh ngạc, theo hướng ngón tay Lê Ương chỉ mà nhìn ra bên ngoài: có một chiếc xe mà hần đã rất quen thuộc đang đỗ ở bên đường.

Lâm Tĩnh Hải trong vô thức lùi lại phía sau, hần không muốn để cho Lạc Tường nhìn thấy.

“Yên tâm, cao như thế, anh ta sẽ không nhìn thấy đâu.” Lê Ương cười khê trấn an hần.

Lâm Tĩnh Hải có chút tức giận: “Làm sao anh biết chuyện này?”

Lê Ương lặng yên trong chốc lát, sau đó mở miệng trả lời: “Khi cậu bị tái phát bệnh cũ, anh ta đã tới tìm tôi. Anh ta chắc đã điều tra rõ quan hệ của chúng ta, cho nên khi gặp mặt cũng tỏ ra vô cùng hận tôi. Còn nói sẽ trả tất cả số tiền mà cậu nợ tôi, để buộc tôi và cậu chấm dứt vụ giao dịch này. Tôi đã nói với anh ta rằng cậu không hề nợ tiền. Và giao dịch có chấm dứt hay không cũng không phải là chuyện anh ta có thể định đoạt được. Anh ta cư nhiên còn định dùng vợ tôi để uy hiếp tôi. Tôi cũng rất không khách khí bảo anh ta, nếu như anh muốn vĩnh viễn hối không kịp, mãi mãi cũng không chiếm được cậu ấy thì cứ làm như thế.”

Lê Ương dừng lại một chút, thấy đôi môi Lâm Tĩnh Hải đã có chút run rẩy, tiếp tục nói: “Tôi hỏi anh ta vì cái gì? Anh ta cũng không trả lời. Nhưng anh ta nói nguyện ý tới đây mở một hạng mục chung giữa hai công ty, hoa hồng sẽ là mười phần trăm. Đây cũng không phải là một con số nhỏ. Nhưng tôi không đồng ý với điều kiện ấy. Bởi nếu như tôi đáp ứng, không phải tôi cũng dùng cậu để giao dịch hay sao, mà tôi cũng không có cái quyền này, đúng chứ? Hơn nữa, tôi tin rằng trong tương lai hần cũng phải cố kỵ tôi vài phần, ha ha.”

Lê Ương vui vẻ nói xong, sau đó nhìn chăm chú vào mắt Lâm Tĩnh Hải: “Anh ta lần nào cũng ở đây chờ cậu từ khách sạn đi ra. Hôm nay chúng ta ở lại cả đêm, để xem anh ta có thể chờ được không.”

Lòng Lâm Tĩnh Hải bỗng thấy rối bời, nhưng hần một câu cũng không lên tiếng.

Sáng hôm sau, lần đầu tiên Lê Ương cùng Lâm Tĩnh Hải đi ra, nhưng cả hai đều biết rõ mối quan hệ hỗn loạn này cuối cùng đã kết thúc. Lê Ương rất đàng hoàng đưa Lâm Tĩnh Hải về nhà rồi mới rời đi. Lâm Tĩnh Hải nhìn thấy chiếc Mercedes Benz qua gương chiếu hậu, nhưng cũng lặng im không nói câu gì. Khi về đến nơi, cảm ơn Lê Ương xong, Lâm Tĩnh Hải bước vào cửa. Hần cũng không đi vào phòng mà ngồi ở ngay cửa chờ. Chỉ chốc lát sau đã có người tới gõ cửa.

“Ai vậy?”...

“Tôi. Lạc Tường.”

“Có chuyện gì không? Nếu có thì mời anh liên lạc với thư ký của tôi.” Lâm Tĩnh Hải lạnh lùng nói.

“Tôi có chuyện riêng muốn nói với cậu.” Lạc Tường lặng yên một chút rồi mới nói.

“Tôi và anh không có chuyện riêng gì cần gặp hết. Mời anh về đi.”

“Nếu như cậu muốn tôi đứng ngay tại cửa này hỏi cho rõ, thì cậu cứ việc không mở cửa. Cậu thật sự muốn tôi đứng đây nói chuyện riêng của cậu ra sao?” Lạc Tường có chút tà ác mà uy hiếp.

Lâm Tĩnh Hải cũng chỉ có nước bất đắc dĩ mà thở dài, kỳ thật hẳn biết mình không ngăn được người kia. “Lạc Tường, anh đừng ép tôi.”

“Mở cửa ra, Tĩnh Hải.” Lạc Tường cũng không hề bị hù dọa, thanh âm vẫn thấp trầm mà kiên định.

Lâm Tĩnh Hải đành buông điện thoại rồi đứng dậy mở cửa. Lạc Tường trông có chút chật vật, có lẽ vì cả buổi tối hôm qua đã đợi trong xe suốt một đêm.

Lạc Tường vừa vào trong, có chút đau lòng mà hỏi Lâm Tĩnh Hải: “Sao đêm qua cậu không về nhà? Vì ở cùng hẳn sao?”

“Không phải chuyện của anh.” Lâm Tĩnh Hải dù sao cũng đã biết tính cách ác liệt của Lạc Tường.

“Vì cái gì? Hẳn rõ ràng đã đáp ứng tôi rồi...”

“Đáp ứng anh cái gì? Anh lại lừa gạt người ta đáp ứng anh chuyện gì nữa đây?” Lâm Tĩnh Hải có chút kích động. “Tôi bây giờ còn có gì để anh lợi dụng nữa? Cho nên anh còn lấy cả hoa hồng của công ty mình mà đem ra giao dịch? Không bằng dứt khoát cho tôi đi, tôi cần tiền như thế, vừa hay, anh muốn tôi làm gì, chúng ta cứ trao đổi.”

“Tĩnh Hải, tôi không hề có ý đó... cậu hiểu lầm tôi rồi...”

“Không cần nói nữa...” Trong mắt Lâm Tĩnh Hải đã loang loáng lệ quang, cơ hồ chỉ cần chớp mắt một cái, nước mắt lập tức sẽ rơi xuống ngay.

Lâm Tĩnh Hải bắt đầu lớn tiếng, hẳn sợ người ta thấy được tâm tình bi thương của mình: “Anh còn chưa chơi đùa đủ sao? Đã đẩy tôi đến tình cảnh này mà giờ anh còn thấy mắt hừng à? Đúng vậy, tôi là vì trong lòng đau khổ nên dạ dày mới bị kích thích mà xuất huyết, là bởi vì công ty lâm nguy, người nhà một phần tiền cũng không cấp, Hiểu Hiểu thì tìm khắp nơi không thấy, cho nên mới phải đem chính bản thân mình bán cho Lê Ương, như thế thì có sao? Có sao chứ? Tôi không có lương tâm đen tối mà gạt người, lại càng không hề hại ai, tôi dùng chính mình đổi lấy, dùng chính bản thân mình mà đổi lấy!”

Những đau đớn ứ khuất trong lòng Lâm Tĩnh Hải bấy lâu nay tựa hồ như cùng lúc bộc phát hết ra: “Tôi từ khi tới nhà của cha, cũng chưa từng trò chuyện riêng với cha lần nào, cha cũng không bao giờ quan tâm thăm hỏi, di Phương thì cảnh cáo tôi không được ở nhà người khác mà gây phiền toái, chỉ có Hiểu Hiểu cùng tôi chơi đùa, đi đâu cũng mang tôi cùng đi, nên tôi quan tâm nó, trân trọng nó. Như vậy cũng là sai sao? Như vậy cũng đáng phải chịu trừng phạt sao? Người không biết nhất định sẽ nghĩ anh là do di Phương cố ý phái tới.” Nước mắt Lâm Tĩnh Hải đã không khống chế nổi mà rơi lã chã.

“Tôi chỉ muốn sống một cuộc sống thật hạnh phúc, để tương lai khi gặp lại mẹ có thể tự hào mà nói cho mẹ biết rằng con của mẹ chưa từng làm mẹ thất vọng, chưa từng làm chuyện gì sai trái, hổ thẹn với lương tâm. Có một gia đình mỹ mãn, có sự nghiệp thành đạt, cứ như vậy thật là tốt. Nhưng anh, vì sao lại đem sự vui sướng của bản thân mình để đùa cợt trên nỗi thống khổ của kẻ khác. Tôi chỉ muốn tìm một người thật lòng yêu thương mình cả đời, thế cũng không được sao?”

Lạc Tường tiến lên từng bước, ôm chặt lấy Lâm Tĩnh Hải: “Anh sai rồi, Tĩnh Hải, anh đã sai rồi.”

Nam nhân ngày trước lãnh khốc vô tình như bậc đế vương, vậy mà lúc này đây lại luống cuống không cách nào giữ được bình tĩnh, y không ngờ mình lại gây ra cho Lâm Tĩnh Hải một vết thương lòng sâu đến vậy, thậm chí có khi còn thống khổ hơn, đau đớn hơn thế này gấp nhiều lần, chỉ là Lâm Tĩnh Hải không muốn biểu hiện ra mà thôi.

Lâm Tĩnh Hải hít sâu một hơi, lau lau khóe mắt, sau đó đẩy Lạc Tường ra, cố gắng lấy lại bình tĩnh nói: “Xin lỗi, tôi có hơi kích động, chuyện này cũng không phải lỗi của anh, là tôi nhìn người không tinh. Sau

này tôi sẽ chú ý tìm kiếm một người thật tốt. Chỉ hy vọng anh có thể cùng Lâm Hiểu sống thật hạnh phúc, đừng làm chuyện gì có lỗi với nó, hai người còn phải đối mặt với trở ngại lớn từ gia đình nữa.”

Lạc Tường còn đang định nói thêm gì đó, nhưng thân thể ấm áp của Lâm Tĩnh Hải đã rời đi, khiến cho hắn cảm thấy khuỷu tay mình có chút mất mát.

“Anh hãy bình tĩnh một chút, chờ ở đây, để tôi gọi điện cho Hiểu Hiểu bảo nó tới.” Lâm Tĩnh Hải lùi lại phía sau để giữ khoảng cách giữa hai người.

Lạc Tường chớp mắt một cái, sau đó hướng phía sau lưng mình gọi: “Lâm Hiểu, ra đi.”

Lâm Tĩnh Hải có chút không tin, sao có thể như thế được, từ chỗ Lâm Hiểu đến đây ít nhất cũng mất nửa giờ. Nếu không sao mình có thể nói những lời này.

Nhưng Lâm Hiểu thật sự xuất hiện ở cánh cửa. Hắn cũng đang lệ rơi đầy mặt.

“Anh... anh của em...” Hắn bước nhanh tới ôm lấy Lâm Tĩnh Hải nghẹn ngào nói.

26. Chương 26

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

“Hiểu Hiểu?” Lâm Tĩnh Hải cũng ôm lấy em mình, bàn tay ôn nhu vuốt ve lưng hắn.

Nó nghe được rồi. Phải làm sao đây? Nó nhất định sẽ khó mà tiếp nhận được. Chính mình tổn thương chưa đủ, còn muốn để nó cũng bị tổn thương sao? Lâm Tĩnh Hải cũng chỉ biết âm thầm cười khổ.

Lạc Tường thở dài: “Tĩnh Hải, anh sẽ không trốn tránh nữa, lúc khác anh quay lại gặp em sau, em nhớ giữ gìn sức khỏe. Anh đi trước, hai anh em cứ từ từ trò chuyện.” Nói rồi, hắn hướng phía cửa mà rời đi.

Lâm Tĩnh Hải cố gắng trấn an em mình, đang nghĩ phải làm sao để mở miệng thì bỗng Lâm Hiểu nghẹn ngào: “Anh, em xin lỗi.”

“Sao?” Lâm Tĩnh Hải không hề chuẩn bị tâm lý, nên không biết phải phản ứng thế nào.

Lâm Hiểu kéo theo Lâm Tĩnh Hải ngồi xuống ghế salon, như thể sợ hắn sẽ biến mất nên nhất định ôm chặt lấy cánh tay hắn mà nói: “Anh, em xin lỗi.”

Lâm Tĩnh Hải có chút sợ hãi, hắn không biết Lâm Hiểu muốn nói điều gì. “... Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lâm Hiểu chậm rãi trả lời: “Anh, em không hề tốt đẹp như anh nghĩ đâu. Từ nhỏ em đã được cha bồi dưỡng để tiếp quản gia nghiệp này. Trong lòng em cũng không phải hồn nhiên như vậy, chỉ là vì không muốn anh rời xa em, cho nên trước mặt anh, em vẫn luôn tươi cười giả ngốc.”

“Sau khi gặp gỡ Lạc Tường, em thật sự luôn thích anh ấy, muốn được cùng anh ấy bên nhau. Lần đó ở bữa tiệc tại nhà mình, thấy thái độ của anh với anh ấy rất kì lạ, trong tiềm thức của em vô cùng sợ hãi, cũng không biết vì sao mà chỉ muốn tách hai người ra. Vừa đúng lúc cha mẹ muốn em tiếp quản công ty, em liền nhân cơ hội này cùng Lạc Tường ra nước ngoài du lịch. Em nói với anh ấy, em sợ anh sẽ thuận theo cha dùng công ty để bắt em ở lại. Kỳ thật em biết, anh chưa từng ham muốn thứ gì của cái gia đình này. Cũng chỉ là vì em, anh mới nguyện ý cùng người nhà duy trì quan hệ. Anh...”

“Em theo Lạc Tường vội vã ra nước ngoài, Lạc Tường thái độ cũng không vui, kỳ thật, anh ấy cũng chỉ lên giường cùng em có một lần... Cuối cùng anh ấy nói cho em biết, mặc dù lâu nay anh ấy luôn muốn ở bên em, nhưng thật sự anh ấy lại yêu anh. Nhưng Lạc Tường cũng biết anh ấy đã đối xử với anh không tốt, cũng không biết phải làm sao để có thể đối mặt với anh được. Em lúc đó cũng không hiểu rõ tình cảm của mình, chỉ cực lực phản đối không cho anh ấy về nước, khuyên anh ấy khi nào nhận ra tình cảm thật sự của mình

thì hãy trở về. Thế là chúng em ấn định thời gian trở về muộn hơn so với kế hoạch. Nhưng kỳ thật chúng em cũng đã sớm nói rõ ràng tất cả rồi.”

Lâm Hiểu vùi đầu vào trong lòng Lâm Tĩnh Hải: “Nhưng rồi, khi trở về mới biết được anh phải chịu biết bao đau khổ, em thật hận bản thân mình. Em đã không bảo vệ được anh... Nếu như em lưu lại cách để liên lạc hoặc sớm trở về, thì nhất định chuyện sẽ không ra nông nổi này...”

Lâm Tĩnh Hải rất cuộc cũng hiểu ra, đúng thế, Hiểu Hiểu vốn là thần đồng trong thương giới, sao lại có thể không biết đến thế sự đây, vốn là do bản thân mình quá mức bảo vệ nó rồi.

Tay Lâm Tĩnh Hải ôn nhu vuốt ve tóc của Lâm Hiểu, rồi nói: “VẬY... việc Lạc Tường chia tay đã thương tổn đến em?”

Lâm Hiểu bỗng ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên vẻ bức bối: “Anh, sao lại nói vậy chứ? Em đã thông suốt rồi, nếu như chúng em không hợp nhau, em sẽ đi tìm cho mình một người thích hợp hơn anh ta.”

“VẬY là tốt rồi.” Lâm Tĩnh Hải xoa lưng trấn an hẳn.

“Anh, anh có trách em không?” Nhớ đến những chuyện trước đây, Lâm Hiểu lại muốn khóc.

“Không đâu, em không hề làm sai gì cả. Em chỉ là yêu một người mà thôi.”

“VẬY anh, anh vẫn yêu Lạc Tường đúng không?”

Lâm Tĩnh Hải sững sốt một chút, sau đó nhanh chóng lắc đầu.

“VẬY anh có hận anh ấy không?”

Lâm Tĩnh Hải lại lắc đầu lần nữa.

“Nhưng anh ấy yêu anh. Lần này trở về anh ấy rất đau khổ, cũng rất hối hận vì chuyện của anh, anh ấy đã chờ trước cửa nhà anh nhiều ngày rồi. Hôm nay là em cùng anh ấy ngồi chờ, anh ấy đã đợi cả đêm...”

“Hiểu Hiểu... có một số việc không phải cứ hối cải là có thể giải quyết được... Bọn anh... đã là quá khứ... Ngay khi anh ta bỏ rơi anh không thèm để ý, thì đó cũng là lúc đặt dấu chấm hết cho mối quan hệ của bọn anh...”

“Anh.” Nỗi hối hận lại dâng lên trong lòng khiến nước mắt Lâm Hiểu như sắp tràn ra.

“Đừng khóc, Hiểu Hiểu. Đừng khóc em.” Lâm Tĩnh Hải mỉm cười, đôi mắt ôn nhu như bừng lên ánh sáng. Nhìn anh trai đang cố gắng cười vui, Lâm Hiểu thầm nghĩ: Lạc Tường, anh sao có thể phạm sai lầm như vậy? Người anh trai ôn nhu xinh đẹp của tôi đã bị anh thương tổn đến mức nào rồi...

Sau khi giải quyết hết những khúc mắc với anh mình, Lâm Hiểu mới chịu đi về nhà.

Lâm Tĩnh Hải lặng lẽ ngồi trên ghế salon, cố gắng nhớ lại tất cả những thay đổi đầy rối rắm vừa qua, vậy ra, mình đã không còn là vai phụ nữa, dùng một cái lại biến thành diễn viên đau khổ vì tình như mấy bộ phim trên TV. Lâm Tĩnh Hải cũng chỉ cười khổ, chính mình đã thầm nghĩ sẽ cố gắng diễn thật tốt vai phụ này đến phút cuối cùng.

Hắn chung quy luôn hài lòng với cuộc sống như thế, cứ tưởng rằng hết thấy mọi việc sẽ luôn theo suy nghĩ của mình; cũng luôn ích kỷ cho rằng chỉ cần mình cúi đầu, người khác sẽ tha thứ và quay đầu lại. Trời sinh hắn đã muốn trở thành bá chủ, chỉ tiếc rằng tình cảm vốn không phải như chiến trường, có muốn cướp đoạt cũng không được.

Lâm Tĩnh Hải không còn ham muốn nữa, hắn đứng lên mở tủ lạnh, lấy ra một miếng dưa đã bỏ sẵn rồi lấy thìa xúc ăn. Ánh đèn chiếu những tia sáng lên cơ thể hắn, khiến cho bóng hắn đổ xuống sàn trông thật bé nhỏ cô đơn.

... Lạc Tường, em đã suy nghĩ rồi, chúng ta ở bên nhau... sau này sẽ không thể có con... Em thì không sao hết, vì người nhà nhất định sẽ không nói gì. Anh... nếu muốn nhận con nuôi, em cũng sẽ cùng anh nuôi dưỡng nó nên người...

27. Chương 27

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

Quãng thời gian này của Lâm Tĩnh Hải so với trước đây cũng không có gì thay đổi, chỉ là mỗi tối đều có người ở dưới tòa nhà của công ty đợi hắn, người này đương nhiên chính là Lạc Tường. Lâm Tĩnh Hải cho tới bây giờ cũng coi như không biết, cứ lái xe của mình, mặc kệ hắn đi theo phía sau.

Lạc Tường cũng không bảo hắn muốn cùng nhau về nhà, chỉ ở dưới lầu nhìn lên, khi thấy hắn tắt đèn đi ngủ, mới có thể an tĩnh mà quay xe đi về nhà. Có khi Lâm Tĩnh Hải cũng sẽ tắt đèn, sau đó ngồi bên cửa sổ nhìn ra, nhưng những lúc này Lạc Tường dường như có cảm ứng mà không chịu về, mãi đến khi Lâm Tĩnh Hải thật sự ngủ mới rời đi. Qua một thời gian dài, Lâm Tĩnh Hải cũng không buồn để ý nữa, buồn ngủ thì sẽ ngủ, chỉ có điều thường ở trên giường trằn trọc hồi lâu.

Một ngày sau khi tắt đèn, Lâm Tĩnh Hải tới cửa sổ ngồi thật lâu, rồi quyết định mở cửa xuống dưới nhà. Nhìn thấy Lâm Tĩnh Hải đi xuống, Lạc Tường vội vàng từ trong xe bước ra, hai người chỉ nhìn nhau trong im lặng. Sau đó Lạc Tường liền cởi áo vest bên ngoài ra rồi khoác thêm cho Lâm Tĩnh Hải.

“Anh trước đây chưa từng khoác thêm áo cho tôi.” Lâm Tĩnh Hải bình tĩnh nói.

“Có điều, chúng ta ở bên nhau cũng chẳng bao lâu, khi đó trời còn chưa lạnh, nếu lạnh thì chắc anh cũng sẽ làm thế này thôi.”

“Anh...” Lạc Tường nhất thời cứng họng, vì hắn biết những điều Lâm Tĩnh Hải nói đều là sự thật.

“Anh còn muốn thế nào nữa?” Lâm Tĩnh Hải nhìn Lạc Tường, chăm chú thật sâu vào đôi mắt thăm thẳm mà hắn từng chìm đắm kia, trên khuôn mặt cũng không lộ bất cứ một tia tình cảm nào: “Không phải lúc này anh nên bỏ tất cả lại sau lưng hay sao?”

“Anh muốn...”

“Muốn lên giường sao? Vậy anh cuối tuần trở lại đi, bởi mỗi lần làm anh đều khiến tôi rất đau đớn, có khi còn chảy máu nữa, chỉ có cuối tuần tôi mới có thể nghỉ ngơi được.”

Trái tim Lạc Tường chợt đau như dao cắt: “Tĩnh Hải, anh không có ý này.”

Lâm Tĩnh Hải lại lâm vào trầm mặc.

“Anh thật sự rất yêu em.” Lạc Tường cũng cảm giác được lời nói của mình rất nhột nhột và yếu ớt.

“Nếu trước kia không yêu thì có thể thương tổn hay sao?” Mỗi lời nói của Lâm Tĩnh Hải lại đâm thêm những mũi dao vào lòng của Lạc Tường.

“Anh biết mình đã sai vô cùng lớn. Tĩnh Hải, anh đã sai rồi. Anh...” Lời nói của Lạc Tường đã có chút không còn mạch lạc.

“Lạc Tường, tôi đối với anh vốn là có cảm tình.” Lạc Tường vô cùng kinh hỉ ngẩng đầu, nhưng nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của Lâm Tĩnh Hải, phút chốc trong lòng lại dâng lên dự cảm bất hảo.

“Nhưng tình yêu của tôi đã không còn nữa, nó bùng cháy quá nhanh, không kịp đợi tôi giữ lại một mồi lửa đã tan biến mất.”

“Coi như là có, tôi cũng không thể tiếp tục ở bên anh, bởi vì tôi lúc này ngủ cũng không yên, mỗi khi nhắm mắt là lại mơ đến những chuyện trước kia. Tôi vĩnh viễn không có cách nào tin tưởng anh được nữa, Lạc Tường.”

Lâm Tĩnh Hải nhẹ thở dài một hơi: “Anh đi đi, bây giờ tôi không còn hận anh, chỉ có điều cũng không yêu thôi. Anh không cần phải phí hoài công sức vì tôi nữa.”

Cảm thấy Lâm Tĩnh Hải đã muốn đặt dấu chấm hết cho bức tranh tình ái này làm Lạc Tường vô cùng sợ hãi.

“Không, Tĩnh Hải, anh sẽ sửa chữa, anh sẽ bảo vệ em thật tốt... Anh...” Không đợi Lạc Tường nói xong, Lâm Tĩnh Hải đã cởi áo khoác lúc này vừa được phủ thêm ra đưa cho Lạc Tường, rồi quay đầu trở lại tòa nhà.

Lạc Tường nhìn theo bóng lưng Tĩnh Hải, trong lòng cảm thấy như mình sắp mất đi người mình yêu thương nhất. Nỗi lo lắng khiến cho hắn không dám về nhà, cứ một mực ở dưới tòa nhà Lâm Tĩnh Hải mà chờ đợi. Đến khi quá mệt mỏi, hắn mới ngả lưng gối đầu lên chiếc áo lúc này Lâm Tĩnh Hải vừa khoác qua, vẫn còn vương lại chút mùi hương nhàn nhạt đầy quen thuộc, cứ thế ngủ thiếp đi.

Đến sáng hôm sau tỉnh dậy, hắn giật mình nhìn lại, đã bảy giờ rồi, lúc này Lạc Tường mới thở phào nhẹ nhõm, thật may hắn vẫn chưa ngủ qua giờ Lâm Tĩnh Hải đi làm. Nhưng Lạc Tường đợi đến mười giờ, vẫn không thấy Lâm Tĩnh Hải ra khỏi cửa. Sao lại có thể như vậy? Lâm Tĩnh Hải vốn là một người có tác phong vô cùng nghiêm túc, sao đến giờ này mà chưa đi ra. Trái tim Lạc Tường bắt đầu run lên vì sợ hãi.

Hắn chạy lên gõ cửa phòng, thấy cửa đã bị khóa chặt: “Tĩnh Hải! Lâm Tĩnh Hải! Rầm rầm rầm!”

Lạc Tường lớn tiếng gọi to. Thi thoảng có vài cánh cửa của những căn hộ bên cạnh mở ra một chút, sau đó ngay lập tức lại đóng vào. Chỉ một lúc sau, bảo an của tòa nhà đã chạy lên.

“Tiên sinh, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Người trong nhà này không ra ngoài, anh có chìa khóa nhà không?” Lạc Tường ôm lấy nhân viên bảo an vội vã hỏi.

“Không. Không có.” Nhân viên bảo an cũng có điểm lúng túng trả lời.

“Mau gọi người đến hỗ trợ, chúng ta phải mở cửa này ra. Bên trong có người.” Lạc Tường đã có chút nổi giận.

“Nhưng Lâm tiên sinh đã đi ra ngoài rồi mà.”

“Bịch...” Lạc Tường mới vừa dấn lên cánh cửa, lại nghe thấy những lời này.

“Sao cơ?” “Lâm tiên sinh đã đi rồi?”

Lạc Tường không thể nào tin được: “Không có khả năng, cả ngày hôm qua tôi đều ở trước cửa. Không hề thấy cậu ấy ra ngoài.”

Bảo an giải thích: “Nửa đêm hôm qua Lâm tiên sinh đã đi rồi.”

Như thể có sét đánh ngang tai, mọi thứ bỗng nhiên đều đảo lộn. Cậu ấy đi rồi? Đi mà cũng không muốn cùng mình nói lời từ biệt? Cậu ấy hận mình đến thế sao?

Lạc Tường cũng không biết mình rời khỏi đó bằng cách nào, trong lòng chỉ là một mảnh trống rỗng hoang vu. Hắn cảm giác máu trong cơ thể mình đang đông cứng lại.

Tĩnh Hải, em thống khổ như thế sao? Khoảnh khắc cô đơn bất lực khi em nghe được tin bọn anh ra nước ngoài nghỉ phép, lúc ấy cũng đau đớn như thế này sao? Không, em nhất định so với anh còn thống khổ hơn nữa. Đây là sự trừng phạt mà anh xứng đáng phải chịu.

Tĩnh Hải... Tĩnh Hải... Tĩnh Hải đáng thương của anh... Tĩnh Hải yêu dấu của lòng anh... (Bằng Tiêu: mẹ cha ơi, chuối cả nải =.)

Lạc Tường một mạch lái xe tới Thất Diệp, đây là quán bar nơi lần đầu hắn cùng Lâm Tĩnh Hải uống rượu, còn nhớ rõ lúc ấy khuôn mặt Lâm Tĩnh Hải đỏ bừng vì bị hắn trêu chọc, còn nhớ rõ đôi mắt ánh lên niềm vui của Tĩnh Hải khi nếm được rượu ngon, cũng nhớ rõ nét quyến rũ của Tĩnh Hải khi chénh choáng men say. Hắn cứ uống hết chén này tới chén khác, cũng không thèm để ý có người đã ngồi xuống bên cạnh hắn: “Gặp báo ứng rồi sao?”

Thì ra là nhân viên pha chế Tiểu Cửu của Thất Diệp. Lạc Tường cũng không thèm trả lời, chỉ tiếp tục uống rượu không ngừng.

“Cậu uống như vậy cũng có giải quyết được vấn đề gì đâu? Khi đó tôi đã cảm giác được sẽ có ngày này, không nghĩ thật sự lại trở nên như vậy. Lạc Tường, người kia cậu đã trêu chọc chán rồi chứ. Cậu ấy vốn là một người rất trong sáng.”

Lạc Tường dừng lại một chút rồi nói: “Cậu ấy là người trong sáng nhất...”

“Thế cậu còn ở đây cảm khái cái gì, đuổi theo đưa cậu ta về đi, ăn năn hối hận đâu phải tác phong của cậu.”

Lạc Tường lắc đầu: “Cậu ấy không muốn nhìn thấy tôi, gặp tôi sẽ gọi lại cơn ác mộng trong lòng cậu ấy, tôi không muốn làm cho người tôi yêu khổ sở dù chỉ một chút. Cậu ấy đã không muốn tôi gặp cậu ấy, vậy tôi sẽ nghe lời, vì tôi yêu cậu ấy. Tình Hải...” Lạc Tường đã có chút say, chỉ thì thào tự nói.

Tiểu Cửu cũng đành lắc đầu: “Sớm biết có ngày này, thì sao lúc trước còn làm.”

28. Chương 28

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

Rầm một cái, cửa phòng của tổng giám đốc tập đoàn quốc tế Tường Vũ bị người ta đá văng ra. Đằng sau chiếc bàn làm việc dài là một người đáng vẻ trầm tĩnh chỉ hơi ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, sau đó lại cúi xuống xem văn kiện.

“Anh của tôi đi rồi.” Lâm Hiểu đập mạnh lên bàn của Lạc Tường rồi rống lên. Thư ký cũng không dám ngăn cản vị thiếu niên rất có đặc quyền này, chỉ vội vàng đóng cửa lại, sau đó nhanh chóng đi ra.

Lạc Tường nghe thấy cái tên kia mới ngừng bút rồi thấp giọng nói: “Tôi biết.”

“Anh biết? Hay là anh đã ép anh ấy bỏ đi? Có phải không?”

“Đúng vậy!” Thanh âm Lạc Tường cũng đã không kiềm chế được: “Là tôi không chịu được muốn nhìn thấy cậu ấy, mỗi ngày đều đến, khiến cậu ấy chịu không nổi cho nên bỏ đi, là tôi đã ép đấy.”

Lâm Hiểu nghe ra sự thống khổ trong giọng nói của Lạc Tường, nổi tức giận cũng vơi bớt đi một chút, nhưng vẫn còn bất mãn: “Làm sao đây? Anh ấy có thể sẽ không bao giờ trở lại.”

Lạc Tường kinh ngạc ngẩng đầu.

“Anh ấy đã đem vị trí giám đốc công ty nhường lại cho Thạch Lỗi, chỉ giữ lại cho mình một ít cổ phần trong công ty thôi. Hơn nữa còn để lại lời nhắn cho em biết anh ấy muốn ra nước ngoài, bảo em đừng lo lắng. Ngoài ra cũng không nói thêm gì nữa. Anh ấy hiện giờ không còn lưu luyến gì, nên có khả năng sẽ không bao giờ trở về.” Lâm Hiểu có chút ảo não nói.

Lạc Tường cảm giác như thể sét đánh trên đầu. Không trở lại nữa sao?

Cả căn phòng lại lâm vào trầm mặc, sau đó Lạc Tường đứng dậy đi tới bên cửa sổ nhìn xuống dòng xe cộ như nước phía bên dưới, Lâm Hiểu thì ngồi trên ghế salon phiến nào mà lấy tay chơi đùa vài lọn tóc, có vẻ như khó mà kiềm chế được.

Người này đối với mình vốn là biết bao đau đớn, biết bao thương yêu, đến bây giờ mới hiểu ra, vừa định sẽ đối xử tốt với cậu ấy một chút, một chút rồi một chút nữa, thế nhưng cậu ấy lại chạy trốn mình. Hai người đều không biết đối phương đang suy nghĩ điều gì.

Bóng dáng cao lớn của Lạc Tường đứng bên khung cửa sổ, che mất một phần ánh sáng chiếu vào, khiến cho bóng lưng hần hắt xuống trông có vẻ đặc biệt cô đơn, cũng làm cho căn phòng như trở nên mờ mịt. “Cậu ấy muốn tự do...” Lạc Tường thấp giọng nói.

“Sao cơ?” Lâm Hiểu nghe không rõ lắm.

Lạc Tường xoay người lại, bởi vì ngược sáng nên trông không rõ mặt, nhưng có thể cảm nhận được sự kiên định trong giọng nói của hắn: “Cậu ấy muốn tự do, tôi sẽ cho cậu ấy, nhưng phải dưới sự bảo vệ của tôi. Chuyện trong quá khứ là tôi sai, khiến cho mọi thứ mới rối tinh lên như thế, nhưng tôi sẽ không vĩnh viễn chỉ có hối hận mà thôi. Bởi vì có những chuyện kia nên tôi mới yêu cậu ấy. Tôi sẽ làm cho tương lai của cậu ấy và tôi cột chặt lại với nhau. Cậu ấy mất đi tình yêu, sẽ không yêu thêm ai nữa, vậy thì để tôi thương cậu ấy. Cậu ấy không tin tôi, nhưng vẫn phải dựa vào tôi. Vì thế chỉ có thể là tôi, nhất định chỉ có tôi mới được. Chỉ có tôi mới có thể ở cạnh cậu ấy mãi mãi.” Lạc Tường khôi phục lại khí thế như bình thường: “Tôi ích kỷ, cho nên tôi mới muốn ở bên cậu ấy, cũng chỉ có cậu ấy mới có thể thay đổi được tôi.”

Lâm Hiểu cũng trầm ngâm suy nghĩ: “Kỳ thật, em cũng biết anh ấy sở dĩ phải đi, có lẽ là vì anh ấy đối với anh còn có cảm tình, nhưng lại không chịu nổi những tổn thương trước kia. Tóm lại lần này em sẽ không ngăn trở, nhưng anh không được phép bức ép anh ấy, lại càng không được tổn thương anh ấy.”

“Em yên tâm, tôi sao có thể tổn thương cậu ấy thêm một chút nào nữa.” Sau đó chỉ có tiếng thở dài vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Hai tháng sau, tại một thị trấn nhỏ thanh bình xinh đẹp nơi nước Pháp xa xôi.

“Chào, Lâm.” Luôn luôn có những người nhiệt tình chào hỏi Lâm Tĩnh Hải, hắn cũng rất hưởng thụ cái không khí yên ổn thoải mái ở nơi này. Hắn ở đây tự do tự tại hơn rất nhiều so với trước kia, mặc dù khi màn đêm buông xuống, trong lòng hắn vẫn ôm ấp những nhớ nhung tưởng niệm người đàn ông ấy, nhưng đã lâu rồi hắn không còn gặp ác mộng nữa. Cũng không biết là thời gian đã chữa lành những vết thương trong lòng, hay là vì giờ đây hắn đã không còn hận người kia. Lâm Tĩnh Hải cũng chỉ thản nhiên lắc đầu mỉm cười.

Lâm Tĩnh Hải đi mua một số vật dụng cần thiết, khi về đến căn phòng mình thuê thì phát hiện căn nhà trống bên cạnh hình như đã có người chuyển đến. Hắn thật sự có chút kinh ngạc.

“Này, Lâm.” Phía bên kia hàng rào, bà Brown đang tỉa hoa nhiệt tình gọi hắn.

“Chào bà Brown. Bà biết ai là người mới chuyển đến không?” Lâm Tĩnh Hải dùng vốn tiếng Pháp thành thạo của mình hỏi.

“Không biết, chỉ nhìn thấy công ty chuyển nhà mang đồ đến thôi.” Bà Brown xoa xoa vùng thắt lưng đã hơi mệt mỏi của mình nói: “Lâm này, bà mới nướng một ít bánh mớ xanh, có muốn ném thử không?”

“Cám ơn bà, nhưng chắc không được rồi. Bác sĩ nói dạ dày cháu không nên ăn nhiều đồ ngọt.”

“Chàng trai đáng thương.” Bà Brown thương hại nhìn hắn nói.

“Không có gì, cháu vào đây. Gặp lại bà sau.” Lâm Tĩnh Hải mỉm cười bước vào nhà. Tiếp theo, hắn sắp xếp những vật dụng vừa mua một cách ngăn nắp, cũng đã quên chuyện vị hàng xóm mới chuyển đến gần nhà một cách sạch sẽ.

Vị hàng xóm kế bên tới đây cũng đã một tháng rồi, nhưng Lâm Tĩnh Hải cũng chưa từng gặp qua. Có đôi khi hắn cũng thấy kinh ngạc, nhưng sau đó lại quên ngay. Một ngày, xe tuần tra của cảnh sát đi qua ngã tư thì dừng lại dùng loa thông báo: “Chú ý, theo thông tin cảnh sát mới nhận được thì mới có một băng cướp đang lẩn trốn trong thị trấn của chúng ta, mong mọi người chú ý an toàn, bảo trì cảnh giác, nếu có việc gì hãy nhanh chóng đến báo cáo tại đồn cảnh sát.”... Thanh âm truyền đi rất xa, nhưng lúc này Lâm Tĩnh Hải đang ngủ nên không nghe thấy.

Hôm sau, Lâm Tĩnh Hải vẫn như trước tới siêu thị mua thức ăn, bà Brown nhìn thấy hắn đi ra ngoài, liền lớn tiếng nhắc nhở: “Lâm, đi sớm về sớm, chú ý cẩn thận.”

“Cám ơn bà.” Lâm Tĩnh Hải mỉm cười đáp, trong lòng cũng có chút kinh ngạc khi đột nhiên được căn dặn một câu như vậy.

Lâm Tĩnh Hải đi vài vòng quanh siêu thị, cũng quên mất thời gian, không khí náo nhiệt làm cho hắn vô cùng vui vẻ, đến khi mua xong mọi thứ định về nhà, hắn mới phát hiện bên ngoài trời đã tối. Lâm Tĩnh Hải lái chiếc xe mình mua sau khi sang Pháp chậm rãi về nhà, không nghĩ tới đến ngã tư đường thì xe tự nhiên không chạy được nữa.

“Ghét thật.” Lâm Tinh Hải mắng thầm, bởi vì tính đoảng của mình mà hắn đã quên mất việc đổ xăng. Cũng may từ đây về nhà không xa lắm, Lâm Tinh Hải quyết định để tạm chiếc xe ở chỗ này, cứ đi bộ về nhà trước rồi mai tính. Do thân thể cũng không khỏe mạnh lắm, hai tay lại mang vác đầy đồ nên hắn đi khá chậm. Nhưng hắn cũng không vội vã gì mà thoải mái đi từ từ.

Lúc này trời đã tối đen, bởi vì nhiệt độ khá thấp nên trên đường đã không còn bóng dáng người qua lại, chỉ có những ánh đèn đường chiếu sáng trên con đường vắng lặng.

Lâm Tinh Hải đang cầm cúi bước về phía trước, đột nhiên cảm thấy có một bóng đen lao ra chặn trước mặt hắn. Hắn sửng sốt, trong lòng thầm cảm thấy không ổn, liền lùi từng bước về phía sau, khi ngẩng đầu lên đã thấy có hai người bắn thủ nhưng vô cùng to lớn vạm vỡ chắn phía trước mặt mình.

“Đem hết tiền ra đây.” Kẻ gầy hơn trong hai tên nói. Lâm Tinh Hải biết những kẻ này nguy hiểm, liền làm bộ không hiểu, chỉ trực hướng phía sau mà chạy.

“Đồ ranh con, thằng mọi, mày trốn không thoát đâu, khôn hồn thì nôn tiền ra đây, bọn tao biết mày có tiền đấy.” Tên đồ con hơn liền quát hắn.

Lâm Tinh Hải cuống quýt gật đầu, làm bộ muốn mở túi kéo ra đồ vật gì đó, thừa dịp bọn chúng đang lơ là, trong nháy mắt, Tinh Hải dùng sức ném đồng đồ về phía bọn kia rồi xoay người bỏ chạy.

“Mẹ kiếp.” Hai tên phía sau ngay lập tức đuổi theo. Lâm Tinh Hải đã đi dạo cả ngày, nên dù muốn chạy cũng không còn sức, hắn biết chắc mình sẽ sớm bị tóm. Lúc này đột nhiên phía sau lưng truyền đến tiếng người ẩu đả, sau đó là âm thanh chát chúa của vụ đánh nhau. Lâm Tinh Hải cũng không có thời gian mà quay đầu lại, chỉ vội vàng chạy trốn chết.

Khi về tới nhà, hắn vội vã báo cảnh sát, cũng lớn tiếng kêu gọi mọi người xung quanh ra hỗ trợ. Lúc này, các nhà xung quanh đều lục đục mở cửa, còn có người mang theo cả dụng cụ tự vệ đi ra, Lâm Tinh Hải liền cùng họ quay lại nơi vừa nãy. Kỳ thật hắn cũng biết vừa rồi nhất định là do có người cứu hắn.

Lâm Tinh Hải run rẩy bước tới nơi vừa xảy ra ẩu đả, thấy phía xa xa có người, nhưng không giống như bọn cướp vừa rồi, khi hắn nhìn kỹ thì thấy: là Lạc Tường?! Sao có thể chứ!

Đôi môi Lâm Tinh Hải đã trắng bệch không còn chút máu, hắn nhìn thân người trước mặt đang dựa vào tường, tay đè lên vết thương ở bụng, có chút sợ hãi không dám tới gần. Lạc Tường nhìn hắn, khóe môi nở một nụ cười nhợt nhạt: “Tinh Hải, đừng sợ, không có chuyện gì rồi.” Mãi đến khi có tiếng người kinh hô rồi luống cuống chạy đến cấp cứu cho Lạc Tường, sau đó xe cứu thương cùng xe cảnh sát cũng lần lượt đi ra, hai tròng mắt của Lâm Tinh Hải vẫn mơ hồ nhìn chăm chú về phía trước không hề phản ứng.

Đến khi Lâm Tinh Hải tỉnh táo lại thì hắn đã đứng ở cửa phòng cấp cứu rồi. Bà Brown không biết từ đâu cuống quýt chạy tới: “Chúa ơi, Lâm, cháu có sao không?”

Lâm Tinh Hải lắc đầu: “Còn Lạc? Cậu ấy giờ thế nào rồi?”

“Cháu không biết” Lâm Tinh Hải có chút không nói nên lời.

“Chúa ơi...” Bà Brown sốt ruột đi qua đi lại.

“Bà biết Lạc Tường sao?”

“Đúng vậy, cậu ấy là hàng xóm của cháu mà. Cháu không hề gặp qua sao?” Lâm Tinh Hải không nói gì, chỉ ngồi sâu vào trong chiếc ghế chờ bên ngoài phòng cấp cứu, hai tay ôm lấy mặt.

29. Chương 29

Editor: Fuyu

Beta – reader: Bằng Tiêu

Cũng không biết đã qua bao lâu, cửa phòng cấp cứu đột nhiên bật mở, bác sĩ dáng vẻ mệt mỏi bước ra ngoài. Lâm Tĩnh Hải cũng không dám hỏi. Chỉ có bà Brown nhiệt tình tới hỏi thăm tình hình: “Bác sĩ, sao rồi ạ?”

Bác sĩ bình tĩnh đáp: “Không có gì nghiêm trọng hết, rất may là dao không đâm sâu vào nội tạng, nhưng do bị thương lại cố sức đánh nhau, cho nên mất máu khá nhiều, nếu đưa vào đây muộn một chút thì tình hình sẽ vô cùng nguy hiểm. Nhưng bây giờ đã ổn định rồi, vết thương cũng đã được khâu lại, chỉ cần tĩnh dưỡng tốt thì sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi.”

Bà Brown vội vàng cảm ơn bác sĩ. Sau khi bác sĩ đi, Lâm Tĩnh Hải mới thấp giọng nói với bà: “Cháu đi đóng tiền viện phí. Chỗ này nhờ bà vậy.” Bà Brown cũng rất nhiệt tình đáp ứng.

Lúc Lâm Tĩnh Hải quay lại phòng bệnh thì Lạc Tường cũng chưa tỉnh lại, hẩn nhìn thấy bà Brown đang giúp thu dọn một ít đồ đạc, liền vội vàng bảo: “Để cháu, anh ta vì cứu cháu nên mới bị thương, nên cứ để cháu chăm sóc. Bà cứ trở về nghỉ ngơi đi.”

“Được, bà về trước đây.” Bà Brown cũng đã mệt mỏi nên không phản đối, sau đó liền đi về nhà.

Lâm Tĩnh Hải nhìn khuôn mặt say ngủ của Lạc Tường trầm ngâm suy nghĩ, tay không nhin được mà vuốt ve đôi chân mày anh tuấn của Lạc Tường.

Ngày hôm sau, Lạc Tường mơ hồ tỉnh dậy. Nhìn thấy một mái tóc đen bên giường, Lạc Tường có chút không thể tin được, rồi mỉm cười đầy hạnh phúc. Hẩn cẩn cẩn dục dục vươn tay, muốn chạm đến người đã sở hữu trái tim mình kia, thật chậm rãi vuốt ve mái tóc Lâm Tĩnh Hải, như thể chạm vào một món đồ sứ đắt tiền dễ vỡ.

Lạc Tường chưa bao giờ biết lại có lúc mình thấy thỏa mãn như thế này, hoàn toàn đảo lộn tất cả những quan niệm, giá trị mình từng coi trọng. Hẩn cũng không dám nhắm mắt lại, sợ Lâm Tĩnh Hải sẽ biến mất lúc nào không biết. Một lát sau, Lâm Tĩnh Hải tỉnh dậy, chậm chậm mở mắt ra. Khi hẩn còn đang mơ màng chưa biết mình ở đâu, Lạc Tường liền nhẹ giọng hỏi: “Đã tỉnh rồi sao? Cánh tay có phải đã tê rần rồi không? Thử hoạt động một chút đi.”

Lâm Tĩnh Hải chớp chớp mắt nhìn: “Ừm. Anh đã tỉnh rồi? Có thoải mái không? Để tôi đi gọi bác sĩ.”

“Không cần.” Lạc Tường vội vàng ngăn cản, hẩn không muốn để cho người khác quấy rầy giây phút riêng tư của hẩn và Tĩnh Hải.

“Em... em chưa nghỉ ngơi được nhiều. Về nhà ngủ đi, uống thuốc nữa, anh sợ dạ dày em không tốt.” Lạc Tường mạnh mẽ đè lại mong muốn giữ Lâm Tĩnh Hải ở lại của mình mà khuyên bảo hẩn.

Lâm Tĩnh Hải lặng yên một lát rồi mới nói: “Tôi ghét bệnh viện.” Chỉ một câu nói đơn giản mà khiến trái tim Lạc Tường quặn thắt, mặt hẩn trắng bệch đi, vì hẩn biết Lâm Tĩnh Hải vì sao lại ghét nơi này.

“Nhưng vì anh đã cứu tôi, nên tôi sẽ chăm sóc anh chu đáo. Còn nữa, đã bắt được bọn cướp rồi, cảnh sát trưởng hôm qua cũng đã tự mình đến đây để cảm ơn anh.”

Lạc Tường vội cuống quýt giải thích: “Anh cứu em không hề có ý nghĩ gì khác...”

“Anh nghỉ ngơi đi. Tôi ra ngoài mua chút đồ ăn rồi về chúng ta cùng ăn.” Lâm Tĩnh Hải nói xong liền lập tức đi ra khỏi phòng.

Lạc Tường nhìn theo bóng lưng hẩn, trong lòng lại thấy phiền não. Sao vậy chứ? Tĩnh Hải dường như không vui.

Một lát sau, có hộ lý đến giúp hẩn dọn dẹp phòng, rồi giúp Lạc Tường vệ sinh. Vốn không quen nên Lạc Tường lúc này có chút không được tự nhiên. Khi Lâm Tĩnh Hải bước vào, nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của Lạc Tường, liền nói với hộ lý: “Đã làm phiền cô rồi. Để đây tôi làm cho.”

Lạc Tường cảm thấy rất hưng phấn, nhưng vẻ mặt Lâm Tĩnh Hải vẫn vô cùng lạnh nhạt, cũng không hề có cử chỉ gì thân mật với hẩn, chỉ đơn giản là đem khăn lông vắt khô rồi đưa cho hẩn bảo: “Anh tự mình lau đi. Lúc anh ngủ tôi đã lau qua toàn bộ cho anh rồi.”

Lạc Tường nghe được sự lạnh nhạt trong giọng nói của Lâm Tĩnh Hải, trong lòng cũng có chút nản chí: “Tĩnh Hải, kỳ thật em không cần ủy khuất chính mình, em nói nếu gặp anh, buổi tối em sẽ gặp ác mộng.

Là anh thương tổn em trước, nên anh cũng không hề oán hận. Em có thể bỏ về không cần ở đây đâu. Em yên tâm, anh chỉ muốn được nhìn thấy em một chút, muốn được bảo vệ em mà thôi, vì không nhìn thấy em, anh cũng sẽ mơ thấy ác mộng, anh còn mơ thấy em vì đau dạ dày mà thổ huyết, khiến cho suốt ngày đêm anh đều không ngủ được. Anh thật sự không nhẫn nại nổi nên mới nghĩ chỉ cần nhìn thấy em từ xa là tốt rồi. Không nghĩ tới lại xảy ra chuyện này.”

Lâm Tĩnh Hải im lặng không nói. Đôi vai gầy yếu, cánh tay với những đường nét rõ ràng cùng với đôi chân thon dài thanh mảnh. Thời gian qua ở nơi này sống thanh thản đã tạo cho hắn một khí chất ôn nhu mềm mại, lúc này hắn như toát lên nét xinh đẹp tựa điêu khắc mà thành.

Lạc Tường thật sự sợ mình sẽ không được nhìn thấy nữa, lòng tham lam nghĩ muốn đem Tĩnh Hải ghi tạc vào trong đầu mình. Hắn đành thở dài một hơi: “Anh biết mình quá mức ích kỷ, em nói rất đúng, không thể bởi vì không yêu mà có thể thương tổn người ấy được, cũng không thể bởi vì yêu mà tổn thương người khác. Anh rất muốn có thể sửa chữa lỗi lầm, nhưng anh hiểu trong lòng em còn bị bóng ma quá khứ ám ảnh. Em nhất định sẽ không cho anh cơ hội này. Nhưng Tĩnh Hải, anh yêu em.”

Lạc Tường vẫn tỏa ra khí chất kiêu ngạo tựa bá vương như trước, nhưng trong đôi mắt hắn lại tràn ngập ôn nhu, hắn đã từ người này mà học được cách quan tâm, học được cách hiến dâng, học được cách vì người kia mà yêu thương lo lắng.

“Anh...” Lâm Tĩnh Hải chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào đôi mắt đen lấp lánh như đá quý của người trước mặt: “Khi anh cứu tôi, tôi đã bỏ chạy. Anh không hận tôi sao? Không hối sao?”

Lạc Tường nhìn vào mắt Lâm Tĩnh Hải, đôi mắt không to nhưng đặc biệt trong sáng không một tia vẩn đục, kiên định nói: “Thật sự nếu em là một người xa lạ, anh có lẽ sẽ báo cảnh sát, chứ không trực tiếp xông ra. Nhưng lúc ấy anh thật sự không nghĩ gì hết... Sau khi em chạy đi, anh thật vui sướng, vì em nhất định sẽ không bị nguy hiểm gì, như vậy anh cũng đã làm được việc có ích.”

“Vì sao?” Đôi mắt Lâm Tĩnh Hải hơi lóe lên.

“Không biết nữa, có lẽ vì anh yêu em.” Lạc Tường rất bình tĩnh nói ra. Đúng vậy, là bởi vì mình yêu Lâm Tĩnh Hải nên mới có thể nghĩ như vậy, hành động như vậy, rồi lại an tâm như vậy.

“Tôi ích kỷ như vậy, bỏ mặc anh mà chạy, anh không nghĩ tới ngộ nhỡ anh chết thì thế nào sao?”

“Sẽ không đâu!” Lạc Tường kiên định đáp: “Anh còn muốn sống để yêu em thật nhiều, cho nên làm sao anh chết được. Tĩnh Hải, em không nên nghĩ nhiều như vậy, việc anh bị thương không phải lỗi của em.” Lạc Tường biết trong lòng Lâm Tĩnh Hải đang nghĩ gì, cậu ấy không ngại việc mình cứu cậu ấy, mà là tự trách vì đã sợ hãi mà bỏ mặc mình khi lâm nguy.

“Tĩnh Hải, em không hề sai, trong tiềm thức của mỗi người đều lựa chọn điều gì là có lợi nhất cho mình, em cũng không biết người kia chính là anh, anh tin tưởng nếu biết thì em sẽ ở lại chứ không bỏ chạy. Nhưng nếu như vậy, anh sẽ vô cùng lo lắng.”

Lạc Tường chậm rãi vươn tay, đưa về phía Lâm Tĩnh Hải: “Tĩnh Hải, đừng sợ.”

Tĩnh Hải, hãy một lần nữa tin tưởng anh, được không? Một lần nữa yêu anh, có được không? Vì anh mà đánh thức tình yêu đang say ngủ, có bằng lòng không?

Lâm Tĩnh Hải chậm rãi vươn tay ra, ngay lập tức bị Lạc Tường nắm chặt, hắn sẽ không bao giờ nguyện buông ra nữa.

Tĩnh Hải, hãy để tình yêu của chúng ta bắt đầu thêm một lần nữa.

30. Chương 30

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

Từ hôm ấy, cuộc sống của Lạc Tường là những ngày tháng ngọt ngào, mặc dù Lâm Tĩnh Hải vẫn lãnh đạm với hắn như cũ, nhưng mỗi ngày có thể nhìn thấy Lâm Tĩnh Hải, đối với Lạc Tường mà nói, chính là thứ tiên được tốt nhất. Lạc Tường chưa từng nghĩ tới sự tình có thể tiến triển thuận lợi như thế, hấp dẫn kịch tính như thế, hắn thật muốn lại bị đâm hai nhát nữa, để Lâm Tĩnh Hải trực tiếp nhào vào lòng hắn.

Kỳ thật Lạc Tường cũng rõ, Lâm Tĩnh Hải lúc này sở dĩ nhượng bộ đối với việc hắn bị thương chủ yếu bởi vì Lâm Tĩnh Hải áy náy việc khi hắn xông ra cứu thì mình lại bỏ chạy. Điều này khiến cho Lâm Tĩnh Hải không cách nào tha thứ cho bản thân mình được.

Nhưng chuyện đó cũng không có vấn đề gì, Lạc Tường hài lòng mà chờ đợi, chỉ cần Lâm Tĩnh Hải thỏa hiệp thì hết thấy vẫn còn hi vọng.

Thân thể Lạc Tường hồi phục rất nhanh, dù sao cũng do ngày thường hắn luôn chú ý rèn luyện thân thể, lại thêm Lâm Tĩnh Hải cẩn thận chăm sóc, khiến cho hắn có muốn không khỏe lại cũng khó.

Không biết vì cái gì, sau đó đến bà Brown cũng nhất định cho rằng hai người bọn họ vốn là một đôi tình nhân đồng tính, chỉ vì mâu thuẫn mà tạm chia tay nhau, cho nên sau khi ra viện, bà liền trực tiếp giúp đưa Lạc Tường về nhà Lâm Tĩnh Hải, nói là để bọn họ bồi dưỡng thêm tình cảm. Mặc dù Lạc Tường vô cùng cao hứng, nhưng hắn rất nghiêm túc thề với trời rằng chuyện này tuyệt đối không phải do hắn nói. Trong lòng Lạc Tường thầm nghĩ: Mình chỉ ám chỉ một chút mà thôi, là do bà Brown quá thông minh đấy chứ.

Lâm Tĩnh Hải cũng không nhiều lời, chỉ nói Lạc Tường sau khi khỏi hẳn thì phải chuyển đi, hơn nữa còn phải rời khỏi Pháp. Lạc Tường không phản đối nhưng cũng chẳng đồng ý.

Tại nhà Lâm Tĩnh Hải, hai người bắt đầu cuộc sống “tương kính như băng”. Chính xác là Lạc Tường đơn phương cố gắng muốn làm tan chảy băng sơn ngàn năm Lâm Tĩnh Hải. Còn Lâm Tĩnh Hải mỗi ngày nấu cơm cho cả hai, sau đó đi làm việc của mình, quét dọn phòng ốc, xem một chút sách, lên mạng xem xét tình hình cổ phiếu, viết một vài ghi chú, ...vv..., đối với Lạc Tường thì luôn coi như không thấy. Lạc Tường muốn nói chuyện cùng Lâm Tĩnh Hải, nhưng rốt cuộc cũng không tìm được cơ hội nào.

Lạc Tường đành chờ đến thời điểm thích hợp. Một buổi sáng, Lạc Tường vào bếp nấu một chút đồ ăn. Lâm Tĩnh Hải nhìn thấy cũng chỉ tự mình đi hâm lại chút bánh, một câu cũng không nói. Đến buổi trưa, Lạc Tường vui vẻ mang một chén canh đưa cho Lâm Tĩnh Hải: “Em nếm thử xem.”

Lâm Tĩnh Hải không tin tưởng ngửi ngửi một chút, sau đó uống thử một ngụm. Lạc Tường háo hức hỏi: “Thế nào? Có ngon không?”

Lâm Tĩnh Hải hơi suy nghĩ một chút, cuối cùng nói: “Mặn muốn chết.”

Lạc Tường liền thất vọng tiu ngủ, trông hết như một chú chó nhỏ đang bị chủ nhân trách móc, Lâm Tĩnh Hải cũng không đành lòng đành nói thêm: “Nhưng nếu so với lần đầu tiên nấu thì thế này cũng không đến nỗi quá tệ.”

Lạc Tường thoáng chốc lại cao hứng hẳn lên, trên mặt cũng nở nụ cười hạnh phúc. Lâm Tĩnh Hải liền nhìn xuống quyển sách trên tay bảo: “Còn có việc gì không? Tôi còn muốn đọc sách.”

Lạc Tường hắng giọng một chút, đặt chén canh lên bàn ngay trước mặt Lâm Tĩnh Hải: “Tĩnh Hải, đã bao lâu em không nhìn thẳng vào anh mà nói chuyện rồi?”

Lâm Tĩnh Hải nhìn hắn, nhưng vẫn lặng im như cũ.

Lạc Tường thở dài: “Tĩnh Hải, anh là lần đầu tiên nấu canh, tuy là nấu không ngon nhưng mong em thông cảm. Nếu canh quá tệ làm cho em ăn bị đau bụng thì em có trách anh không? Đương nhiên sẽ không, anh quá hiểu em mà.” Lạc Tường cầm lấy tay Lâm Tĩnh Hải, như sợ hắn nửa đường bỏ chạy.

“Anh thề, anh cũng vậy. Từ trước tới nay anh lần đầu tiên biết yêu, chính là yêu em. Trước kia anh đối với Lâm Hiểu chỉ tựa như cảm giác say nắng mà thôi, hoàn toàn không giống cảm giác đối với em, đối với anh, em như một dòng nước trong lành yên ả, không gặp em, anh sẽ thấy nhớ nhung. Đáng tiếc anh là loại người chỉ khi mất đi mới biết quý trọng những gì mình có, đến khi xa nhau anh mới nhận ra đây chính là tình yêu.”

“Tình Hải, bởi đây là lần đầu tiên anh yêu một người, nên đã tổn thương em, em có thể tha thứ cho anh không?”

Nhìn đôi môi Lâm Tình Hải run rẩy, Lạc Tường cũng không bắt hắn phải nói ra: “Anh biết, em không hề hận anh, chỉ là em không biết phải làm sao để tin tưởng thêm lần nữa, để lại có thể yêu anh. Bây giờ chúng ta ở bên nhau tựa hồ như đau khổ nhiều hơn vui sướng. Nhưng anh thật sự không có cách nào quên em được, dù là kiếp này hay kiếp sau, anh đều muốn được vĩnh viễn ở bên em. Nếu có kiếp sau, anh muốn mình sẽ là người yêu em trước, sau đó theo đuổi em, rồi bảo vệ em, sẽ không bao giờ khiến em phải chịu đau khổ. Chỉ là kiếp này, Tình Hải, cho dù em không hề yêu anh, không hề tin tưởng anh, nhưng hãy để anh ở bên em, được không? Để cho anh được yêu em, làm cho em tin anh thêm một lần nữa.”

Lạc Tường siết chặt bàn tay mình lại: “Tình Hải, em đến giờ vẫn chưa hề yêu người nào khác. Vậy hãy cứ ở bên anh đi, rồi để xem anh có đáng giá cho em tin tưởng hay không. Hãy ở bên anh, ngăn không cho anh tổn thương thêm người nào khác, được không? Tình Hải, em vốn thiện lương như vậy, làm sao có thể nhẫn tâm để cho ai phải chịu đau khổ.”

Lâm Tình Hải cũng không biết phải nói gì, Lạc Tường có thể vì hắn mà mạo hiểm cả tính mạng, điều đó khiến cho hắn vô cùng cảm động, hơn nữa bản thân hắn cũng không hề cao thượng như hắn vẫn nghĩ, khi người khác cứu hắn thì hắn lại sợ hãi bỏ chạy. Nguyên lai mọi người vốn giống nhau, trong hoàn cảnh như vậy hắn đâu có lý do gì để trách cứ Lạc Tường cơ chứ. Nhưng trong lòng hắn vẫn luôn lo sợ, cho dù lúc này những gì Lạc Tường nói là thật, nhưng con người có thể thay đổi nhanh như vậy, ai biết được tương lai sẽ thế nào.

Lâm Tình Hải chậm rãi rút tay ra, hắn nhỏ giọng nói: “Tôi cần thời gian.”

“Anh sẽ cho em thời gian, cho em thời gian là cả đời này, anh sẽ ở bên em cho đến khi em hồi tâm chuyển ý.” Nghe được lời nói mang ý tứ ngầm thỏa hiệp của Lâm Tình Hải, Lạc Tường hạnh phúc đến độ vội vươn tay ôm hắn thật chặt không rời.

31. Chương 31

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

Hai ngày nay, Lâm Tình Hải dù làm gì cũng đều không xong, mới vừa cầm lấy khăn lau, Lạc Tường vội vàng ngay lập tức giật lấy. Vừa định giật quần áo, Lạc Tường cũng liền vơ vào người. Vừa muốn đi nấu cơm, Lạc Tường cũng rất nhanh chóng biểu đạt nguyện vọng muốn rèn luyện tay nghề bếp núc của mình. Lâm Tình Hải đành bất đắc dĩ nói: “Lạc Tường, thế này không bình thường chút nào, anh không cần như vậy.”

Lạc Tường liền giả bộ ủy khuất: “Anh biết, nhà chúng ta về sau sẽ có quần gia. Nhưng bây giờ anh không nỡ để em làm những việc này.” Lâm Tình Hải nhìn hắn, rốt cuộc cũng chỉ có thể ra ngoài tản bộ giải sầu.

“Này, Lâm.” Bà Brown rất vui vẻ gọi Lâm Tình Hải. “Bà đã mua trà Trung Quốc rồi đó, cùng nhau uống đi.” Lâm Tình Hải mỉm cười gật đầu liền đi tới chỗ bà.

Lâm Tình Hải thổi thổi chén trà nóng một chút, trên mặt hiện vẻ trầm ngâm.

“Có chuyện gì vậy? Lâm.” Bà Brown quan tâm hỏi. Hai người ở cạnh nhau đã lâu, cũng đã coi nhau là những người bạn vong niên, vậy nên bà Brown hỏi cũng vô cùng thoải mái.

Lâm Tình Hải suy nghĩ một lát, cũng không nói nhiều, chỉ đơn giản bảo với bà Lạc Tường từng tổn thương hắn rất nhiều, nhưng tình cảm là thứ không thể nào khống chế được, bản thân mình dù sao vẫn thích hắn. Bây giờ hai người đều có tình cảm, nhưng lại không biết làm cách nào để ở bên nhau, đối với bản thân mình, chung quy vẫn có những vướng mắc chưa thể nào vượt qua được.

Bà Brown chậm rãi thưởng trà, người tựa vào lưng ghế: “Như vậy cũng là một vấn đề.”

“Lâm, chắc cháu cũng biết Charlie chồng bà đã qua đời rồi chứ?”

Lâm Tĩnh Hải gật đầu. Hơi nước từ chén trà nhẹ nhàng bay lên, khiến cho trước mắt Lâm Tĩnh Hải như phủ một màn sương mỏng.

“Charlie và bà kết hôn được ba năm thì qua đời.” Bà Brown bình tĩnh nói.

Lâm Tĩnh Hải kinh ngạc ngẩng đầu.

“Ngay khi chuẩn bị cưới, hai ông bà đã biết ông ấy bị một chứng bệnh nan y, kết quả chẩn đoán lúc đó là ông ấy chỉ còn sống thêm được ba tháng nữa. Nhưng ông bà vẫn dứt khoát kết hôn. Charlie cũng không như tưởng tượng của mọi người là sẽ cự tuyệt cưới bác, lo lắng bác thủ tiết hay gì cả. Ông ấy chỉ nói: “Em ở cùng anh vốn là hạnh phúc lớn nhất trong đời, không ai so với anh có thể yêu em hơn, có thể khiến em hạnh phúc hơn. Em vốn xinh đẹp dịu dàng như thế, sau này khi anh đi rồi, nhất định sẽ có những người khác nhận ra nét đẹp của em mà theo đuổi em. Em sau này vẫn sẽ tìm được niềm vui cho mình. Nhưng lúc này, anh muốn được là người mang hạnh phúc đến cho em. Có như vậy kiếp sau em mới tiếp tục là của anh lần nữa.”

Bà Brown nhớ lại những hồi ức ngọt ngào, khuôn mặt thoáng hiện lên vẻ hạnh phúc: “Ông ấy là một người mạnh mẽ, lúc nào cũng tràn đầy nghị lực cùng dũng khí hơn người. Bà cũng rất yêu ông ấy, cho nên mới quyết định kết hôn. Ông ấy nghị lực đến nỗi cho tới tận khi qua đời cũng chưa từng thể hiện ra chút thống khổ nào, vẫn trân trọng chăm sóc bà, cũng chưa từng làm bà phải đau lòng. Bởi vì cả hai đều nghĩ rằng ông ấy sẽ mau chóng qua đời, cho nên mỗi ngày ông bà đều sống như thể là ngày cuối cùng trên đời này vậy, thế nhưng kỳ tích đó đã kéo dài tới ba năm.”

Bà Brown nháy nháy mắt mấy cái: “Đúng vậy, đó chính là ba năm hạnh phúc nhất trong cuộc đời của bà. Ông ấy muốn bà tái hôn, đáng tiếc là bà chưa từng nghĩ tới. Bởi vì bà chỉ yêu ông ấy, chỉ muốn chờ tới ngày lên thiên đường để gặp ông ấy, nói cho ông ấy biết rằng bà đã dùng cảm thế nào, đã vui vẻ vượt qua được những năm tháng không có ông ấy ở bên.”

Bà Brown cầm lấy chén trà nguội Lâm Tĩnh Hải vẫn cầm trên tay, thay một chén trà nóng đưa cho hắn nói: “Lâm, cháu xem trà này, lúc rót ra vẫn tỏa hương thơm mát, nếu như cháu sợ vạn nhất uống không ngon, vậy sao cháu không ném thử đi, để đến lúc trà nguội rồi chẳng phải cái được không bù đắp nổi cái mất hay sao. Cháu một mặt thì lo lắng cho tương lai mà định bỏ lỡ lúc này, như vậy tương lai không vui mà bây giờ cũng đau khổ. Nếu như cháu dùng cảm ném thử, chịu lùi lại một chút, cho dù tương lai có đau khổ, nhưng vẫn còn những hồi ức hạnh phúc bây giờ. Bà nghĩ năm xưa Charlie cũng từng có suy nghĩ ấy. Ông ấy sợ bà hối hận, rồi cả đời sẽ đau khổ day dứt không nguôi. Ông ấy thật sự rất yêu bà, đến mức cái chết mới có thể làm cho ông ấy buông tay. Lâm, cháu ngàn vạn lần không nên để sau này phải hối tiếc.” Bà Brown ngược nhìn lên trần nhà, chậm rãi giảng giải cho Lâm Tĩnh Hải nghe.

Lâm Tĩnh Hải nếm thử một ngụm trà, ngửi một chút mùi hương, quả nhiên là thơm mát thanh nhã. “Cám ơn bà.” Lâm Tĩnh Hải chân thành nói lời cảm ơn.

“Chúng ta vốn là bạn bè mà, sau này kết hôn cũng đừng quên báo cho bà là được.” Bà Brown khấp khởi mừng vui nói.

Lâm Tĩnh Hải cười cười rồi cáo từ.

Bên ngoài mặt trời đã lên cao, một vài cơn gió mát lành thổi qua khiến cho người ta vô cùng thoải mái. Lâm Tĩnh Hải hít sâu một hơi, như thể vừa ném đi được một gánh nặng trên người, toàn thân nhẹ nhàng khoáng đạt.

Về đến nhà, Lạc Tường đã dọn dẹp xong, đang chờ hắn về dùng bữa.

Lạc Tường thấy Lâm Tĩnh Hải bước vào cửa, khuôn mặt đang lo lắng thoáng cái nhẹ nhõm hẳn: “Đã về rồi à, vào ăn cơm đi.”

Lâm Tĩnh Hải nhìn vẻ mặt thay đổi của hắn cùng với chiếc tạp dề rất không hợp đang khoác trên người, trong lòng cảm thấy có chút nhu hòa. “Được, để tôi đi rửa tay đã.” Lâm Tĩnh Hải trả lời.

Lạc Tường vừa mới ừ một tiếng, đột nhiên làm rơi cái muôi đang cầm trên tay, sau đó vội vàng che giấu nhặt lên để mức canh ra bát. Nụ cười của hắn càng lúc càng rạng rỡ, động tác trên tay cũng mỗi lúc một nhanh, hắn vội vàng nghĩ muốn gặp Lâm Tĩnh Hải, bởi vì hắn biết Lâm Tĩnh Hải mới rồi trả lời hắn, cảm giác giống như vợ trả lời chồng khi mới đi làm về. Tóm lại, Lâm Tĩnh Hải đã ngầm thừa nhận mình là người đàn ông của hắn, cũng đã thừa nhận hắn là người của mình. Lạc Tường kích động đến mức không còn giữ yên vật gì trên tay được nữa.

32. Chương 32

Editor: Fuyu

Beta – reader: Bằng Tiêu

“Đã xong chưa? Để tôi đến giúp.” Lâm Tĩnh Hải đã bước vào nhà bếp. Lạc Tường đột nhiên buông vật đang cầm ra: “Tĩnh Hải.”

“Ừ?”

“Anh... Anh...” Lạc Tường như một đứa trẻ ngốc nghếch không thể nói nên lời.

Lâm Tĩnh Hải cũng chỉ nhìn hắn mà chờ đợi.

“Anh muốn hôn em.” Không đợi Lâm Tĩnh Hải phản đối, Lạc Tường đã nhanh chóng xuống tay. Không đúng, là xuống miệng. Hắn dùng lồng ngực to lớn của mình găt gao ôm lấy Lâm Tĩnh Hải, cảm nhận được cơ thể gầy gò của người kia, trong lòng hắn vừa yêu lại vừa đau lòng không thôi, miệng cũng không cần nào bộ ra mệnh lệnh mà tìm được mục tiêu mong muốn bấy lâu nay một cách vô cùng chính xác.

Hắn dùng đôi môi quần quýt lấy môi Lâm Tĩnh Hải, chậm rãi nghiêng ngấu dày vò, nhắm nháp để cho khí tức của mình và người kia trộn lẫn giao hòa với nhau, dùng đôi môi mình nhẹ nhàng vuốt ve hai phiến môi mềm mại, sau đó như bị mê hoặc mà dùng chính đầu lưỡi mân mê, hưởng người yêu thương trước mặt mà gọi mời. Lâm Tĩnh Hải lúc bắt đầu còn hơi kháng cự, nhưng rồi chậm rãi bị Lạc Tường mê hoặc, bắt đầu run rẩy, rồi dần dần tiếp nhận đối phương, đôi môi đang khép chặt cũng mở ra, để cho Lạc Tường nhẹ nhàng đưa đầu lưỡi vào trong dò xét, quần quýt không rời.

Đầu lưỡi mềm mại dò xét từng tắc thịt trong khoang miệng, tinh tế liếm từng chiếc răng đều đặn, sau đó ôn nhu quần lấy đầu lưỡi của Lâm Tĩnh Hải, khiến cho hắn phải thuận theo vũ điệu của mình. Nước miếng của hai người trộn lẫn vào nhau, nụ hôn ngày càng nồng nhiệt, Lạc Tường thật rất muốn nói cho Lâm Tĩnh Hải biết mình muốn được giao hòa trở thành một với hắn đến mức nào.

Những nụ hôn ôn nhu, cũng không kém phần cháy bỏng đã khiến cho Lâm Tĩnh Hải hoàn toàn mất đi năng lực tự hỏi, chỉ ngoan ngoãn tựa vào lồng ngực Lạc Tường. Lúc này, Lạc Tường đã cảm giác được trước kia mình đã không để tâm đến Lâm Tĩnh Hải đến mức nào, lại tiếp tục hôn hắn đến không biết trời đất là gì nữa. Trong lòng Lạc Tường âm thầm hạ quyết tâm: Sau này nhất định phải hôn hắn thật nhiều, đem những ký ức ngọt ngào trước kia quay lại.

Lạc Tường thừa dịp Lâm Tĩnh Hải còn chưa phản ứng lại, dắt hắn quay về chỗ ngồi. “Chúng ta ăn cơm đi.”

Lạc Tường hạnh phúc cười nói. Lâm Tĩnh Hải nhìn Lạc Tường như đã lâu ngày không gặp, khuôn mặt bắt giác lại đỏ lên.

“Tôi có lời muốn nói.”

Đang định bê đồ ăn tới, Lạc Tường nghe thấy Lâm Tĩnh Hải nói vậy, lại ngồi xuống. Hắn nghiêm túc nhìn người trước mặt tựa hồ như càng ngày càng trở nên xinh đẹp, can đảm hơn xưa.

“Tôi đã nghĩ rất nhiều rồi, không thể phủ nhận là tôi đối với anh vẫn còn tình cảm, mặc dù tôi không tin anh, nhưng trong những ngày tháng sống tại xứ người, tôi lại không ngừng nghĩ tới anh. Chúng ta... có thể

hẹn hò lần nữa thử xem. Tôi lựa chọn việc quên đi quá khứ, bắt đầu lại thêm một lần nữa. Bởi vì tôi cũng muốn được hạnh phúc.”

Có lẽ học cách buông tay so với cố chấp còn dễ dàng hơn rất nhiều, chỉ cần nghĩ tới hiện tại và tương lai là đủ, hành hạ nhau cũng nào có để làm gì? Quá khứ... hãy cứ để nó trở thành một bài học đáng nhớ đi...

Lạc Tường nhìn người trước mắt giống như đang phỏng vấn xin việc, trong lòng nổi lên ái mộ cùng cảm kích không thôi. Yêu hẳn vì tất cả, cảm kích hẳn đã cho mình thêm một cơ hội được yêu.

Lạc Tường thầm cảm ơn số phận may mắn của mình, cư nhiên kỳ tích có thể khiến cho bảo vật đã mất đi lại quay về trên tay hẳn.

“Mặc dù bảo bối đã nói là thử xem, nhưng anh tuyệt đối sẽ không buông tay thêm lần nữa!” Lạc Tường vốn là một doanh nhân thành công, cơ hội đã đến thì hẳn nhất định sẽ không bỏ qua. Hẳn cũng là một người đàn ông một khi đã yêu thì sẽ vô cùng kiên định, tuyệt đối không để cho người trong lòng mình vì bất cứ chuyện gì mà chạy mất.

HOÀN CHÍNH VĂN

33. Chương 33: Phiên Ngoại 1: Lạc Tường

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

Lần đầu tiên gặp Lâm Tĩnh Hải trong một buổi tiệc, lúc đó ta đã điều tra qua, hẳn chính là anh trai của Lâm Hiểu. Hẳn dự tiệc mà giống như đang hoàn thành nhiệm vụ vậy, cười với người này một chút, nói với người kia vài câu. Rõ ràng là chỉ cười rộ lên trong chớp mắt, nhưng khiến cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Sau khi nói chuyện với mọi người, hẳn liền tìm một góc hẻo lánh mà trốn, cứ thế ngồi ngây ngốc. Nhìn ánh mắt hẳn có đôi phần mệt mỏi, đôi khi còn ẩn hiện nỗi cô đơn khiến cho người ta rất muốn tiến tới trò chuyện với hẳn. Nhưng ta không có di chuyển, bởi vì mục đích của ta chỉ là đứng quan sát mà thôi. Khi ấy ta vẫn đang có chút si mê em trai của hẳn: Lâm Hiểu.

Lần thứ hai nhìn thấy Lâm Tĩnh Hải là trong bữa tiệc tương thân với đệ đệ hẳn mà ta đã dự tính từ lúc trước, ta biết hẳn rất sủng Lâm Hiểu, cũng rất ghen ghét, muốn tách bọn họ ra, ta cũng chưa bao giờ biết mình sẽ nghĩ như vậy. Bởi vì ta luôn luôn khinh thường những phương pháp tiểu nhân này. Nhưng khi ta nhìn thấy sự cô độc của hẳn khi hẳn cười với ta, nụ cười mang theo nét hồn nhiên, cô đơn, hấp dẫn cùng với khát khao được yêu thương, ta đã có một ý nghĩ vô cùng lớn mật: Làm cho hẳn trở thành của ta.

Chưa bao giờ biết mọi chuyện lại thuận lợi đến thế, ngay cả một phần mười công phu khi theo đuổi phụ nữ lúc xưa ta cũng không cần dùng. Hẳn đã ngay lập tức ở bên ta rồi. Ta tùy tiện mua một căn hộ, hẳn cũng lập tức tin đây là nhà ta vẫn ở. Ta cũng lười giải thích, dù sao ta vĩnh viễn không định dẫn hẳn về nhà.

Ta rất nhanh chóng muốn cùng hẳn lên giường, bởi vì ta muốn chắc chắn mình không sơ hở chút nào. Cứ nghĩ rằng mình lần này phải tốn ít công phu, cũng không ngờ lại thuận lợi như thế. Hẳn rất nhu thuận, không biết là do giả bộ cái gì cũng không hiểu hay là thật sự không biết đây.

Ta sờ làn da của hẳn, rất trơn nhẵn, mềm mại, về mặt này không thể không nói hẳn là cực phẩm. Khi ta đụng tới tiểu huyết của hẳn, cảm giác bên trong vô cùng ẩm ướt, không hiểu vì sao lại cảm thấy vô cùng phần nộ, hẳn gạt ta, bởi vì một người chưa từng lên giường cùng ai sao lại có thể biết tẩy rửa sạch sẽ bên trong như thế. Chẳng lẽ nói hẳn hết thấy đều là giả bộ sao?

Ta ra sức tiến vào thân thể hẳn, cảm giác chặt chẽ và ấm áp khiến ta thiếu chút nữa đã bắn ra. Ta cũng không quan tâm hẳn, một người lão luyện tình trường như ta, thấy nơi này chặt chẽ như thế chả lẽ lại không hảo hảo mà hưởng thụ sao? Ta hưởng thụ sự cực khoái của ái ân. Đúng vậy, hẳn chính là cực phẩm. Nhìn

khuôn mặt hắn có chút thống khổ đau đớn đến trắng bệch ra, ta thầm nghĩ đây đều là do người đã tự đi tìm lấy. Ta thật sự có chút trầm mê trong thân thể hắn.

Về sau, ta không muốn phải nhìn thấy vẻ mặt bi thương của hắn, vì vậy liền bắt hắn quỳ mà tiến tới từ phía sau, như vậy có thể khiến ta rất nhanh lao về đích. Nhưng ta lại nghĩ, mình và hắn đang giả bộ yêu đương, thế là nhân tiện thuận tay giúp hắn vỗ về chơi đùa thứ của nam nhân phía trước, nhưng không nghĩ tới, hắn lại rất nhanh đã không chịu nổi mà bắn ra, thật là thân thể vô cùng mãnh mẽ. Chỉ như vậy thôi mà đã đạt tới cao trào. Hắn không ngừng co rút thật chặt nơi kia, khiến cho ta lại đạt được cao trào lần nữa, thật sự mà nói thì, khi ở trên người hắn, ta đã được nếm trải những lần cao trào tuyệt vời nhất trong đời.

Vì muốn làm cho trọn vẹn, ta ôm hắn vào phòng tắm rửa, nhưng hắn lại ám chỉ chính mình có thể tẩy, ta liền xuôi dòng đẩy thuyền mà lập tức ra ngoài.

Từ trên giường nhìn thấy bộ dạng di chuyển từng bước hết sức khó khăn của hắn, trong lòng ta thầm nghĩ: có phải mình đã quá đáng rồi không?

Hắn nhu thuận tới nằm bên người, rồi thuận theo ôm lấy ta, ta đến bây giờ còn nhớ rõ, khi ấy đôi mắt hắn sáng lên như một con mèo nhỏ cô đơn nơi mái hiên nhà người ta. Nhưng những gì hắn nói ra sau đó khiến ta có chút cảnh giác, hắn nghĩ đến cuộc sống sau này ở bên ta, mà đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng, ta sau này chỉ muốn ở bên Lâm Hiểu mà thôi.

Ta biết hắn yêu ta, về điểm này hắn không hề giống thương nhân một chút nào, không có chút gì để phòng che giấu. Ta có chút hưng phấn, không biết là vì nhiệm vụ đã hoàn thành thuận lợi hay vì điều gì khác nữa.

Sang ngày hôm sau, ta bắt đầu dần xa lánh hắn. Nhưng ta lại có chút luyến tiếc đối với thân thể hắn.

Sau đó qua một quãng thời gian, hắn nói hắn muốn ở bên ta. Bộ dáng của hắn khi nói điều đó, đến giờ ta vẫn còn nhớ như in, đầu hơi cúi nhưng lại mỉm cười hạnh phúc. Tên gốc, hắn không biết rằng ta thật sự không muốn nhìn mặt hắn, cũng không rõ là chán ngán đến mức muốn vứt bỏ hắn, hay ta sợ bản thân mình sẽ quên Hiểu Hiểu.

Ta đã quyết định rồi, lần này nhất định phải cắt đứt hoàn toàn.

Ta lại lần nữa tìm phụ nữ để giải quyết dục vọng, cũng phải rất điên cuồng mới tìm được chút hứng thú, đem chính mình vui thật sâu vào cơ thể đàn bà mới có thể khơi lên trong ta một tia cảm giác giống như khi ta ở bên Lâm Tĩnh Hải.

Buổi tối ngày hôm đó, ở bên dưới căn hộ của mình, ta đã phát hiện ra Lâm Tĩnh Hải, ta cũng biết hắn nhìn thấy ta cùng người phụ nữ kia đang ân ái ái ái, cũng nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng thống khổ của hắn qua cửa kính xe, khuôn mặt hắn càng lúc càng tái nhợt, sau đó hắn lặng lẽ lái xe đi, ta cứ nhiên dâng lên một tia khoái cảm vô cùng mãnh liệt.

Ta đợi điện thoại của hắn, sau đó đâm hắn một dao. Xin lỗi, trò chơi chấm dứt.

Không biết vì cái gì ta cũng không muốn cho hắn biết mục đích thật sự của ta, nhưng hắn vốn thông minh, rất nhanh sẽ phát hiện ra thôi. Mục đích của chuyện này là làm cho hắn không bao giờ nguyện xuất hiện trước mặt ta nữa.

Ta biết, hắn gầy, hắn là do những đả kích thời gian qua, nhưng ta không biết hắn cứ nhiên lại yêu ta như vậy. Ta cứ tưởng rằng hắn rất nhanh sẽ có thể tìm được người khác mà quên ta đi.

Ta hưởng thụ cuộc sống vui vẻ bên Hiểu Hiểu, không để ý trong lòng mình đã dấy lên một tia tình cảm khác thường.

Lâm Hiểu ở trên giường rất nhiệt tình, không hề giống sự cứng nhắc của anh trai hắn, nhưng hắn cũng rất sợ đau, nên ta phải tỉ mỉ vì hắn mà bôi trơn, vì hắn mà xoa bóp, khơi mào tình dục trong hắn rồi đưa cả hai tiến vào vòng xoáy cuồng nhiệt vô bờ. Nhưng lúc này, ta đột nhiên nhớ tới Lâm Tĩnh Hải, nhớ tới mình chưa từng vì hắn mà làm những chuyện này, nhưng hắn cũng đâu phải người mà ta cần phải nâng niu như thế, không phải sao?

Sau đó, ta cùng Lâm Hiểu đi ra nước ngoài du lịch, nhưng ta lúc nào cũng nhớ tới gương mặt tái nhợt kia, dù làm cách nào cũng không sao quên được. Ta điên cuồng tưởng niệm đôi mắt nhu hòa nhưng lại chất chứa

biết bao yêu thương say đắm của hắn, tưởng niệm thân hình thon gầy mà mềm mại kia, tưởng niệm sự sợ hãi của hắn khi nghĩ rằng ta muốn bỏ đi, tưởng niệm cả khi hắn nằm bên cạnh ta mỉm cười hạnh phúc...

Ta sau đó cũng không còn hăng hái muốn lên giường với Lâm Hiểu nữa. Ta là một người nhiều tham vọng, hơn nữa hành động cũng rất nhanh, nếu không như vậy có lẽ gia nghiệp cũng không lớn mạnh như bây giờ. Ta quyết định nói cho Lâm Hiểu hết thấy mọi chuyện, Lâm Hiểu vốn là một người thông minh và đầy quyết đoán, chỉ có duy nhất anh trai hắn cho rằng hắn vẫn còn trẻ con mà sùng ái yêu thương. Còn thật sự trong lòng hắn cũng rất thông hiểu mọi chuyện.

Khi nghe xong, Lâm Hiểu tức giận mắng ta, nói cho ta biết rõ tính cách của Lâm Tĩnh Hải, rằng anh hắn rất thông minh, ôn hòa, hơn nữa trong công việc lại rõ ràng, minh bạch, nhưng cũng chính vì thế mà bình thường không chiếm được sự thương yêu của mọi người.

Hắn lại nói cho ta biết rằng trong lòng anh hắn có một khiếm khuyết nhỏ về tâm lý, đó là vô cùng cô độc, nên hắn muốn tìm một người mà hắn yêu và cũng yêu thương hắn. Lâm Hiểu nói rằng ta đã phá vỡ tất cả, ta cũng chưa từng ngoan ngoãn để cho ai mắng như vậy, chưa nói đến người này còn bị ta đặt ở dưới thân.

Lâm Hiểu nói, mặc dù người quan trọng nhất trong tim chính là anh trai hắn, nhưng chuyện tình lần này hắn còn chưa nghĩ thông suốt, nên hắn muốn ta cùng hắn chờ đến khi cả hai hoàn toàn không còn chút vướng mắc gì thì sẽ quay về. Không nghĩ tới lúc này, Lâm Tĩnh Hải lại xảy ra chuyện mà cả đời này ta sẽ vĩnh viễn không thể nào tha thứ cho bản thân mình được.

Sau này khi biết lúc chúng ta ra nước ngoài, Lâm Tĩnh Hải rơi vào bước đường cùng, đến mức phải ở trong bệnh viện mà cùng với Lê Ương giao dịch, sau đó còn phải cắt bỏ một phần ba dạ dày, ta thống khổ đến mức hận không thể tự sát đi cho rồi. Nhưng khổ nạn nhất chính là ta cư nhiên mượn rượu mà cưỡng bức hắn. Sau khi tỉnh lại ta cũng không có dũng khí đối mặt, lại giống như đào phạm mà chạy trốn về nhà. Dù đi rồi, thế nhưng ta vẫn nghĩ đến hắn, hắn có làm sao không? Có cảm thấy không khỏe hay không?

Không nghĩ tới, hắn lại phải vào bệnh viện. Vì cái gì mà ta năm lần bảy lượt phá hư tất cả, vốn nghĩ sau khi về nước có thể cùng hắn làm lại từ đầu, thế nhưng tại sao từng chuyện từng chuyện một đều không như ta dự liệu.

Ta muốn nói cho hắn biết ta thật sự yêu hắn, ngay cả chính ta cũng không biết được mình yêu hắn từ khi nào, nhưng ta đột nhiên hiểu rằng mình không có tư cách để nói lời yêu. Hắn là một thiên sứ vô cùng thuần khiết, lại bị ta bẻ gãy đôi cánh nên không thể bay lên.

Ta lần đầu tiên thỉnh cầu người ta, ta cầu Lê Ương hủy bỏ giao dịch cùng hắn. Không nghĩ tới kẻ kia khi bình thường rất trầm ổn nhưng giờ lại tràn ngập khí thế cùng sự khinh miệt mà nhìn ta nói: “Người không có tư cách, cũng không có quyền. Hủy bỏ giao dịch hay không là chuyện của ta và Lâm Tĩnh Hải.”

Ta rất sợ hãi, vì cái gì một tên nam nhân xa lạ lại trở thành người thân quen trong cuộc sống của Tĩnh Hải, mà ta thế nhưng lại trở thành vai phụ trong đời hắn.

Tại nơi Tĩnh Hải và Lê Ương thường lưu lại qua đêm, ta và Lâm Hiểu quyết định cùng nhau ngồi trong xe chờ, đột nhiên nhớ tới trước đây Tĩnh Hải từng nhìn thấy cảnh ta cùng nữ nhân đang ân ái, hắn là cũng thống khổ như thế, cũng hoang mang không biết phải làm sao giống như một chú chim non mới sinh bị đưa tới một nơi xa lạ vội vàng muốn quay về tổ. Mà ta khi ấy lại có chút hả hê, cố ý hưởng thụ cơn cao trào đang ập đến. Vậy ra đây là báo ứng của ta sao? Để bây giờ ta phải nhìn hắn ở trong lòng một người đàn ông khác.

Ngày hôm sau, ta đành mặt dày đứng trước cánh cửa nhà hắn mà chờ đợi, trong lòng cũng không biết phải nói gì, chỉ muốn biết hắn có phải đã lên giường cùng Lê Ương không, liệu hắn có phải là người dành cho ta không. Nhưng Tĩnh Hải thoáng cái liền phát hỏa, cứ thế trút hết uryếu trong lòng. Nhìn hắn giống như con rắn đang cố sức mà giãy dụa, vẻ mặt như thể muốn đem những thống khổ trước kia như những tảng đá chết cứ thế vứt bỏ hết đi, hoàn toàn lột xác mà rũ bỏ quá khứ. Khi ấy ta đã biết: ta đã tổn thương hắn so với tưởng tượng của mình còn trầm trọng hơn, sâu hơn rất nhiều. Nghĩ đến đó ta liền sợ hãi: có phải ta đã thật sự mất đi tư cách và quyền được yêu hắn rồi không...

Sẽ không đâu, ta không thể để chuyện ấy xảy ra được. Ta muốn nỗ lực, dùng cả cuộc sống về sau mà thương hắn, bồi thường cho hắn. Nếu hắn là thiên sứ, vậy ta sẽ là đôi cánh của hắn, để hắn có thể tự do bay lượn.

Ta sẽ dùng hơi thở của mình, cánh tay của mình, tất cả bản thân đều dành cho hân, bảo vệ hân, làm cho hân vĩnh viễn không bao giờ bị tổn thương thêm nữa.

HOÀN PHIÊN NGOẠI 1

34. Chương 34: Phiên Ngoại 2 : Một Ngày H

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

Buổi sáng Lạc Tường lái xe đi làm, chỉ nhìn khói xe cũng có thể thấy người lái tinh thần đang phấn khởi một cách lạ thường, khi gặp đèn đỏ cũng không hề phát hiện mà tiếp tục phóng đi. Lúc bị cảnh sát giao thông ngăn lại, hân cũng vẫn mang vẻ mặt tươi cười:

“Đúng, đúng, ngài nói đúng, cái gì nói cũng đúng. Phạt tiền à? Năm trăm tệ? Được, thật tốt quá. Của ngài đây. Gặp lại sau.”

Viên cảnh sát đã có chút sợ hãi đến run rẩy cả người. Khi tới công ty, nhìn thấy bàn tiếp tân, hân cũng không đợi các cô chào hỏi liền chủ động nói:

“Các cô khổ cực rồi, tháng này sẽ tăng tiền thưởng để động viên khích lệ.”

Mấy cô ngơ ngác nhưng cũng không dám nói gì sợ làm hân mất vui. Khi đang họp, Lạc Tường thần thái vô cùng nghiêm túc cứ nhiên cười lạnh hời:

“Một con chim cánh cụt cô đơn ở nam cực đội mũ mà vẫn bị lạnh, đó là vì sao?”

Các nhân viên cấp dưới đều lắc đầu: “Không biết.”

Lạc Tường cao hứng nói: “Nó cũng không biết.”

Trong lòng mọi người đã bắt đầu thấy hoang mang hoảng sợ, bọn họ cảm giác được đây chính là điềm báo trước cho việc cắt giảm biên chế ở công ty.

Bởi vì tổng giám đốc có chút dị thường, khiến cho cả Tường Vũ từ trên xuống dưới lòng người đều không ngừng lo sợ. Kỳ thật nguyên nhân vốn rất đơn giản, Lâm Tĩnh Hải vốn trước nay không chịu lên giường cùng Lạc Tường hôm nay bị quấy rầy nhiều đã miễn cưỡng mà đồng ý.

Đêm nay Lạc Tường đã có thể cùng Lâm Tĩnh Hải đồng sàng cộng chăn rồi. Bởi vì ngày mai là cuối tuần, Lạc Tường đã nghĩ xem làm thế nào mới có thể hưởng thụ bữa tiệc lớn này đây. Nghĩ đến đó thôi là nước miếng của hân lại chảy ròng ròng, chảy đến mức không cách nào dừng được. Không nghĩ tới mình lại đang ngầm khuyến khích mọi người trong công ty phấn đấu làm việc hiệu quả hơn so với trước mười phần trăm.

Buổi tối, khi hai người đã cơm nước xong xuôi, Lạc Tường rất tự giác rửa chén. Đến lúc hân xong việc thì Lâm Tĩnh Hải đang tắm rửa, Lạc Tường chỉ đứng ngoài nghe tiếng nước chảy mà vẫn không ngừng tưởng tượng đến cảnh từng giọt nước đang lăn trên cơ thể Lâm Tĩnh Hải: Đây thật sự là châu lớn châu bé rơi xuống bàn ngọc a. Hân vội vàng đi tới phòng tắm của khách mà tắm rửa, để miễn cho máu mũi đang chực chờ chảy xuống.

Đến lúc hân đi ra, như ý nguyện đã thấy Lâm Tĩnh Hải ngồi trên giường đọc sách. Lạc Tường hít sâu một hơi, chậm rãi tiêu sái bước tới, đánh giá cẩn thận cơ thể ái nhân một lượt. Mái tóc ẩm ướt của Lâm Tĩnh Hải dưới ánh đèn ánh lên màu hạt dẻ sáng bóng như mật ong, hơi buông xuống tự nhiên nơi vành tai nhỏ nhắn rồi thả lỏng xòa xuống gần cổ bóng loáng như ngọc mài, quyến rũ đến nỗi khiến cho người ta không dời mắt được. Một vài sợi tóc còn tiến vào cổ áo ngủ đơn bạc, dưới làn áo mỏng manh là khuôn ngực với hai hạt đậu màu hồng phấn mê người. Nhìn đôi chân Lâm Tĩnh Hải được quấn trong chiếc chăn chỉ hơi lộ ra, từng nếp gấp uốn lượn theo cơ thể trông mềm mại mà đầy hấp dẫn, khiến cho Lạc Tường thấy mình như bị lạc vào một khu vườn huyền ảo, tiểu phúc đã thấy có chút căng thẳng hẳn lên.

“Tình Hải.” Lạc Tường ngồi trên giường, giọng hơi khàn khàn gọi Lâm Tình Hải. Lâm Tình Hải có chút xấu hổ không dám ngẩng đầu, hai vành tay đã hơi đỏ lên.

“Tình Hải.” Lạc Tường nhẹ nhàng rút quyển sách ra khỏi tay người kia, sau đó dùng cả hai tay nâng lên khuôn mặt Lâm Tình Hải, thu hết vào tầm mắt là khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn mỹ vô khuyết của ái nhân: cái trán giống như ngọc thạch trơn nhẵn, hàng mi dày đậm mà không thô, đôi con ngươi trong veo sáng một cách kỳ lạ tựa hồ như chứa đầy nước lấp lánh lúc này đang trốn tránh ánh nhìn của hắn, cái mũi thẳng xinh xắn, còn có cái miệng hơi hé mở gợi cảm đến mê người, gương mặt trắng như thoa phấn cùng cái cảm hơi hơi run rẩy, đều làm cho hắn yêu thích đến không muốn buông tay.

Mặt Lâm Tình Hải đã ửng đỏ như trái đào, vừa hồng hồng lại mềm mại. Lạc Tường chậm rãi ghé tới hôn lên đôi môi Lâm Tình Hải, sau đó vẫn giữ nguyên tư thế đó mà thầm thì: “Đừng sợ, Tình Hải, hãy tin tưởng anh.”

Hơi thở của hắn phả vào khuôn miệng Lâm Tình Hải, khiến cho da thịt của y cảm thấy có chút nóng lên. Lâm Tình Hải có chút thẹn thùng mà giấy dựa thân thể, Lạc Tường liền buông đôi tay đang nâng lên khuôn mặt hắn, dùng một tay đưa vào sau gáy hắn, tay kia lại ôm chặt vòng eo khiến hắn không thể nào trốn đi được, như thể một con sư tử đã hoàn toàn chiếm hữu mọi thứ trong phạm vi lãnh thổ của mình.

Nụ hôn của Lạc Tường tuy chậm rãi nhưng ngày càng sâu, liếm láp từng nơi trong khoang miệng, khẽ cắn rồi dây dưa đầu lưỡi đối phương, khiến cho Lâm Tình Hải dần dần rơi vào trong vòng xoáy tình dục, bất chấp mọi sự thẹn thùng. Thật chậm, Lâm Tình Hải cũng dùng đầu lưỡi mà đáp lại hắn. Lạc Tường càng kích động hơn, quần lấy đầu lưỡi của Lâm Tình Hải không rời, thậm chí dây dưa kéo vào trong khoang miệng mình, chậm rãi nhấp nháp hương vị tuyệt vời của tân dịch.

Hơi thở của Lạc Tường càng ngày càng nặng nề. Cố nén suy nghĩ muốn đem dục vọng của mình vùi sâu vào trong thân thể Lâm Tình Hải, hắn chậm rãi đặt người kia xuống giường, khiến cho hô hấp của Lâm Tình Hải cũng trở nên có chút gấp gáp.

Bắt đầu từ miệng, Lạc Tường chậm rãi hôn xuống phía dưới, liếm qua lỗ tai Lâm Tình Hải, khẽ cắn nhẹ lên vành tai, sau đó hướng phía trong tai mà thổi khí, rồi lại tiếp tục gặm cắn lên cổ mịn màng, lưu luyến mãi không thôi. Sau một lúc dây dưa nơi cổ không nở rời ra, Lạc Tường tiếp tục di chuyển xuống phía dưới, rồi rất nhanh bị hai hạt đậu màu mật ong nơi khuôn ngực kia hấp dẫn. Hắn không ngừng dùng đầu lưỡi liếm xuống, khiến cho Lâm Tình Hải cảm thấy như có một dòng điện chạy xuyên qua nơi hai trái hồng anh trước ngực mình.

“Ừ...” Lâm Tình Hải không nhận được rên nhẹ một tiếng. Không nghĩ tới âm thanh này của mình càng thêm cổ vũ Lạc Tường, khiến cho hắn càng cắn mút mạnh hơn, một tay cũng không quên xoa xoa viên hồng anh nho nhỏ bên kia, không ngừng vuốt ve môn trôn.

“Ừ... đừng... ừ...” Lâm Tình Hải bắt đầu chậm rãi di chuyển thân thể muốn thoát ra. Nhưng cả người hắn đang bị ôm chặt, không có cách nào thoát được, ngược lại càng đưa trái hồng anh của mình sâu thêm vào miệng Lạc Tường.

Tay kia của Lạc Tường cũng không hề nhàn rỗi mà chậm rãi vòng xuống dưới, lướt qua bụng dưới đang mẫn cảm đến mức co rút lại của Lâm Tình Hải, tới nơi ngọc hành cùng hai tiểu cầu mà chơi đùa. Lâm Tình Hải bị kích thích, nam tính phía dưới đã có chút cương cứng hẳn lên.

Lạc Tường vẫn toàn tâm toàn ý khiêu khích thêm dục vọng của Lâm Tình Hải. Thật chậm rãi, Lạc Tường cúi xuống liếm lên vết sẹo giải phẫu trước kia một cách thâm tình, để lại từng vết hôn ẩm ướt trên tiểu phúc của Lâm Tình Hải. Mặc dù vết thương của Lâm Tình Hải đã lành hẳn, nhưng tựa hồ nơi đó đã trở nên vô cùng mẫn cảm, khi bị chạm vào liền khiến cho hắn giấy dựa vòng eo, chỉ có thể rên rỉ không thành câu: “A... A ừ... ừ...”

Thanh âm của hắn như thể dùng giọng mũi phát ra, nghe vô cùng nỉ non gợi cảm, khiến cho người ta không thể không nảy sinh những ý nghĩ kỳ quái trong đầu...

Lạc Tường vuốt ve ngọc hành đã đứng thẳng của Lâm Tình Hải, sau đó hơi thổi khí.

“A... ừ... đừng...” Lâm Tình Hải thấy vô cùng xấu hổ. Lạc Tường liền hôn nhẹ lên miệng hắn, sau đó khom

hạ thất lưng, đưa ngọc hành của hắn vào trong miệng. “Ừ... ừ... ah...” Lâm Tĩnh Hải thật sự bị làm cho kích động.

Lạc Tường bắt đầu dùng đầu lưỡi chậm rãi đảo quanh trên đỉnh ngọc hành, vừa liếm vừa mút, một tay cũng không quên chơi đùa hai khối tiểu cầu bên dưới. Hắn cảm giác được ngọc hành của Lâm Tĩnh Hải trong miệng mình trưởng lớn thêm một chút, vậy mà trước kia hắn từng cho rằng mình tuyệt đối sẽ không có khả năng làm chuyện này.

Hắn dùng tất cả những kỹ xảo mình có ra để hầu hạ Lâm Tĩnh Hải.

“Ừ... không được... Lạc Tường... ừ... buông ra... muốn ra rồi... ừm... ah...” Lâm Tĩnh Hải bối rối rên rỉ, cơ thể ưỡn thẳng lên, vòng eo dong đưa rồi phóng thích tất cả dục vọng vào trong miệng Lạc Tường.

Lạc Tường nhả ngọc hành trong miệng ra, nhìn cái biểu tượng cho nam tính của Lâm Tĩnh Hải lệch sang một bên nơi tiểu phúc, trên đỉnh vẫn còn vương lại bạch dịch, thật sự gợi cảm đến không nói nên lời.

Lâm Tĩnh Hải có chút hoảng sợ, nghĩ muốn giúp Lạc Tường lau chấy lỏng nơi miệng, nhưng hắn đã không còn khí lực. Lạc Tường cúi đầu đem thứ Lâm Tĩnh Hải vừa bắn nhả ra ngay tại đỉnh ngọc hành, chăm chú nhìn thứ kia lại bắt đầu có dấu hiệu cương lên.

Lạc Tường nhìn gương mặt hồng hồng của Lâm Tĩnh Hải, sau đó nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên miệng hắn. Lâm Tĩnh Hải nếm được mùi vị tinh dịch của chính mình, đột nhiên càng thêm hưng phấn, từ trong miệng lại phát ra vài tiếng rên nho nhỏ.

Tay Lạc Tường vẫn dính đầy tinh dịch của Lâm Tĩnh Hải liền thừa dịp hắn vẫn còn thả lỏng sau cao trào mà chậm rãi luồn vào trong mật huyết ấm áp. Lâm Tĩnh Hải chỉ rên nhẹ một tiếng nhưng cũng không hề tỏ ra khó chịu.

Lạc Tường có thể cảm thấy bên trong ẩm ướt nhưng rất sạch sẽ, hắn bây giờ mới biết Lâm Tĩnh Hải đã vì mình mà làm tốt các bước chuẩn bị. Nhưng hắn không có ý định sau này để cho Lâm Tĩnh Hải tiếp tục làm công việc ấy, hắn muốn mình được làm thay tất cả.

Lạc Tường chậm rãi chuyển động, thăm dò, dần dần khuếch trương, chờ đến khi tiểu huyết thả lỏng để có thể dễ dàng đi vào. Khi Lâm Tĩnh Hải có chút khấn trương mà co rút lại, Lạc Tường liền hôn lên cơ thể hắn, tìm những điểm gợi cảm trên người hắn mà ve vuốt, trên đùa. Sau khi hắn đã buông lỏng ra, Lạc Tường lại tiến thêm một ngón tay vào tiểu huyết hắn.

Đến khi trong tiểu huyết của Lâm Tĩnh Hải đã có ba ngón tay, Lạc Tường mới chậm rãi rút ra cắm vào, tiếp tục khuếch trương thêm, vừa vào vừa xoay tròn, cứ thế càng lúc xâm nhập càng sâu. Hắn đầu đã đầy mồ hôi nhưng vẫn tiếp tục tìm kiếm điểm mẫn cảm bên trong tiểu huyết, phân thân lúc này cũng đã cứng như thép.

“Ừ... ừ... ah... ừ...” Lâm Tĩnh Hải rên rỉ, rồi đột nhiên mạnh mẽ rướn cong người lên.

“Ah...” Lâm Tĩnh Hải bắt lấy cánh tay Lạc Tường, Lạc Tường đành hôn lên môi trán an hắn, tay vẫn không ngừng kích thích điểm mẫn cảm kia.

“Nhẹ... nhẹ một chút... ừ...” Lâm Tĩnh Hải cũng không biết phải nói gì, chỉ có thể vận vẹo thân người mà rên rỉ, khoái cảm tích tụ càng lúc càng nhiều, càng ngày càng mãnh liệt. Đúng lúc hắn sắp bộc phát thì Lạc Tường lại rút ngón tay ra, Lâm Tĩnh Hải mê loạn nhìn Lạc Tường như dò hỏi, nhưng Lạc Tường chỉ tách hai chân hắn ra hai bên thất lưng mình, tay cũng luồn xuống phía dưới mà chống đỡ.

Lúc Lâm Tĩnh Hải cảm nhận được có thứ gì đó để ở ngay tiểu huyết của mình, hắn đã có chút sợ hãi, thân thể bỗng chốc cứng ngắc, ánh mắt ẩn chứa nỗi khiếp đảm vô bờ.

Lạc Tường liền cúi xuống hôn hắn thật sâu, sau đó đem thứ cương cứng của mình thật chậm rãi vùi sâu vào trong thân thể Lâm Tĩnh Hải. Chỉ một lúc, đầu hắn đã đầy mồ hôi, nhưng hắn vẫn cố gắng chống lại cơn khoái cảm khi được nội bích ấm nóng mềm mại co rút bao quanh mà dừng lại động tác:

“Em có sao không?” Hắn cắn răng hỏi Lâm Tĩnh Hải đang ở dưới thân.

“Đau...” Lâm Tĩnh Hải nhìn bộ dạng thống khổ của hắn, chính bản thân mình cũng thấy khó chịu, đành cố gắng hít sâu một hơi rồi thả lỏng cơ thể, dốc sức khuếch trương nơi kia.

Lạc Tường lúc này mới hừ nhẹ một tiếng, sau đó chậm rãi di chuyển. Lâm Tĩnh Hải bị kéo theo chuyển động của Lạc Tường mà đóng đưa cơ thể.

“Ừ...”

Tốc độ của Lạc Tường càng lúc càng nhanh, va chạm vào cơ thể Lâm Tĩnh Hải cũng càng ngày càng mạnh, cứ thế tìm kiếm điểm mẫn cảm của hắn, khi chạm vào một chỗ nào đó, đột nhiên Lâm Tĩnh Hải la lên thất thanh, hai chân run rẩy ép chặt lấy thất lưng của Lạc Tường, hắn biết mình đã tìm thấy rồi. Những cú xâm nhập tiếp theo hắn càng cố gắng va chạm vào điểm này.

“Ừ... Lạc Tường... không... muốn... ah...” Thanh âm Lâm Tĩnh Hải do đang lúc tình triều mãnh liệt mà trở nên có chút nghẹn ngào.

Lạc Tường cũng khàn giọng nói: “Bảo bối, gọi Tường, ngoan nào...”

Lâm Tĩnh Hải không gọi, vì vậy Lạc Tường quyết định chuyển động thất lưng của mình mạnh mẽ đâm vào thật sâu rồi lại rút ra, cứ thế xoay quanh trên đầu điểm mẫn cảm, khiến cho Lâm Tĩnh Hải càng thêm bối rối mà lớn tiếng rên rỉ: “Ừ... ah... ừ... không...”

“Ng ngoan, gọi Tường nào.”

Đột nhiên, Lạc Tường ngừng lại, vốn dự định đang dâng tràn thoáng cái liền mất đi, dự định trường lớn đến phát đau làm cho Lâm Tĩnh Hải không thể nào chịu đựng nổi, muốn tự mình giải quyết, lại bị Lạc Tường xấu xa lấy tay ngăn lại. Thất lưng Lạc Tường cũng chỉ nhẹ nhàng mà đóng đưa như mơn trớn trên đầu.

Lâm Tĩnh Hải đành nghẹn ngào cầu xin: “Cho em... làm... em... ừ...”

Phân thân của Lạc Tường bị kích thích lại trường lớn thêm chút nữa. Hắn nâng hạ thân Lâm Tĩnh Hải lên, nhìn phân thân to lớn của mình bị đóa cúc hoa đỏ tươi xinh đẹp vây chặt lấy, đột nhiên đẩy nhanh tốc độ, khiến cho Lâm Tĩnh Hải cũng không còn để ý hình tượng gì nữa, chỉ có thể hét chói tai:

“Ah...”

“Bảo bối, gọi Tường đi...”

Lâm Tĩnh Hải bị từng trận khoái cảm đánh thẳng vào các giác quan mẫn cảm, nhện không được đành lớn tiếng gọi: “Tường... Tường... cho em...”

Lạc Tường lúc này cũng không thể chịu được nữa, chỉ muốn ngay lập tức liều mạng đem chính mình vùi thật sâu vào cơ thể này, kỹ xảo gì cũng không thêm quan tâm, hết thấy đều nương theo cảm giác mà hành động.

Thứ tượng trưng cho nam tính của hắn cứ nhằm điểm mẫn cảm của Lâm Tĩnh Hải mà đâm vào, khiến cho dự định của Lâm Tĩnh Hải mạnh mẽ tuôn trào như bài sơn đảo hải.

“Ừh... ah... không được... a...”

Rất nhanh, Lâm Tĩnh Hải cũng không thể nhẫn nại nổi nữa, cơ thể ưỡn thẳng, tiểu huyết cũng không ngừng co rút mà bắn hết lên bụng và ngực của Lạc Tường. Theo sự co rút của Lâm Tĩnh Hải, Lạc Tường cũng bị từng trận khoái cảm cuốn lấy, thất lưng tiếp tục quất xuyên nhện chìm Lâm Tĩnh Hải trong cơn cao trào không ngừng nghỉ, dự định của hắn cũng đã trường lớn đến cực đại, cuối cùng tại nơi sâu nhất trong tràng bích ẩm áp mà bắn ra.

Một luồng thể dịch nóng bỏng bắn vào trong cơ thể Lâm Tĩnh Hải, kích thích hắn co quắp một trận. Lạc Tường vẫn gắt gao ôm chặt lấy Lâm Tĩnh Hải không chịu buông tay, giữ nguyên tư thế để phân thân chôn sâu trong cơ thể Lâm Tĩnh Hải mà thở hổn hển, sau đó nhìn xuống Lâm Tĩnh Hải vì mệt quá mà đã chìm vào giấc ngủ. Hắn thật sự cảm thấy chưa đủ, nhưng lại sợ Lâm Tĩnh Hải không chịu nổi, cho nên đành nhện xuống dự định của mình.

Đến trưa ngày hôm sau, “Ah... ư... không thích... ah... nhẹ chút... mạnh hơn... ah... ư...” Thanh âm chưa từng có từ bức rèm cửa sổ phòng ngủ mập mờ truyền ra, có người lại vừa bị một tên sắc lang ăn mất rồi...

HOÀN PHIÊN NGOẠI 2

35. Chương 35: Phiên Ngoại 3 : Sự Khiêu Khích Của Lâm Hiểu

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

Theo thời gian, cuộc sống của Lạc Tường cùng Lâm Tĩnh Hải bắt đầu bước vào thời kỳ trăng mật, dự vọng của Lạc Tường cũng ngày càng mãnh liệt hơn. Hắn yêu việc vận động vào lúc sáng sớm, đó là lúc cả hai vẫn ở trên giường, thắt lưng Lạc Tường vận động không ngừng.

“Ư... a... nhanh... nhẹ một chút... a...”

Đinh đoong! Đinh đoong! Đinh đoong!

“Bốp” một tiếng, có người bị đẩy xuống giường, theo lý thuyết lúc này Lâm Tĩnh Hải hẳn là không còn chút sức lực nào mới đứng, nhưng nếu có sự việc đột xuất phát sinh, sức lực hẳn lại bạo phát một cách kinh ngạc.

Lạc Tường cố gắng nhẫn nại phát tiết cơn tức giận về việc không được thỏa mãn, vùng vằng đi ra mở cửa: “Ai vậy?”

Vừa nhìn thấy người tới là Lâm Hiểu liền bật người đóng cửa lại, nhưng đáng tiếc đã bị hắn lách người chui vào.

Nhìn Lâm Hiểu sắc mặt đắc ý dạt dào, Lạc Tường hung tợn nói: “Cậu có phải quá nhàn rồi hay không? Chẳng lẽ không biết việc quấy rầy người khác ân ái sẽ bị thiên lôi trừng phạt hay sao?”

“Vậy à? Chưa từng nghe qua.” Lâm Hiểu điềm nhiên kéo kéo lỗ tai của mình: “Xin cho tôi một ly nước hoa quả.” Sau đó lớn tiếng gọi: “Anh, em đến đây.”, trong mắt hắn tựa hồ không có sự tồn tại của Lạc Tường. Đến giờ, hắn vẫn còn thấy không hài lòng việc người anh trai ưu tú của mình ở bên cái tên Lạc Tường tồi tệ này.

Từ sau khi cùng Lạc Tường chia tay, Lâm Hiểu bỗng nhiên thấy Lạc Tường càng ngày càng không vừa mắt. Xem ra có lẽ do hắn đã cướp đi người anh trai mà mình vô cùng yêu quý.

Lâm Tĩnh Hải một lúc sau mới đi xuống, trên mặt vẫn còn chút ửng hồng, Lạc Tường vội vàng tiến lên muốn đỡ, hắn sợ Lâm Tĩnh Hải đi không vững. Lâm Tĩnh Hải vội vàng đẩy Lạc Tường ra, hắn thật sự có chút ngại ngùng.

“Anh... em nhớ muốn chết.” Lâm Hiểu làm nũng. “Mỗi ngày em đều nhớ hết.”

Lạc Tường đã thâm nghiên răng nghiền lợi.

“Hừ!” Lâm Hiểu cũng không thèm để ý tới.

Đến tận tối, Lâm Hiểu vẫn quần lấy Lâm Tĩnh Hải, khiến cho Lạc Tường đã cảm thấy cực kì khó chịu, hai người thật vất vả mới có một ngày nghỉ, vậy mà lại bị tên tiểu tử này phá hủy.

“Lâm Hiểu, cậu cứ coi chừng đấy.” Lạc Tường hung tợn uy hiếp Lâm Hiểu.

Đột nhiên, sắc mặt Lâm Tĩnh Hải thay đổi, hắn lãnh đạm nói: “Đúng vậy, dù sao bây giờ anh cũng đâu có thương nó nữa.”

“Anh... Anh...” Lạc Tường thâm hời hận không thôi, sao hắn lại khơi vết thương trong lòng bảo bối cơ chứ. Hắn đúng là tội đáng chết vạn lần mà.

“Anh sai rồi, Tĩnh Hải, anh sai rồi...” Trong khi Lâm Hiểu đang hài lòng thỏa mãn, thì Lạc Tường chỉ biết một mực xin lỗi.

“Không được, anh có lỗi. Để đền bù tội lỗi của mình, anh phải giúp bảo bối tắm rửa mới được.”

“Hả... ư...”

“Bảo bối, em thật mềm mại, cố chịu chút nữa nào...”

“A...”

HOÀN PHIÊN NGOẠI 3

36. Chương 36: Phiên Ngoại 4 : Chiến Tranh Giữa Lạc Tường Và Lê Ương

Editor: Fuyu

Beta – reader: Băng Tiêu

Lê Ương bây giờ đã trở thành khách quen của nhà Lâm Tĩnh Hải, nói cách khác cũng là khách quen của nhà Lạc Tường, hẳn còn có một thân phận khiến cho Lạc Tường lúc nào cũng lo ngay ngáy trong lòng, đó là hẳn từng là tình địch cũ của Lạc Tường, mở ngoặc: vẫn có tính uy hiếp.

Lạc Tường ngồi trong góc nhìn Lâm Tĩnh Hải và Lê Ương đang vui vẻ nói chuyện phiếm, trong lòng thầm nghĩ: lại cười, lại cười nữa, thật là, bình thường đàm phán sao không thấy người tươi cười như hoa thế kia. Đúng là đồ lưu manh!

Lê Ương chung quy trước kia từng có thời gian ở bên Lâm Tĩnh Hải, điều đó khiến cho Lạc Tường vô cùng kích động.

“Tĩnh Hải, nếu không hài lòng về hẳn, tôi cũng có thể...”

Rầm một tiếng, Lạc Tường liền phát hỏa, chiếc bàn bị vỗ một phát như sắp sửa sụp xuống tới nơi: “Không cho phép người lừa gạt Tĩnh Hải, người là đồ nguy hiểm tử.”

Lê Ương cười lạnh nói: “Tôi mà không quân tử sao, lúc trước nếu không có tôi thì ai có thể cứu Tĩnh Hải.”

Lạc Tường thật không còn biết nói gì. Đột nhiên, hẳn nhìn thấy vẻ ảm đạm trên gương mặt Lâm Tĩnh Hải, vội cuống quýt mà xin lỗi: “Tĩnh Hải, anh sai rồi, anh lại sai rồi. Em đừng thương tâm, là anh sai, anh không hề có ý gì khác, anh sẽ không cãi nhau với Lê Ương nữa. Đêm nay anh sẽ tắm giúp em...”

Lâm Tĩnh Hải vội vàng che miệng Lạc Tường lại, trong lòng thầm nghĩ: đồ ngốc, em đã sớm không ngại rồi, chẳng qua mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt bối rối của anh, trong lòng lại thấy rất vui vẻ thôi.

Sắp tới lễ mừng năm mới, Lạc Tường cùng Lâm Tĩnh Hải dọn dẹp nhà cửa. Trong lúc vô ý, Lạc Tường làm rơi một cái hộp đựng đồ trang sức, khi mở ra thấy một chiếc vòng cổ bằng thạch anh rất đặc biệt.

Lạc Tường hỏi: “Em mua sao? Thật tinh mắt.”

Lâm Tĩnh Hải không nói gì.

Ồ, chờ chút, “Chết tiệt!” Lạc Tường thầm mắng chính mình, nào có ai tự mua vòng cổ thể này chứ, Lạc Tường, người đúng là tự chui đầu vào rọ.

Lâm Tĩnh Hải cầm lấy vòng cổ nhớ lại: “Đây là do Lê Ương tặng.”

Hả?! Lạc Tường lúc này lại hối hận không thể đâm đầu chết luôn, cứ nhiên lại khen ngợi tình địch đáng uy hiếp nhất của mình thật tinh mắt, trời ơi, Lạc Tường người đã đánh mất tính cảnh giác rồi sao.

“Em còn nhớ rõ, chính là lần cuối cùng và duy nhất anh ấy qua đêm cùng em, chúng em đã ngồi cả đêm hàn huyên tâm sự, cuối cùng anh ấy tặng em chiếc vòng cổ này.”

Lạc Tường đang hối hận không thôi, đột nhiên nghe thấy câu này, vội ngẩng đầu hỏi: “Ngày nào cơ?”

“Chính là ngày anh không ngủ ở dưới lầu đợi em đó, đêm đó chúng em ở trên tầng cũng không ngủ chút nào.”

“Hả! Ha ha, vậy ra hai người không hề phát sinh chuyện gì cả, anh còn... còn nghĩ...” Lạc Tường mạnh mẽ ghì chặt lấy Lâm Tĩnh Hải: “Tĩnh Hải, em là của anh.”

Lâm Tĩnh Hải vỗ vỗ lưng trấn an hắn, mặt hồng lên giải thích: “Anh ấy từng nói muốn làm bằng hữu thôi... ưm...”

Còn chưa kịp nói hết câu, hắn đã bị Lạc Tường dùng miệng chặn lấy.

Tĩnh Hải, em là của anh, hẳn dù muốn là bạn thôi cũng không được.

“Ừ... ah...” Thật chậm rãi, quần áo từng chiếc từng chiếc một rơi xuống, phân thân quen việc mà đầy tinh thần bắt chuyện cùng mật huyết hấp dẫn, sau khi tiến vào nơi quen thuộc kia thì bắt đầu nỗ lực quất xuyên, tiến công, ma sát.

“Ah... ư... Tường...”

“Tĩnh Hải... bảo bối... Hải nhi... em là của anh... anh yêu em... ưh...” Nam nhân phía trên thâm tình mà chuyển động, đem tâm ý của chính mình thông qua nơi tương liên giữa hai người mà mãnh liệt biểu đạt ra.

“Ah...”

Lâm Tĩnh Hải thật vất vả nghỉ ngơi đủ rồi mới đi làm, ở công ty, Thạch Lỗi nói:

“Tổng giám đốc, cổ ngài.”

Lâm Tĩnh Hải nhìn lại, mới phát hiện trên cổ mình có dấu hôn rất rõ ràng, cuống quýt vào toilet kiểm tra thì thấy hôn ngân trên cổ tạo thành hình chiếc vòng. Lâm Tĩnh Hải dùng ngón tay đeo nhẫn nhẹ nhàng sờ sờ, trong lòng vừa oán giận lại có chút ngọt ngào.

Đúng vậy, là anh vậy hãm lấy em, để em mãi mãi sẽ không bao giờ rời anh được nữa, Tĩnh Hải, anh yêu em, và em cũng yêu anh.

Hoàn Toàn Văn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phoi-giac>